CADRAN POLITIC

În săptămîna ce-a trecut, locuitorii meleagurilor teleormănene au trăit o mare bucurie: tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România s-a aflat într-o vizită de lucru în județul Teleorman. Conducătorul partidului și statului a fost însoțit de tovarășa Elena Ceaușescu.

Teleormănenii l-au întîmpinat pe secretarul general al partidului cu dragoste și respect, cu bucuria de a-i putea prezenta realizările lor, munca plină de abnegație a oamenilor muncii din industrie și agricultură. Ca de fiecare dată, tovarășul Nicolae Ceaușescu a stabilit împreună cu reprezentanții organelor locale de partid și de stat, cu factori de răspundere din economie, cu oameni ai muncii direct productivi, căi și modalități concrete pentru a se asigura îndeplinirea, în cele mai bune condiții, a sarcinilor ce-i revin județului în actuala etapă de dezvoltare a țării.

În încheierea vizitei de lucru întreprinse de tovarășul Nicolae Ceaușescu în județul Teleorman, la Alexandria a avut loc o mare adunare populară în cadrul căreia, întîmpinat cu îndelungi ovații și urale, a luat cuvîntul tovarășul Nicolae Ceaușescu. Cuvîntarea a fost urmărită cu deosebit interes, cei prezenți subliniind prin îndelungi ovații și aplauze, aprecierile și considerațiile secretarului general al partidului, indicațiile și orientările date cu acest prilej.

*

În Capitala țării noastre s-au desfășurat lucrările reuniunii de constituire a Comitetului Național Român pentru Anul Internațional al Tineretului — organism care va avea în vedere planificarea, organizarea și stimularea activităților inițiate pe plan național în pregătirea Anului Internațional al Tineretului. După cum se știe, organizarea Anului Internațional al Tineretului, sub deviza «Participare, Dezvoltare, Pace» este pornită de la o inițiativă românească care se înscrie într-o serie largă de propuneri și acțiuni promovate la O.N.U. și în alte foruri internaționale cu privire la tînăra generație, la locul și rolul ei în lumea contemporană.

În funcția de președinte al comitetului a fost aleasă tovarășa Cornelia Filipaș, viceprim-ministru al guvernului. Ca vicepreședinți au fost aleși tovarășii: Nicu Ceaușescu, secretar al C.C. al U.T.C., președintele Asociației Tineretului și Studenților din România pentru Națiunile Unite, Pantelimon Găvănescu, prim-secretar al C.C. al U.T.C., Gheorghe Dolgu, adjunct al ministrului afacerilor externe.

Într-o atmosferă de puternic entuziasm, participanții au adoptat o telegramă adresată tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România în care se afirmă deplina adeziune a tinerei generații la politica internă și externă a partidului și statului nostru, profunda gratitudine pentru grija permanentă și atenția deosebită acordată de întreaga societate, personal de tovarășul Nicolae Ceaușescu, pregătirii și formării multilaterale a tineretului, participării sale plenare la întreaga viață politică, economică și socială.

*

La invitația președintelui Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în țara noastră s-a aflat, într-o vizită oficială de prietenie, colonel Moammer El Geddafi, conducătorul Marii Revoluții de la 1 Septembrie, al Jamahiriei Arabe Libiene Populare Socialiste.

Noul dialog romàno-libian se înscrie ca un nou și semnificativ moment al bunelor relații de prietenie și colaborare stabilite între România și Libia, menit să contribuie la o dezvoltare și mai puternică a relațiilor economice, tehnico-științifice și culturale dintre România și Libia. De asemenea, vizita reflectă voința celor două state de a conlucra în toate domeniile de activitate, în folosul ambelor popoare, al cauzei păcii și înțelegerii în întreaga lume.

PIONIERPRES TRANSMITE • PIONIERPRES TRANSMITE

DEMOCRAȚIA PIONIEREASCĂ ÎN ACTIUNE

Astăzi, în toate unitățile din țară încep să se desfășoare alegerile pionierești. Numeroase acțiuni politico-educative au precedat alegerile, în vederea desfășurării lor în cît mai bune condiții.

● În imaginea intitulată «Angajament», autoarea fotografiei, pioniera Valerica Gherban, de la Școala generală nr. 7, Rm. Sărat, prezintă cititorilor un moment din dezbaterile ce au avut loc la clasa a VII-a A, pe marginea Cuvîntării secretarului general al partidului, tovarășul **Nicolae Ceaușescu,** la deschiderea noului an de învățămînt și a documentelor Forumului Național al Pionierilor '81. La aceste dezbateri, pionierii participanți s-au angajat să obțină în acest an școlar rezultate superioare la învățătură, în muncă, în întreaga lor activitate pionierească.

O recoltă bogată a cutezătorilor în această toamnă: faptele de muncă în grădini, pe ogoare, în livezi!

Campania agricolă de toamnă, cea mai mare din cursul anului. este un eveniment la care copiii țării, purtătorii cravatelor roșii cu tricolor, răspund cu entuziasm. Potrivit puterilor vîrstei, în care elanul și dăruirea știu să facă minuni și să cîștige totdeauna aprecierea și simpatia celor mai vîrstnici, copiii caută să-și fructifice, și cu acest prilej, priceperea lor în muncă și hărnicie. Dragostea de patrie, de locul natal este sentimentul major care le înflăcărează inimile, stima ce o împărtășesc pentru oamenii de la care învață cutezanța revoluționară, dorința de a se dovedi folositori și nobilul principiu al pregătirii temeinice pentru muncă și viață, constituie mobilul nenumăratelor fapte pionierești, al belșugului de activități închinate actului înălțător al muncii, care le încununează eforturile și în această toamnă, cu rezultate frumoase. «Efortul nostru tînăr, țării dăruit!», este genericul sub care pionierii din comuna Romănești — Iași *au dat ajutor părinților lor la culesul porumbului. Peste 3 000 de copii de la Școlile generale nr. 1 și 3* Bistrița, Maieru, Salva, Tărpiu, Matei, Sîngeorz-Băi, Teaca — *județul* Bistrița-Năsăud, *au participat la recoltarea și depozitarea fructelor și legumelor. În județul* Dolj, *2 000 de pionieri din orașul* Calafat *au cules legume și fructe; pionierii craioveni au participat, zilnic, la culesul legumelor din*

stațiunea experimentală Ișalnița; *150 de pionieri din localitatea* Brabova *au ajutat la culesul strugurilor iar conjudețenii lor din localitatea* Gîngiova *au contribuit, cu succes, la stringerea cartofilor. Un nou trofeu al hărniciei pionierești a fost înregistrat la* Amara — Ialomița, *unde pionierii, pînă la data de 21 septembrie a.c., au recoltat 3 tone de roșii. Peste 500 de pionieri din localitățile* Izvoarele, Crivina, Jiana — *județul Mehedinți — au participat la recoltarea culturilor de toamnă, în timp ce alți colegi de-ai lor, din județul* Teleorman, *au ajutat la stringerea recoltei, sub genericul «Fiecare pionier — o faptă de muncă pentru înflorirea patriei». Exemplele continuă, certificînd prezența activă a pionierilor.*

ANGAJAMENT PIONIERESC

Pionierii Școlilor generale din localitățile **Albac, Avram Iancu, Bistra, Vadu Moților, Arieșeni,** județul **Alba** — s-au angajat ca în cinstea alegerilor pionierești să-și depășească angajamentul de muncă patriotică cu 10 la sută. Le urăm succes!

PREMIERĂ

Brigada artistică a pionierilor din **Miroslava,** județul **Iași,** laureată a fazei republicane a Festivalului Național «Cîntarea României», a prezentat primul ei spectacol, în această «stagiune», intitulat sugestiv «Start în noul an școlar!». Spectacolul a fost urmărit cu mult interes.

LA O ȘCOALĂ A CUTEZANȚEI

În aceste zile, numeroși pur
tători ai cravatelor roșii cu trico
lor au participat la acțiuni de pre
gătire pentru apărarea patriei. Î
imaginile foto: prietenii pompie
rilor din localitatea **Vadu So
rești,** comuna **Zărnești — Bu
zău,** fac aplicații practice. Iată
și pe «sanitarii pricepuți» a
Școlii generale Beceni, din ace
lași județ, în timpul unui exerci
țiu de acordare a primului ajuto

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

Consiliul municipal al Organizației Pionierilor **Sibiu** anunță că pînă la data de 17 septembrie a.c. unitățile **Școlilor generale nr. 4, 7, 13, 18, 21 Sibiu, Șelimbăr, Mohu** și-au îndeplinit integral angajamentul lor la muncă patriotică. Îi felicităm!

DE VORBĂ CU UN EROU AL MUNCII SOCIALISTE

«PUTEREA TREBUIE S-O CĂUTĂM ÎN NOI»

— Tovarăşe MARIAN AVRAM, ştim că munciţi de mai bine de 33 de ani în Intreprinderea «23 August» din Bucureşti. Rezultatele foarte bune în muncă şi în întreaga dumneavoastră activitate v-au adus şi înaltul titlu de EROU AL MUNCII SOCIALISTE. Vă rugăm, pentru prietenii noştri, pionierii, să ne împărtăşiţi părerea, formată prin propria experienţă, privind succesul, împlinirea în viaţă.

— Sper să nu-i surprindă prea mult răspunsul meu: sinceritatea şi exigenţa cu propria persoană. Sînt, după opinia mea, două lucruri de care nu trebuie să ne despărţim niciodată. De obicei, sîntem tentaţi să fim foarte îngăduitori şi înţelegători cu noi înşine (mai mult chiar decît cu cei din jur). Decît să ne văicărim că «aceea nu pot», că «pentru cealaltă nu am aptitudini», mai bine să luăm piepţiş şi în serios tot ce avem de făcut. Puterea trebuie s-o căutăm în noi.

Îmi vine acum în minte un exemplu: cu cîtva timp în urmă, o fetişcană care de-abia terminase şcoala generală, a venit în uzină. Aşa a vrut ea. Numai că era tare micuţă şi slăbuţă şi de aceea nimeni nu avea încredere că va putea face faţă treburilor din uzină. Am luat-o în echipă, la secţia noastră, de compresoare. De ce? Tocmai pentru ceea ce vă spuneam, mi-am dat seama că e ambiţioasă, că îşi pretinde mult. În scurt timp Ivana Piru s-a pus la curent cu munca noastră, a început să dea randament. Apoi s-a înscris la liceul seral. Este, acum, un tovarăş de-al nostru de muncă, tînăr, foarte tînăr. Şi harnic!

— Şi dumneavoastră aţi intrat în rîndul muncitorilor tot aşa uşor, ca Ivana?

— N-am spus că Ivanei i-a fost foarte uşor! A muncit mult, a învăţat, de fapt, să muncească. Îi place că se numără printre membrii echipei. De altfel, nu este singura fată. Cît mă priveşte, dacă mi-a fost uşor? Nimic nu este uşor dacă iei lucrurile în serios. Dar, acum 33 de ani, era infinit mai greu. Nu aveam utilaje, nu deţineam secretele unor tehnici avansate. Trebuia, în unele situaţii, s-o luăm de la zero. Şi acum? Iată, de curînd, am reuşit să eliminăm importul din Anglia şi ne facem singuri, prin propria gîndire, compresoare. Acesta este numai un singur exemplu. Dar cîte altele asemănătoare nu s-ar mai putea aminti!

— Aţi format foarte mulţi tineri, le-aţi dat meseria în mînă, cum se zice. A trebuit, deci, să fiţi şi educator. În această calitate, ce le-aţi spune şcolarilor, pionierilor care de-abia au început un nou an şcolar?

— Un singur lucru: din tot ceea ce fac să nu lipsească seriozitatea, gîndirea, chiar şi din jocurile lor. Nu cumva să se înţeleagă că nu-mi plac copiii veseli, exuberanţi. Dimpotrivă! Dar totul cu pondere, cu rost. Aş vrea să le spun că personalitatea lor acum se formează. Să aibă grijă ca aceasta să fie astfel, încît să nu le fie niciodată ruşine cu... ea. Mai ales cînd vor fi mari!

În încheiere, îi rog pe cititorii «Cutezătorilor» să primească din partea unui vechi şi statornic prieten urările de succese şi sănătate, de multe realizări în noul an şcolar.

Elena Mănescu

Dragostea noastră de patrie

Există pentru fiecare dintre noi revelaţia patriei. A locului în care te-ai născut şi-ai crescut, în care simţi nevoia să perpetuezi un gest eroic. A unei patrii încălzite de conturul albastru al judeţelor pe care le străbaţi rînd pe rînd, cunoscînd nu numai o formă de relief sau alta, ci şi pe oamenii acestor locuri, cu faptele lor la care încerci să adaugi un plus de frumuseţe, de profunzime, de nobleţe, străduinţa, mereu şi neîncetat, de a-ţi impune cu fermitate o conduită exemplară, în cuprinsul căreia principiile eticii şi echităţii socialiste ocupă un loc esenţial. Iată de ce, pentru personalitatea celor mai tineri cetăţeni ai patriei, aceste obiective de mare amplitudine formativă sînt avute în vedere în măsurile adoptate de conducerea noastră de partid şi de stat referitoare la educarea tineretului astfel încît el să poată asigura integritatea şi independenţa patriei şi în acelaşi timp să fie capabil şi pe deplin pregătit să desfăşoare o muncă de înaltă eficienţă socială. A fost un timp de istorie intrat în legendă cînd strămoşii ţineau într-o mînă spada şi plugul în alta, pregătiţi să le mînuiască aşa cum se cuvine. Raţiunea însăşi a vieţii lor nu era decît ţara. Dar actul eroic poate fi demonstrat nu numai pe un cîmp de luptă, ci şi pe frontul muncii. Fiind folositoare întregului popor munca este de fapt singura cale de înălţare a patriei. Fiecare cunoştinţă dobîndită din carte, fiecare lucru învăţat temeinic, şi toate acestea raportate la progresul patriei, nu fac altceva decît să-i asigure un plus de frumuseţe şi trăinicie. Aşa cum marea prinde putere din izvoarele şi rîurile care se varsă în ea, tot aşa ţara are nevoie de fiecare gest rodnic al tinerilor, în consonanţă cu frumoasele tradiţii româneşti. Îmbogăţit şi împlinit, mesajul de luptă al înaintaşilor e dus mai departe iar generaţiile tinere, devenind mai puternice în fapte şi înţelepciune, răspund nemijlocit faţă de destinul ei. Pentru că tot ceea ce vine în atingere cu tinerii, se ştie, primeşte un plus de frumuseţe. Alături de părinţii şi fraţii noştri mai mari, trăim efervescenţa unor noi şi noi împliniri, trăim un ceas de răspundere pentru destinul tuturor valorilor morale şi materiale, frumoasa realizare cu braţele şi mintea a ceea ce ne-am propus şi ne propunem mereu, înnobilînd libertatea obţinută cu atîta trudă, apărînd-o la nevoie, făcînd nepieritoare strălucirea patriei. Pentru că sîntem un popor cunoscut prin spiritul de dreptate, prin dragostea noastră de patrie, prin spiritul de independenţă, prin consecvenţa cu care militäm pentru o pace durabilă în lume. Un popor care se face auzit şi cunoscut pe toate meridianele prin cuvîntul şi personalitatea şefului statului nostru, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, revoluţionarul, omul de omenie care a înscris cu litere de aur aceste principii în istoria contemporană.

ARETA ŞANDRU

Povestea unui trofeu

Mai de mult am vrut să scriu redacţiei. Este vorba de acţiunea «Banca de onoare» lansată de revistele «Cutezătorii»-«Start spre viitor». Îmi dădeam seama că în clasa fiului meu (a VII-a E, Şcoala generală nr. 6, Ploieşti) se petrece ceva. Îl vedeam pe Adrian frămîntat, adesea nu avea timp să stea de vorbă cu mine, ceea ce nu se mai întîmplase pînă atunci. Într-o zi m-am dus pe la şcoală. Colegii lui Adrian mă cunoşteau bine aşa că discuţiile s-au legat repede. Aşa am aflat cît de preocupaţi erau cu toţii şi, bineînţeles, şi Adrian să obţină trofeul «Banca de onoare» a autodepăşirii. Deci asta era, mi-am spus, bucuros de o treabă atît de serioasă. Cu ce-aş putea să-i ajut? m-am întrebat. Discutînd cu încă un tovarăş de muncă, mi-a venit ideea unui trofeu mai impunător pe care să poată fi trecute toate numele fruntaşilor. Aşa că, în timpul liber am lucrat în lemn, sculptînd o carte încadrată de făclia ştiinţei şi cupa biruinţei. Pentru copii a fost nu numai o surpriză, dar şi un stimulent cum nici nu mă aşteptam. Pentru eforturile de autodepăşire, eu aş da trofeul întregii clase. Numai că ei sînt exigenţi şi imparţiali. De aceea, trofeul poposeşte întotdeauna pe banca celor mai harnici şi disciplinaţi. Aşa cum, de altfel, este bine să fie!

STELIAN DRAGU, tehnician, Ploieşti

BANCA DE ONOARE

Constelația
„PIONIERII"

TOAMNA, ÎN HAINE DE LUCRU

1

Transmite pioniera Lavinia Mihai din clasa a VIII-a C,de la Școala generală nr. 15, membră a subredacției «Tot înainte!»,— Buzău.

Aproximativ 20 000 de pionieri de la școlile generale din județ, organizați în brigăzi de muncă patriotică, au participat în aceste zile de toamnă la strînsul recoltei, alături de părinții lor, țăranii cooperatori. Cu pricepere și destoinicie, copiii au reușit să contribuie la recoltarea porumbului, sfeclei de zahăr, a florii-soarelui, a legumelor, a fructelor, făcînd ca hambarele să fie îndestulate. În imagini: pionierii Școlii generale din comunele Oreavul, participînd la culesul florii-soarelui de pe tarlalele C.A.P. din localitatea lor (foto 1). De cum a început culesul strugurilor, copiii au fost, la rîndul lor, în viile de la C.A.P. Topliceni, dînd cu voioșie o mînă de ajutor (foto 2). Aproximativ 200 de pionieri de la Școala generală din Valea Rîmnicului au lucrat zilnic, alături de părinții lor, țăranii cooperatori, la strînsul recoltei de porumb (foto 3). În zilele cînd se însămînțau ultimele suprafețe cu culturi de toamnă la C.A.P. Rîmnicelu, pionierii au sprijinit această acțiune,

2

3

Sînt doar cîteva din numeroasele imagini înfățișîndu-i pe pionieri, prezenți în amfiteatrele hărniciei, o prezență promptă, activă, pentru care purtătorii cravatelor roșii cu tricolor cîștigă un calificativ maxim la un obiect de învățătură, important, valoros, în pregătirea pentru viață: munca!

țara muncii-țara învățăturii

«banc

Povestea unui trofeu

Iată-i pe toți: «Murgul», «Cocoșul de munte», «Țîfnoasa», «Pisicuța», «Meșterul Manole», «Capra neagră», «Peltica», «Trăpașul», «Răzlețul», «Creastă Mare»... Serioși, emoționați. Îl așteaptă pe dirigintele lor la prima oră de matematică. «Trebuie să ne uităm poreclele din timpul expediției», gîndesc ei. «Probabil că așa vrea și tovarășul instructor».

Zîmbitor, intră în clasă Corneliu Popescu, profesorul de matematică, dirigintele și comandantul lor instructor. Aruncă o privire deasupra clasei și constată că sînt toți, că s-au așezat în aceleași bănci (deci prieteniile de anul trecut se dovedesc trainice) și că... au crescut, sînt mai mari.

— Să treacă la tablă... «Meșterul Manole».

Copiii se uită unii la alții zîmbind. Oare profesorul lor glumește?

— Azi, încă, să ne amintim de Karst I și II, le explică tovarășul lor de expediție.

Bucuroși, copiii scot din buzunarul «secret» al genții însemnările, micile amintiri. Cineva propune să fie scos și jurnalul din dulapul cu geam de sticlă. E găsită cheia și de îndată,

SEMNAL

ALEGERILE PIONIEREȘTI

prilej de rodnice dezbateri (I)

Zilele următoare, pînă la 20 octombrie, vor intra în acțiune grupele și detașamentele. În momentul acesta, perioada de pregătire a alegerilor s-a încheiat; în momentul acesta, ținînd seama atît de experiența anilor trecuți cît și de recentele instruiri ale activelor pionierești, toată lumea știe cum trebuie să se desfășoare o adunare de alegeri. Să parcurgem însă împreună, mintal, etapele cunoscute ale evenimentului și să vedem unde se cuvine să depunem un efort de gîndire în plus pentru ca obiectivele alegerilor să fie rezolvate deplin.

Pentru astăzi vom avea în vedere alegerile la grupe și detașamente.

1. **Raportul** — să nu fie o oarecare înșiruire de «noi am făcut»,ci **o analiză** a modului **cum s-a procedat** în cadrul acțiunilor respective: ce greutăți s-au întîmpinat, ce concluzii pozitive s-au desprins etc. De aceea, nu lăsați sarcina realizării lui doar pe seama pionierului-comandant.

2. **Dezbaterea propriu-zisă.** Așa îi vom zice și nu «discuțiile de după raport». Nu în puține locuri obiceiul este ca aceste discuții să fie așa, de formă, «benevole» — cum mai spun unii.

Ca și cum raportul e totul — iar în rest, dacă vrea cineva să ia cuvîntul bine, dacă nu, nu. Or, a lua cuvîntul înseamnă a participa activ la acest moment important, care este **dezbaterea.**

Rostul fundamental al adunării de alegeri depinde mult de calitatea, de spiritul analitic, de propunerile reieșite din dezbatere. Ea are rolul de-a adînci analiza din raportul prezentat și de a determina, printr-o gîndire colectivă, găsirea celor mai bune idei, soluții, pentru proiectul programului de activitate. De asemenea, tot dezbaterea, prin referirile concrete la activitatea pionierilor — atît a celor din comandament cît și a celorlalți — poate să desprindă cele mai bune criterii pentru propunerile de candidați ce urmează.

Deci, nu vă grăbiți după citirea raportului, nerăbdători să ajungeți la alegerea propriu-zisă. Nu uitați că dacă momentul alegerilor pionierești este deosebit de important pentru activitatea voastră pe întregul an școlar, atunci etapa cea mai importantă a acestor alegeri o constituie tocmai **dezbaterea de după raport.**

3. **Propunerile și votul** — trebuie bine gîndite de către fiecare: nu după criterii întîmplătoare sau intime (că e prieten sau vecin cu tine, că e băiat sau fată etc.), ci după calitățile reale ale celui propus.

Din păcate, criteriul situației la învățătură funcționează încă în mod exclusiv. Desigur, el este important, dar nu uitați că **nu este singurul!**

— La vot, nu trebuie să vă luați pe negîndite după alții! Faceți-vă o opinie **personală** și respectați-o riguros. Se întîmplă uneori, și nu e bine, ca cerința democratică a avansării mai multor propuneri să devină ineficace devreme ce, din dezinteres sau comoditate, toată lumea îl votează pe primul propus, urmînd ca pentru ceilalți să nu mai existe voturi.

— Cînd aveți obiecții, spuneți-le deschis! Unii vor crede că aceasta e o problemă de curaj, dar lucrurile nu stau chiar așa. Ce mare curaj îți trebuie ca să-ți exprimi o părere în mijlocul colegilor tăi? Mai degrabă, explicația este alta: dificultatea de a-ți argumenta opinia. Ca să-i convingi pe ceilalți trebuie să ai argumente, astfel încît, a nu-ți exprima opinia poate să însemne uneori că această opinie nu e întemeiată: ori e un capriciu, ori e insuficient gîndită.

* *

În încheiere, cîteva indicații ni se par mai în măsură să stea în atenția voastră.

— Fiecare pionier poate vota o singură propunere.

— La grupă. Dacă nici una dintre propuneri n-a întrunit unanimitatea atunci va fi declarat ales candidatul care a obținut cel mai mare număr de voturi (cel puțin jumătate plus unu din total).

— La detașament. Se discută propunerile în mod individual și dacă nu sînt obiecții se votează în bloc.

— După alegerea comandamentului, pentru alegerea pionierului-comandant de detașament sistemul de votare va fi asemănător cu cel de la grupă, adică individual.

— Adunarea să nu depășească o jumătate de oră la grupă și o oră la detașament.

N.R. Vom reveni privitor la alegerile la unitate. Pînă atunci, mulți dintre voi veți desfășura adunări de alegeri la grupe și detașamente.

Vă dorim ca ele să fie cît mai fructuoase!

Ilie Traian

de onoare» a autodepășirii la învățătură și comportare

ușa e dată de o parte. Jurnalul ședea acolo încă de la întoarcerea din Bucegi. Alături, frumosul trofeu «Banca de onoare», lucrat și oferit de tatăl lui Adrian Dragu.

— Scoate și trofeul! se repeziră cei din bănci.

Gheorghiță Popa se conformă, îl prinse cu amîndouă mîinile și se îndreaptă cu el spre mijlocul clasei.

— Unde să-l așez?

Într-adevăr, unde? Anul trecut el fusese și pe banca lui Iulian Năstase și Claudiu Copătă, și pe aceea în care ședeau Liviu Mîndreanu și Costel Sima, apoi Miruna Popescu și Dana Moise și încă la mulți alții. Fiecare dintre aceștia obținuseră rezultate cu adevărat spectaculoase. Claudiu, de exemplu, de la medii de 6 și 7 la 9 și 10. Miruna, de asemenea. Spiritul de întrajutorare se simțea atît de puternic încît nimănui nu-i mai era teamă de exercițiile de matematică sau fizică, de harta de geografie sau eprubetele cu soluții. O clasă care numai cu un an în urmă era o oarecare, devenise foarte cunoscută în unitate: una era a VII-a E!

«Capra neagră», «Trăpașul», «Răzlețul» uitaseră parcă de expediție și-și aminteau cum au luptat ei pentru trofeu, anul trecut. Aveau și unele amintiri vesele în legătură cu aceasta.

Dar ora trecea și încă nu se știa unde va sta trofeul...

— Eu zic să-l lăsăm în vitrină pînă vom vedea «starturile» cele mai bune din acest nou an școlar. Așa este normal, nu? le spuse profesorul.

E.M

UN NOU START ÎN ACTIVITATEA CASELOR PIONIERILOR ȘI ȘOIMILOR PATRIEI

În zilele începutului de octombrie, casele pionierilor şi şoimilor patriei din întreaga ţară îşi redeschid porţile. Zeci şi zeci de mii de copii, stăpîniţi de cele mai diferite pasiuni, vor asalta din nou sălile de cerc, laboratoarele, atelierele, dedicînd o parte din ceasurile lor libere gîndului creator, descoperirii unor taine ale naturii, cultivării talentelor. În faţa tuturor se deschide un nou drum, de-a lungul căruia vor parcurge distanţa de la gînd la faptă, oferind fiecăruia prilejul de a trăi nenumărate satisfacţii şi împliniri.

În atelierele şi laboratoarele caselor pionierilor şi şoimilor patriei, fantezia, spiritul de creativitate ale copiilor se vor materializa în zeci şi sute de ingenioase lucrări tehnice, în frumoase lucrări de artă. Mulţi pasionaţi vor reuşi, cu spiritul iscoditor care-i stăpîneşte, să pătrundă în intimitatea materiei, să-şi îmbogăţească cunoaşterea, descoperind lucruri pe care poate nici nu le-au bănuit. Dar, indiferent de domeniul căruia se vor dedica, toţi copiii vor învăţa că orice lucru pe care-l creezi cu mintea şi cu mîinile tale trebuie să fie folositor, nu numai pentru tine, ci şi celor din jurul tău, întregii colectivităţi.

Nu exagerăm cu nimic dacă spunem că printre copiii care păşesc în aceste zile pe porţile caselor pionierilor şi şoimilor patriei se află specialiştii, cercetătorii, descoperitorii de mîine.

Cronica pionieriei a înscris, de-a lungul anilor, succesele remarcabile ale unor copii ce şi-au început activitatea la casele pionierilor şi şoimilor patriei şi care astăzi, ajunşi la vîrsta maturităţii fac cinste societăţii noastre, contribuind prin munca şi priceperea lor la înflorirea ţării.

Inginerul cosmonaut Dumitru Prunariu şi-a început activitatea şi a trăit primele bucurii ale reuşitei în atelierul de modelism de la Casa pionierilor şi şoimilor patriei din Braşov. Dintr-un atelier de la Casa pionierilor şi şoimilor patriei din Galaţi a pornit primul vehicul cu pernă de aer construit de copii. În alt colţ de ţară, la Zalău, pionierii au construit cu mîinile lor, la casa pionierilor şi şoimilor patriei, carturi foarte solicitate de numeroşi pasionaţi ai volanului, iar la Ploieşti copiii — dovedind nu numai pasiune, spirit de creativitate, ci şi-o mare nobleţe sufletească — şi-au dedicat ceasurile libere construcţiei de aparatură medicală.

Mii şi mii de muncitori, tehnicieni de înaltă calificare, specialişti, ingineri din întreprinderile ţării au prins în mîini primele unelte în atelierele şcolare şi apoi în cele de la casele pionierilor şi şoimilor patriei. Cu siguranţă că şi voi, cei ce începeţi în aceste zile un nou an de activitate la casele pionierilor şi şoimilor patriei veţi înscrie prin succesele voastre noi pagini în bogata cronică a anilor luminoşi ai pionieriei.

Vă dorim succes tuturor

F. Roșca

AM CUNOSCUT COPII-CUTEZĂTORI

SCRISOARE PE ADRESA REDACȚIEI

TOVARĂȘE REDACTOR-ȘEF,

Subsemnatul Eugen Țicu, domiciliat în București, str. Trestiana nr. 3, sectorul IV, vă rog să-mi permiteți a vă expune următoarele:

Într-una din zile, ieșind de la Notariatul de Stat al sectorului IV, și voind să telefonez, am uitat pe pupitrul cabinei telefonice de lîngă Cinematograful «Modern», o mică mapă cu actele apartamentului proprietate personală. Mapa cu acte a fost găsită de pionierul Cios Walter-Adrian, elev în clasa a VI-a a Liceului de matematică-fizică nr. 6, care, imediat a alergat după mine la stația de tramvai, dar eu cu însoțitorii mei plecaserăm.

Din actele găsite, pionierul Cios Walter Adrian mi-a aflat adresa și după aceasta numărul de telefon. În felul acesta, am intrat în posesia actelor pierdute.

Subsemnatul am apreciat mult fapta pionierului Cios Walter Adrian, pentru care îi mulțumesc și pe această cale.

Deosebit de aceasta, vă rog ca față de cele de mai sus, să binevoiți a menționa fapta sa, în rubrica de specialitate a revistei «Cutezătorii».

Cu mulțumiri.

Eugen Țicu

N.R.

Îndeplinim cu plăcere dorința tovarășului Eugen Țicu, felicitîndu-l, la rîndul nostru, pe pionierul Cios Walter Adrian. Rubrica «Am cunoscut copii-cutezători» rămîne deschisă pentru a găzdui și alte fapte frumoase — fapte de curaj, de cutezanță și omenie — a căror eroi sînt copii.

CASA CENTRALĂ A PIONIERILOR ȘI ȘOIMILOR PATRIEI

CARTE DE VIZITĂ

Casa centrală a pionierilor și șoimilor patriei este unul dintre cele mai îndrăgite locașuri de desfășurare a activităților de timp liber, puse la dispoziție pionierilor și școlarilor bucureșteni.

Anul acesta în ateliere, laboratoare, cercuri și la Complexul cultural-sportiv «Cutezătorii» vor fi cuprinși peste 5 000 de pionieri și școlari. Potrivit aptitudinilor și pasiunilor lor, aceștia au posibilitatea să-și desfășoare activitatea în 66 de domenii ale creației.

● Pentru a răspunde diversității de preocupări, pasiuni și înclinații ale copiilor, pe lîngă cercurile existente au mai fost create alte 19, cu profiluri noi. În domeniul creației tehnico-științifice, de pildă, mulți copii din Capitală își vor putea materializa fantezia, spiritul de creativitate în noi domenii de activitate, precum: electrotehnică, automatizări, depanări Radio-TV, astronomie, meteorologie și energetică.

● În domeniul creației tehnico-științifice se are în vedere, în continuare, realizarea de către pionierii care frecventează diversele ateliere, a unor lucrări cu largă aplicabilitate în cele mai diferite domenii. Astfel, în ateliere vor fi realizate prototipuri de aparate și instrumente de laborator, truse didactice, jocuri și jucării pentru dotarea școlilor și grădinițelor.

● Peste 250 de tinere talente din rîndul pionierilor sînt mesageri ai cîntecelor și dansurilor noastre populare, cunoscutul ansamblu «Românașul» bucurîndu-se de o frumoasă apreciere nu numai din partea copiilor. Alte 150 de tinere speranțe artistice fac parte din ansamblul de balet.

● Clubul școlar sportiv «Pionierul» din cadrul Casei centrale a pionierilor și șoimilor patriei se ocupă de pregătirea tinerelor speranțe din domeniul sportului. Gimnastică sportivă, gimnastică ritmică modernă, tenis de cîmp, fotbal, volei, atletism, judo, patinaj artistic, înot, tir — sînt secțiile de performanță în cadrul cărora se pregătesc sute de copii.

●Concursul de creație tehnico-științifică din acest an a adus pionierilor ce activează în cadrul Casei centrale a pionierilor și șoimilor patriei marele trofeu «Pasărea măiastră», patru premii întîi, trei premii doi și două premii trei. În «Cîntarea României», alte 13 premii întîi, un premiu doi, un premiu trei și trei mențiuni.

Drumul de aur al pîinii

Reportaj de
ION CRÎNGULEANU

Primăvară de octombrie

În drum spre extremul-sud al țării, meridianul toamnei trece fierbinte și prin comuna Ghimpați a noului județ Giurgiu. Sîntem la ora de vîrf a bilanțurilor: palmele bătătorite de muncă și mașinile de tot felul se încarcă de rodul greu al pîinii și dulceața cosmică a livezilor. Și, după cum vom vedea, misterul avuțiilor de Ghimpați este legat, de fapt, de un continuu dialog dintre frunte și pămînt, dintre hărnicie și știință, dintre har și cutezanță. Sîntem în plin flux al desfășurării revoluției agrare într-o comună care își cunoaște pămîntul și rodirile cu mai multe primăveri și toamne de-aici înainte...

Meserie înainte de toate!

Încă înainte de vacanța mare, se vorbea printre elevii de la Școala generală nr. 1 că între Marian Nidelea din clasa a VIII-a și Irina Răboj ar fi izbucnit un «conflict».

— Ce să cauți tu în cercul mecanizatorilor? i-ar fi zis Marian, într-o după-amiază, Irinei.

— Motorină, să-ți pun ție pe limbă, i-ar fi răspuns fata.

Adevăru-i că lui Marian, pe cît se pare, nu-i prea convenea prezența fetelor printre tractoare sau combine de recoltat: «Motivele» erau destule. În primul rînd că ele deprind mai repede «ritmul inimii» mașinilor tot așa cum se dovedesc și la deprins «ritmul inimii» notelor de 10 la încheierea mediilor sau la «ieșirea în față» cu diplomă cu tot, în Festivalul Național «Cîntarea României». Invidie?! Nu! Egoism?! Nici atît... Și-atunci?

Format din 30 de membri, cercul pionierilor-mecanizatori de la Ghimpați a prins rădăcini, iar Horia Brăteanu, Eduard Costescu, Gheorghe Bratu, George Tănase și, bineînțeles, Marian Nidelea au început să capete «profil» de mecanici sau tractoriști, discuțiile lor cu mecanizatorul Gh. Petcu sau cu inginerul Ion Gheorghiu fiind pe cît de obișnuite pe-atît de științifice. «Limbajul meseriei se deprinde o dată cu deprinsul mașinilor», spune Gheorghe Petcu. Or, băieții noștri încep să fie «ai tractoarelor și motoarelor», cu avansuri sigure spre deprinderea meseriei. Pînă aici toate bune și la locul lor... Numai că... iată că, încă din această vară, printre tractoare și mașini agricole au răsărit și fetele. Irina Răboj și Mădălina Rădan au trecut de mult în plutonul... întîi al «pionierilor-mecanizatori», avînd la activ aprecieri foarte bune din partea inginerilor și tehnicienilor din parcul de mașini al C.A.P. Ghimpați. Marian Nidelea a bătut palma cu Irina și-au trecut la întocmirea planului de activități ale cercului de pionieri-mecanizatori pe anul de învățămînt care începe. Printre tractoare și mecanici, printre saci cu sămînță și piese de schimb, cei mai tineri mecanizatori dau cu tifla în fața frigului care începe să anunțe venirea anotimpului rece. Așa cum s-au și apucat de treabă și de mașini, în atelier sau la cîmp, ei par mai curînd «o echipă de primăvară» decît una de toamnă. Meseria, înainte de toate, dă un plus de frumusețe entuziasmului și hărniciei lor. Ea va depinde aici de către niște copii cutezători, care vor rămîne în comuna lor natală marii agricultori de mîine.

Explozia care se desfășoară continuu

În plin cîmp, sub lumina verticală a sudului, se desfășoară bătălia pentru recoltarea porumbului, legumelor și-a altor produse. Orizontul e scufundat în lanuri din toate părțile. Echipe dotate cu mașini și entuziasm navighează în largul rodniciei. Am putea spune că ne aflăm în fața unor batalioane ale păcii și hărniciei, care cuceresc pas cu pas imperiul toamnei roditoare. Iată, discutăm cu tehnicianul Marin Neculcea, președintele C.A.P. Naipu, economistul Ștefan Țone, primarul din Ghimpați, și Ion Drăguțeanu, inginer-șef la C.A.P.

— Sîntem acasă la hărnicie, pe cît ne dăm seama...

— Într-adevăr, toată comuna, cu întreg efectivul ei de oameni ai muncii, cu mașini cu tot se află în cîmpuri și-n lanurile de recoltare la ea acasă! ne spune Ștefan Țone.

Aproape patru mii de frunți gîndesc și adună recoltele acestui an din inima pămîntului de la Ghimpați. La noi în comună, precizează primarul, putem spune că toată lumea învață și face... știință agricolă. În ultimii doi ani, o adevărată explozie de dotare se desfășoară continuu: 17 mașini de recoltare a porumbului, 11 mașini de recoltat furajele, utilajele de erbicidare plus tractoarele, plugurile mecanice, combinele, autocamioanele, basculantele... Am putea spune fără să avem sentimentul că exagerăm că: de la mic la mare, toată lumea la noi face agricultură și știință, învață meserie, se pătrunde în știință.

«Pînă și cei de la grădiniță... șoimii patriei, sînt în cunoștință de... cauză. Pentru ei nu mai este nou nici pămîntul arat, cum nu mai constituie ceva fantastic un șir de tractoare sau mai știu

u ce fel de mașină ultramodernă. Agricultura se face «cu știință» ncă din copilărie pînă la vîrstele înză- ezite». Sînt cuvintele lui Marin Ne- ulcea. Suprafața celor 11 600 de hec- are e gîndită și muncită de toată su- area comunei, cum sublinia și pro- esorul Marin Tudor «inclus» în «bri- ada a IV-a» a pionierilor, lansată în trînsul fasolei lor din cîmpia de la Puțul Înalt. Într-o singură zi, această rigadă parcurge 25 km de rînduri cu asole și recoltează 10 tone de boabe.

Ce înseamnă diferența de cîte- a kilograme

Iar ne aflăm într-un plin... conflict. Două brigăzi pionierești de muncă atriotică aflate în campania de recol- are își dispută... «trofeul porumbului». La fasole au ieșit chit, adică egale. La porumb, «conflictul» vine și de la aptul că Mitică Manea, din clasa a VIII-a, cu echipa lui de irigatori, ar fi articipat «incognito» la alimentarea u o «ploaie în plus» a tarlalei pe care i-o alesese, în timpul verii, ca să lu- reze în toamnă la recoltare! Irigarea asta suplimentară ar fi avut loc pe timp de noapte, cînd luna era plină peste Bă- ăgan. Precis nu se cunoaște în ce oapte a fost dar... e de presupus că s-a întîmplat cam cînd era știuletele n lapte. Toți fîrtații lui Mitică sînt ași a tehnica irigării. Ei, bine, tarlaua a fost ratată cu o ploaie în plus, mai mult a sigur. Altfel cum se explică faptul că bascula cîntărește 9 100 kg porumb a hectar pentru «cascadorii-irigatori» ai lui Mitică, iar Marian Croitoru cu echipa lui obține «numai» 9 010 kg porumb la hectar? Costică Bădilă, în aceeași clasă cu Marin, e de părere că Mitică a udat, mai tare, dimineața. «Atunci trage porumbul la apă»... În orice caz, tovarășa Maria Voicu, președinta Consiliului comunal al Organizației pionierilor, se află între două tabere... «Mai vedem noi ce se întîmplă și la recoltatul de mîine», își zice Croitoru, și părăsește cu ai lui, brusc, arena de confruntare... În fond, conflictul se dădea nu pe cantitățile de porumb, ci pe cunoștințele agrotehnice. Ei bine, Croitoru era optimist. Se pare că în «tarlaua de mîine» organizase și el pe vremea laptelui, o ploaie de zori...

— În lan, pe combinele de recoltat, tigrișorilor! atît se mai auzi strigînd Marian și dispăruți au fost.

În loc de final

Cel ce scrie aceste rînduri va regreta o toamnă întreagă că n-a putut participa la recoltarea din livezi la Ghimpați, operație care seamănă cu un adevărat carnaval al răbdării, meșteșugului și istețimii. Tot așa cum va rămîne un mister pentru el colonia celor 30 000 (treizeci de mii) de fazani luată și ea «în evidența» cercului de zootehnie a pionierilor din Ghimpați. Oricum, e de observat că aceste pasiuni sînt pe locul al doilea în preocupările băieților și fetelor, primul fiind cedat și acordat celor 300 de colonii de albine și oieritului în care fiecare dintre cele 2 500 de oi și berbeci ar putea purta cîte un clopoțel la ureche. Ca în toate colțurile patriei și aici, mulți dintre elevii primei trepte a liceului se află azi în primul an de învățămînt agricol pe băncile liceului din comună. Așadar, se poate lesne observa că agricultura la Ghimpați este un univers care aparține, așa cum spunea cineva mai sus, «întregii lumi» din comună. Știință și revoluție, destin și afirmare, revoluția agrară de pe acest picior de plai este o rază din lumina întregii țări.

Foto: Grigore Prepeliță

Poezii de GEORGE ȚĂRNEA

Cîntec pentru Țara-Om

Orice copil are un nume,
orice copil are o zi,
lumina lui aprinsă-n lume
de noapte ne-ar putea păzi.

Orice copil are o țară,
orice copil are părinți
descoperind, din vară-n vară,
alt joc al pașilor cuminți.

Orice copil are o cale,
orice copil are un gînd,
călătorind pe cer la vale
și printre spini din cînd în cînd.

Orice copil are un leagăn,
orice copil crede-n povești
adăpostind o lume-ntreagă-n
curații ochi copilărești.

Orice copil are o mare
pe care-și poartă arca lui
dar nu se-așteaptă să coboare
la țărmul «Țării-Nimănui».

Orice copil culege fluturi
de dorul unei mîngîieri
și-ntoarce vremea la-nceputuri
cu teama de-a-l rosti pe Ieri.

Orice copil se poate face
și floare și păun și cerb,
silabisînd cuvîntul pace
pe limba fiecărui herb.

Orice copil are sub gene
și stropi de rouă și ghețari
hrăniți de legile viclene
din jocul unor oameni mari.

Orice copil reface-n minte
destinul primului cuvînt,
putînd să strîngă din cuvinte
lumina-ntregului Pămînt.

Orice copil e o Minune
irepetabilă precum
ivirea zilei din genune
și focul soarelui din scrum.

Cîntec pentru cerul pîinii

Semănător cu nume-aproape șters—
de-atîtea ierni cernute peste umeri—
iți deslușesc menirea după mers,
cînd ieși spre ziuă-n cîmp și-ncepi să
numeri.

Dintre povești a ta-i cea mai de rînd,
dar rînduiala asta nu te doare
și-ai tot străbate cîmpul numărînd:
un bob de stea, la două de sudoare.

Mamele acestei case

Printre cîntece de leagăn
mamele ne spun mereu
cum se stă în casa țării
și la bine și la greu.

Mamele ne-aduc aminte,
printre multele povești,
cum s-a scris cu multă trudă
cartea limbii românești.

Mamele ne spun în șoaptă,
cînd ne strîng la sînul lor,
faptele nemuritoare
adunate-n tricolor.

Mamele ne poartă grija
și nădejdile ne poartă
sprijinind, cu stîlpii doinei,
un popor stăpîn pe soartă.

Cîntec pentru fiul meu

Cînd foamea n-are margini,
celui sărac nu-i spune
să-și treacă, peste suflet,
un cer de gînduri bune!

Cînd arde-ntreg pămîntul,
celui bogat nu-i cere
să verse peste rană
o lacrimă de miere!

Dar socotește-n taină,
după tipicul minții,
de ce se sparge gheața,
de ce ne mor părinții...

Și-ai să descoperi singur
la cuvenită vreme,
că poate sta sub săbii
doar cel ce nu se teme.

Roata lui Mihai Viteazul

Nu capul său de Domn și de Viteaz
rîvneau să-l știe-ncredințat tăcerii,
cînd i-au înfipt cuțitul în grumaz,
frîngîndu-i visul ca pe-un fruct
al verii.

Deasupra frunții lui ardea un foc
de neatins cu gîndul din afară
și ei rîvneau s-ajungă-n acel loc,
la steaua fără somn, numită Țară.

Dar cînd i-au smuls vremelnicului
trup
fîntînile de sînge și de vlagă,
au înțeles că munții nu se rup
din rostul lor dinții de roată-ntreagă.

Pot fi de aur storși, ori de păduri,
dar cîtă vreme iarba va să crească,
cei preavînduți trufașelor securi
nu pot atinge Roata Românească.

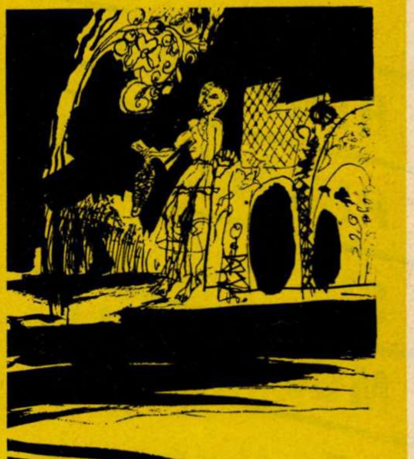

Jocul mecanic

Zice către tată, fiul:
«Dă-mi pistolul, dă-mi chipiul,
acum sînt destul de mare
să mă joc puțin la soare
de-a războaiele pierdute!»

Tatăl spune simplu: «Du-te!»
Dar privește pe furate,
palmele de-i sînt curate,
măcinînd un gînd într-însul...
«Cine s-o juca de-a plînsul?»

Ilustrații de IOAN DONCA

DIN ANTOLOGIA LITERATURII PENTRU COPII

HEDI HAUSER

HIMPELCHEN, PIMPELCHEN ȘI MUSTRĂRILE DE CONȘTIINȚĂ

BIBLIOGRAFIE (selectivă)

Waldgemeinschaft «Froher Mut» (Colectivul pădurii «Voie bună»);

Eine ganz tolle Geschichte (O poveste ciudată);

Jetzt schlägt's dreizehn (Ei, asta-i bună!);

Viele Fenster hat mein Haus (Casa mea are multe ferestre);

Hannes Kinkerlitzchens Reise in die Welt (Un băiețel în lume);

Îm Guckkasten (Caleidoscop, traducere în limba română de Sonia Larian);

Der grope Kamillenstreit (Marea ceartă în jurul mușețelului);

Himpelchen und Pimpelchen (Spiridușii pădurii, traducere în limba română de Al. Mitru);

Eine Tanne ist kein Hornissennest (Bradul nu-i viespar).

Doresc să scriu cărți atît de bune, încît cititorii mei să-și amintească de ele cu plăcere și la bătrînețe.

Hedi Hauser

«Pimpelchen» îi spuse altă dată Himpelchen piticului, «impresia mea este că nu ne-am purtat prea cumsecade».

«Nu ne-am purtat cumsecade?», se miră Pimpelchen. «Ce vrei să spui cu asta?»

«Nu crezi că celor doi copii le-ar fi plăcut și lor bureții aceștia minunați?» își continuă Himpelchen ideea.

«Ce se întîmplă cu tine?» întrebă Pimpelchen, ușor iritat. Nu cumva ai mustrări de conștiință din cauza celor doi bureți? În definitiv, noi am fost cei dintîi care i-am văzut. Și era dreptul nostru să-i luăm».

«Este adevărat. Și totuși aș fi vrut să spun doar...»

«Prostii!» îi tăie Pimpelchen vorba lui Himpelchen. «În situația noastră nu e nevoie să mai spui nimic. În afară de aceasta te rog să nu uiți: copiii sînt uriași. Pot culege ciuperci mult mai ușor decît noi. Și, în definitiv, sînt convins că-n coșurile lor strînseseră, pînă să ne-ntîlnim cu ei, o mulțime de bureți. Așa încît, cu bureții noștri sau fără, pentru ei era tot una».

«S-ar putea să ai dreptate. Mai este însă ceva ce nu-mi poate ieși din minte!» obiectă Himpelchen.

«Ce anume?»

«Imaginează-ți numai cum or fi rîs ceilalți copii de băieții noștri cînd aceștia le-au povestit despre «ciupercile vorbitoare». Mi-e, într-adevăr, milă de ei, ce să spun. Și-mi vine parcă să-mi dau cu ceva-n cap, să mi-l sparg, pentru că i-am indus în eroare în felul acesta. Și, pe deasupra, am mai și rîs de ei o zi întreagă».

«Mai bine lasă-ți capul întreg! Gîndește-te! Ce m-aș face eu fără capul tău, aici, printre oameni?» se sili Pimpelchen să-și liniștească prietenul.

Deoarece pierduseră însă cam mult timp cu discuția, neglijînd treburile casei, fură nevoiți să se grăbească. Pimpelchen se zori să măture și să facă curat prin casă, iar Himpelchen se apucă să pregătească cele cuvenite pentru masa de prînz. Făcu focul în soba de la bucătărie, și puse o oală cu apă pe foc. Astăzi la amiază aveau felul întîi o supă groasă de fasole și felul doi clătite cu gem de afine.

«A face clătite este o treabă foarte plăcută», sugeră Pimpelchen.

Numai că Himpelchen se făcea că nu-l aude. Prefera să le facă singur. Cînd le pregătea Pimpelchen, acesta obișnuia să le arunce întotdeauna cu prea mult avînt în sus (cu scopul ca acolo sus, clătitele să facă o tumbă și să se întoarcă înapoi în tigaie, unde să se rumenească și pe partea cealaltă). Dar din cauza avîntului prea mare, la înapoiere, clătitele aterizau peste tot, numai în tigaie nu. De-aceea, Himpelchen nu-l mai lăsa pe prietenul lui să facă el clătite. Mai ales de cînd una dintre clătitele pe care le pregătea odată Pimpelchen pierise fără urmă și nu mai putuse fi găsită oricît o căutaseră amîndoi peste tot. Apăruse, din nou, ce e drept, dar numai după un timp îndelungat. Ploua și Himpelchen voia tocmai să-și încalțe cizmele. Cînd, vîrîndu-și piciorul stîng în cizmă, dădu peste clătita pierdută. Frumoasă surpriză, ce să spun! De-atunci, ori de cîte ori pe «meni»-ul lor scria «clătite», Himpelchen prelua serviciul la bucătărie, chiar dacă nu era rîndul său. Așa se întîmplă și astăzi.

Cînd mîncarea a fost gata, cei doi prieteni s-au așezat la masă. Pimpelchen a început să mănînce cu poftă. A înghițit aproape toți morcovii ce se aflau în supa de fasole. Nu prea-i plăceau lui morcovii, ce e drept. Dar de mîncat se silea să-i mănînce, din pricina vitaminelor pe care le conțin. Mestecă, deci, și morcovii, cu tot disprețul ce-l nutrește față de ei. Și, unu, doi, farfuria lui s-a golit.

Himpelchen, dimpotrivă, părea că nu savurează deloc supa pregătită de însăși mîna lui și după propria sa rețetă. Amesteca, așa fără nici un rost, supa, cu lingura, în farfurie. Pescuia, din cînd în cînd, cîte o fasole și o băga în gură, cu gîndurile aiurea. În același timp, se uita, atît de fix la masă, de parcă ar fi vrut, cu privirile, s-o străpungă.

«Dacă ai de gînd să mai stai mult așa, numărîndu-ți fasolele», îi cicăli Pimpelchen, «atunci se vor răci nu numai supa ta, ci și clătitele mele. Și tu știi foarte bine că mie-mi plac fierbinți să mă frigă pe limbă».

«Poți să te repezi la clătite fără grijă, nu trebuie să mă mai aștepți», îi răspunse Himpelchen. «Eu pot să le mănînc reci, călduțe sau fierbinți, cum or fi. Îmi este absolut indiferent».

N-a fost nevoie ca Himpelchen să-l invite pe Pimpelchen de două ori. Cît te-ai șterge la ochi, acesta și-a înfulecat clătitele ce i se cuveneau. Bău și-o jumătate de cană cu apă proaspătă de la izvor. Își aprinse pipa. Trase din ea. Și suflă în aer nori groși de fum, lăsîndu-se comod pe spate în fotoliu.

«Bine că am terminat cu masa», spuse piticul. «Deoarece cui se uită astăzi la tine îi piere pofta de mîncare».

«A vorbi înseamnă argint, a tăcea înseamnă aur!» îi răspunse Himpelchen. «N-ar fi rău dacă ai pune în practică și tu, măcar din cînd în cînd, cîte unul din proverbele și zicalele, pe care-ți place să le culegi și să le citezi cu orice ocazie. În ochii mei o asemenea comportare ar însemna o faptă bună, pe care ai face-o în folosul celor din jur».

«Mi se pare și mie», răspunse Pimpelchen, «că astăzi nu e deloc recomandabil să am de-a face cu cei din jurul meu. O să-l întreb însă cît de curînd pe doctorul Pilulă dacă nu cumva cunoaște el vreun medicament împotriva mustrărilor de conștiință».

«Poate că tot cu ocazia aceea ți-ar putea prescrie și ție ceva împotriva pălăvrăgelii. Ceva care te-ar putea efectiv ajuta!», îi sugeră Himpelchen.

După ce, în sfîrșit, și Himpelchen a fost gata cu masa, Pimpelchen a spălat vasele, iar Himpelchen le-a rînduit în dulapul de bucătărie. Nici unul dintre ei nu se arăta deosebit de vorbăreț. De altfel, nici n-a mai avut loc vreo întîmplare ieșită din comun, în afară doar dacă vrem să ne referim la faptul că Pimpelchen a folosit sarea în loc de nisip la curățatul vaselor și Himpelchen a spart o farfurie.

«Ce-ar fi dacă astăzi am renunța la somnulețul nostru de după masă?» propuse așa, tam-nisam, Himpelchen.

«Să renunțăm la somnul de după-masă?» Pimpelchen îl privea pe prietenul său de-a dreptul consternat. «Dar pentru ce? Cunoști doar regula de aur:

După masă, trebuie la odihnă
să te lași,
ori să faci, neapărat, o mie de
pași!

În ce mă privește, eu respect întotdeauna prima parte a acestei reguli, fiindcă am descoperit că îmi priește mai bine».

«Rămîn, totuși, la propunerea mea», stărui Himpelchen.

«De ce? Ce ai de gînd?»

«Aș vrea să coborîm puțin în vale și să vedem ce fac copiii».

«Să străbatem un drum atît de lung?» Pimpelchen nu era deloc entuziasmat.

«Fă și tu o dată o concesie, măcar pentru variație, și hai să aplicăm a doua jumătate a regulei tale de aur, să parcurgem o mie de pași.

«Numai că pînă-n vale nu sînt numai o mie, ci cîteva mii de pași», răspunse Pimpelchen, arborîndu-și cea mai jalnică înfățișare.

«Nu-i nimic. Îți creezi o rezervă». Himpelchen, zîmbi pe sub mustață. «Îți economisești, pe de-o parte, pentru următoarele trei-patru zile, somnul de după-masă. Și, pe deasupra, poți, în timpul acesta, să mai și realizezi ceva în interesul comun».

«Ție îți este ușor să rîzi pe socoteala mea», mai spuse Pimpelchen, cu-aceeași mutră acră. «Dar ce-ar fi dacă, în loc de ceea ce propui tu, am proceda invers?»

«Pe mine n-ai să poți tu să mă scoți, așa, ușor din ale mele!» replică Himpelchen.

«Ba bine că nu. Vrei să-ți arăt că pot să te scort din sărite?» îl contrazise Pimpelchen. «Ai să tremuri și ai să te-nfiori, cînd am să-ți apar, noaptea, sub forma unui duh al bureților vorbitori și-am să te-ameninț cu otrava! Renunț la părerea mea doar dacă-mi făgăduiești să nu-ți mai bați joc niciodată de mine. Îmi dai cuvîntul tău de onoare?»

«Hai, încetează cu prostiile. Mai bine s-o pornim!» glăsui Himpelchen calm. «Pînă jos, pe vale, avem o bucată bună de mers».

Cei doi o luară la... ciorap (așa după cum se obișnuiește să se spună în lumea piticilor). Ceea ce, firește, nu înseamnă că ei umblă-n ciorapi. Deoarece cînd pleacă undeva, pe vreme frumoasă, îi încalță, de obicei, frumoșii lor papuci din pîslă cu buline. Aceasta este de la sine înțeles!

În românește de Al. Mitru

DICȚIONAR CUTEZĂTORII

CONSTITUȚIE

Constituția este legea fundamentală a unui stat. Din ea își trag esența toate celelalte legi juridice ale statului respectiv. De obicei, constituția reprezintă o sinteză, nu un deziderat; adică ea consfințește ceea ce s-a realizat, reflectă stadiul la care s-a ajuns la un moment dat în dezvoltarea unui stat și nu exprimă dorințele, perspectiva dezvoltării. Ca atare, constituția consacră structura social-economică și politică dintr-o anumită etapă istorică de dezvoltare a unui stat, modul de organizare și de funcționare a sistemului organelor statului, drepturile și îndatoririle fundamentale ale cetățenilor. În funcție de natura orînduirii social-politice, de tipul de stat, deosebim constituții burgheze și constituții socialiste.

În statul capitalist, constituția consfințește pe plan juridic dominația burgheziei prin garantarea inviolabilității proprietății private; în felul acesta, ea este o expresie a relațiilor de exploatare capitaliste. Drepturile și libertățile înscrise în constituția burgheză sînt formale, deoarece statul nu oferă garanțiile materiale pentru exercitarea lor. În timpul guvernării regimurilor dictatoriale, constituția burgheză, și așa formală, este suspendată.

Constituția socialistă reprezintă un tip superior de constituție, care reflectă realitățile noi din statele care au înfăptuit revoluția socialistă.

Constituția Republicii Socialiste România, adoptată la 21 august 1965, este legea fundamentală a țării noastre. În ea sînt înscrise drepturile și libertățile poporului nostru; legi și drepturi care reflectă victoriile obținute de către clasa muncitoare în strînsă alianță cu țărănimea, intelectualitatea și celelalte categorii de oameni ai muncii în procesul construirii orînduirii socialiste. Ea reflectă structura economică, socială și politică a societății noastre, proclamă statul român ca stat al oamenilor muncii, suveran, independent și unitar, cu teritoriu inalienabil și indivizibil. De asemenea, consacră rolul conducător al P.C.R., în societate, rolul alianței muncitorești-țărănești ca bază socială a orînduirii socialiste, proprietatea socialistă asupra mijloacelor de producție ca bază economică a acestei orînduiri. Constituția noastră consfințește și garantează drepturile și libertățile cetățenești — între care dreptul la învățătură se află la loc de cinste — egalitatea tuturor oamenilor muncii și stabilește principiile de organizare și funcționare a statului nostru socialist.

Cunoașterea și respectarea Constituției R.S. România reprezintă pentru toți copiii, tinerii, cetățenii țării noastre o îndatorire patriotică.

P. CONSTANTIN

N.R. Pentru date suplimentare în legătură cu termenul de azi al dicționarului nostru puteți consulta manualul «Constituția",care se învață în clasa a VII-a.

ROMAN FOILETON

15

TEMERARUL

de Haralamb ZINCĂ

Vai de acel ofițer de informații și de contrainformații care nu-și păstrează sîngele rece! Să-ți auzi inamicul cu grad de general aruncîndu-ți în față cuvinte acuzatoare, iar tu să te simți cu musca pe căciulă nu-i chiar lucrul cel mai plăcut care poate să ți se întîmple în viață. E drept, am rămas, cum se zice, stană de piatră, dar, în cele din urmă, reacția asta mi-a fost de folos. Eu, se înțelege, am împietrit surprins de atac. Gerstenberg însă mi-o fi pus reacția pe seama indignării.

Hohotul de rîs nu l-a ținut prea mult. Cînd s-a mai liniștit, s-a scuzat.

— Iartă-mă, locotenente, dar mă refeream mai mult la ceea ce intenționez să-ți propun... Da, da, am o treabă pentru dumneata... și încă una serioasă...

Îmi zîmbește prietenos, chiar prea prietenos, ținînd seama că eu nu sînt decît un «biet locotenent», pe cînd el e șeful «Misiunii aviației germane» din România. Tăcerea în asemenea împrejurări e sfîntă.

— Wili, locotenentul Grolmann este originar din Sibiu, știe bine românește, ce ai zice de...

Gerstenberg nu-și încheie fraza... Păcat! E și el prudent. Nu trebuie nici o clipă să-l subapreciez, dacă am în vedere că ani de zile a făcut la Varșovia și în alte țări spionaj militar. Cred că are la activul său mai multe ore de spionaj terestru decît de zbor, ca pilot.

Colonelul — ah, dacă Gerstenberg i-ar pronunța și numele, poate mi-aș aminti unde l-am mai întîlnit — și-a încrețit fruntea și, lăsîndu-se atras de ochii aprinși ai șefului său încearcă, cu siguranță, să-i decodifice intențiile nemărturisite.

— Wili, acest tînăr ofițer poate încă în noaptea asta să ne fie de folos.

Colonelul mă cercetează, nu prea încîntat, de la distanța care ne separă. Eu mă grăbesc să-mi scot batista și să-mi tamponez fața, încercînd astfel să-mi ascund pe cît posibil trăsăturile. Deși am un machiaj bun, iar masca lui Grolmann mă apasă, totuși...

— Vă gîndiți la...? se decide colonelul Wili să-i răspundă.

— Da...

Lawrence să fi fost în locul meu, celebrul spion englez din timpul primului război mondial, și tot n-ar fi priceput nimic din dialogul celor doi hitleriști.

— Dar oare știe bine românește? îmi pune colonelul Wili la îndoială cunoștințele mele.

Pe neașteptate, dintr-un dictafon răsună glasul unui neamț: «Domnule colonel, maiorul Petrescu insistă să-l vadă pe domnul general Gerstenberg». «O clipă!» răspunde Wili, ridicîndu-și ochii spre general. Simt cum interesul meu pentru ceea ce se petrece sporește. Evident, se așteaptă decizia lui Gerstenberg.

— Să mi-l aducă! răspunde el din vîrful buzelor.

ROMAN FOILETON

— Ai auzit? întreabă Wili aparatul de pe birou.

— Da! Confirmă aparatul. Să-l introduc prin secret? mai vrea dictafonul să știe.

Gerstenberg dă aprobator din cap, iar Wili comunică nevăzutului interlocutor hotărîrea.

— Iată și prilejul pentru a controla cît de bine știe locotenentul Grolmann românește. Privirile încărcate de suspiciune ale colonelului Wili se așază pe chipul meu. Mai țin încă în mînă batista și o folosesc în același scop, ca să-mi ascund cît pot trăsăturile. Simt eu că tipul mă studiază, desigur, nu cu ostentație. O fi și el chinuit, ca și mine, de aceeași întrebare. «Unde ne-am mai întîlnit?»

Wili, aprobîndu-l pe general, umblă la dictafon și dă un ordin unui oarecare căpitan Wilhelm: «La semnalul meu, urmărește și înregistrează convorbirea!» «Am înțeles, domnule colonel!» răspunde celălalt.

Așadar, biroul în care mă găsesc e dotat cu aparate de ascultare și de înregistrare. Microfoane secrete sînt «sădite», fără doar și poate, în juru-mi. Dar nu atît ideea microfoanelor ascunse îmi fură gîndurile, ci modul de ascultare... Cum se realizează înregistrarea? Prin stenografiere sau prin imprimarea pe plăci? Și unde-i amplasată secția de ascultare și înregistrare? În bunkerul ăsta sau în altul?

— Locotenent Grolman, la un ordin al meu o să traduci discuția cu maiorul Petrescu, mă informează Gerstenberg. Ce-i cu dumneata, ți-e rău?

Interesul camaraderesc al generalului pentru persoana mea mă «flatează». Îmi tamponez fruntea și mă explic:

— Sînt emoționat, domnule general... Și-apoi... de ce să nu vă mărturisesc — și neliniștit... La ora asta s-ar fi cuvenit să mă prezint la unitate, la Ploiești.

— În privința asta, nu-ți fă probleme... mă îmbărbătează Gerstenberg.

Intenționam să mai spun ceva dar, deodată, în dreapta colonelului Wili și la vreo trei metri de hartă, o ușă prinde a se răsuci ușor, descoperind o intrare secretă. Deci, ăsta era răspunsul la întrebarea: «Îl introduc prin secret?». Generalul stă în fotoliu cu spatele la tainica intrare și nu manifestă nici un interes pentru ușa care revine la poziția sa inițială.

Ofițerul român — maiorul Petrescu — e un bărbat de statură potrivită, pe umeri cu epoleții trupelor de infanterie. Nu-și ascunde supărarea. O mai fi trecut prin această încăpere? Nu-l văd intimidat de atmosfera bunkerului... Se oprește în fața lui Gerstenberg și, fără nici un protocol, i se adresează în franceză:

— Ce-i asta, domnule general? Ați ordonat arestarea mea?

Gerstenberg se preface a nu-l fi înțeles și de aceea mi se adresează cu o ușoară ironie:

— Domnule locotenent, nu înțeleg prea bine franceza, iar domnul maior n-a catadixit să învețe germana. Dumneata, în schimb, ai învățat limba românilor, așa că fii amabil și acceptă să ne fii interpret.

Maiorul Petrescu se răsucește spre mine ca și cînd numai în momentul acela m-ar fi zărit și-mi arată fața roșie de mînie. Se înțelege, dau să mă ridic: chiar dacă mi-e «dușman», «inamicul» e mai mare decît mine în grad, iar onoarea militară, în orice împrejurare, se impune a fi respectată. Dar generalul Gerstenberg nu dorește să țin seama de această lege nescrisă. Îmi ordonă:

— Șezi, domnule locotenent, românii sînt cei care au întors armele împotriva noastră și nu invers. Întreabă-l ce dorește...

(VA URMA)

UN DRAGON DE CRIZANTEME

de **MIHAI NEGULESCU**

Pentru cel care deschide fereastra simțirii către peisajele și istoria Chinei, semnul de început al călătoriei poate fi ori înălțimile sure ale Himalaiei, pe care le traversează în zbor făptura suplă a avionului care leagă Bucureștii de Beijing, ori porțile de ape ale mărilor din răsăritul Chinei, ori o vizită la bătrînul Palat de Iarnă dăinuind sub hectare de olane porto calii, monument-efigie al capitalei chineze.

În acea toamnă aurie, primele strîngeri de mînă le-am schimbat cu niște oameni foarte, foarte tineri.

Printre copiii Chinei

Erau copii de grădiniță, iar grădinița lor, situată ca într-o țară de povești, se alătura atît de fericit, asemenea unui uriaș rond de flori lîngă corolele și arbuștii ornamentali din Parcul Sun Yat sen, aflat în latura estică a Palatului de Iarnă. Acești copii știau cînta «Lie-Ciocîrlie», ca un semn de dragoste pentru țara din care venea oaspetele acelei zile. Acești copii au dansat pentru noi, ne-au dat desene ale lor în care — printre alte făpturi năzdrăvane — am deslușit trupul suplu, nervos al unui animal fantastic, simbol al binelui și al puterii în mitologia chineză.

În spațiile de culoare și liniște ale parcului în care aveam să-i reîntîlnim pe aceiași copii la joacă, imaginea Dragonului avea să ne întîmpine mărită fantastic la înălțimea cîtorva staturi de om, ca o nălucă șerpuind cu trupul alungit, cu ghearele răsfirate spre soarele scăpătînd în asfințit.

Expresie a migalei, a cultului pentru flori și pentru basm, această întruchipare florală, pare menită să nu sperie privirea, ci să-i apropie și să împărtășească vibrația caldă a florilor care îl înveselesc asemenea unor solzi de culoare. Desfășurat pe un schelet metalic, populat cu sute și sute de ghivece cu crizanteme galbene, stăpînul fanteziei antice și al bucuriei pictorilor, îți lasă imaginea unui cap năvalnic către azur, pe cînd, de pe altă alee îi vine întru întîmpinare o șerpuire geamănă, născută în aceeași migală, în aceeași putere de a face din făptura florilor să nălucească o frîntură de basm.

Sol al toamnei pekineze,
Un dragon de crizanteme
Tata oare să cuteze
Să-l vîneze
în poeme?

Mai departe, pe retina memoriei s-au întipărit de neșters imagini deosebite. Întîlnirea de la redacția revistei «Pionierii Chinei» ne-a prilejuit cunoașterea unor preocupări și aspirații care animă copiii acestei țări de aproape un miliard de locuitori. Săptămînă de săptămînă, în paginile gazetei, copiii Chinei întîlnesc vești de la semenii lor și din lumea largă. Am regăsit în aceste pagini știri de acasă, imagini de acasă, din România. Rubrici precum «Expediție în patria iubită», «Sora de inimă», «Micul televizor», «Moșul care pune creierul în mișcare», «Tigrișor», sînt mult prețuite de cititorii din toate zările acestei țări.

De la Beijing la vechile capitale, drumurile fie ale pămîntului, fie cele aeriene, străbat spații pe care pictori renumiți le-au cules în celebrele stampe chineze — ape și munți, și pini, și orezării, și canale — iată peisajul rodnic al unei țări profund modelate de generațiile succesive.

Pămînt cizelat în terase, apă captată și trimisă să dea rodnicie pămîntului. Două-trei recolte pe an, în partea de est și mai cu seamă în sud, iar spre vest, acolo unde își au izvorul marile fluvii ale spațiului chinez — munții și pădurile țin tot mai greu piept nisipurilor, vînturilor, arșiței — către marele deșert Gobi.

MESAJE DIN MILENII

În această trecere succesivă regăsim și noi una dintre vechile capitale chineze: Loyang. Spre deosebire de Xian, care în pagodele și zidurile sale de incintă, păstrează lîngă noile edificii configurația stradală și multele construcții străvechi aici, la Loyang, zidurile vechi s-au îndepărtat parcă în timp, s-au contopit cu pămîntul, cu apa, cu vînturile, nemairămînînd decît ici-colo relicve bine ocrotite, salvate pieirii spre a arăta puterea unor oameni de a-și afla tihna, rosturile trudei și dăinuirii lor dincolo de 10—15 m de mal de pămînt bătucit, transformat în zid apărător.

În perimetrul orașului vizităm o fabrică de tractoare, o altfel de cetate, unde tehnica aduce un mare sprijin vocației acestui popor de a modela pămîntul, de a-l cizela și a-l spori în rodnicie. Tractoare puternice, replică prezentă la ceea ce a fost tehnica primitivă, ingenioasă, cu ajutorul căreia încă în urmă cu secole au putut fi construite Marele Canal, Marele Zid, marile indiguiri, terase și orașe înfloritoare.

O altă fabrică, cea textilă, ne ajută să vedem în ce se transformă minusculii bumbi cu fibră albă, nobilă, răsărind pretutindeni în jurul nostru pe spațiul acestei provincii — culturile de bumbac.

O școală ne invită apoi în plină după-amiază cultural-sportivă. Asistăm la întreceri, aplaudăm călduros.

Sub ochii noștri se dă startul și se culeg lauri la probele finale de alergări. Apoi îi cunoaștem pe campionii la tenis de masă. La băieți: Cen Ue, la fete — Sun Ionfang. Bravo, copii!

La despărțire, o pionieră, Niou Ceping, ne spune cu emoție: «Copiii din România să vină să ne vadă».

...După aceste întîlniri cu cei cărora le aparține viitorul, gazdele ne cheamă să străbatem timpuri care au trecut. La Poarta Dragonului petrecem o dimineață vizitînd celebre grote cu peste 100 000 de statui și basoreliefuri ale lui Budha, cea mai mare lucrare avînd 17,4 m înălțime, iar cea mai mică 2 cm. Dispuse în 1 352 de chilii și 750 nișe, cele 3 600 de inscripții rituale, multe însemne înscrise în piatră aduc mărturii de viață, învie scene de durere sau bucurie care au determinat săparea sau cioplirea fiecărei grote. Într-o chilie descoperim surprinși, cu ajutorul translatorului, 120 de descrieri ale medicamentelor chinezești și a tot atîtea rețete medicale.

Dar adevărata identitate a Loyang-ului o dă puterea sa constructivă, puterea de a face să graviteze în jurul său unor mari epoci de istorie. Cetatea însăși cuprinde trei cetăți: cetatea din dinastia Cion de Est, construită în anul 770 î.e.n.; cetatea dinastiei Han cu perimetrul de 14 km, și cetatea din perioadele Than și Sui, cu perimetrul de 27 km. Din epoca de piatră în epoca de bronz, și din epoca de bronz în epoca de fier, vechimile chineze se destăinuie în Muzeul orășenesc printr-o bogăție de mărturii. Cel mai mult impresionează depozitul de cereale care a funcționat în nordul orașului vechi, între anii 581—907. În cărțile de atunci se scrie că în acest depozit se adunau pînă la 130 milioane kg de cereale. Situat în pămînt, depozitul dispunea de peste 400 de «grote». Într-o secțiune a sa s-au descoperit în deceniile din urmă 750 tone de cereale datînd de peste un mileniu. Fiecare cavitate era adînc săpată în pămînt și căptușită cu cărămizi, cu lemn, nuiele și rogojini, avînd numeroase spații și canale de aerisire. Pe marele canal și pe fluviu soseau la Loyuang orezul din sud, fasolea și grîul din nord. O hartă evocă transportul de cereale către acest depozit strategic. Mărturie a rodniciei, dar și a centralismului, exagerat, un asemenea depozit era menit să asigure hrana pentru o populație numeroasă în timpuri de secetă sau de restriște.

Cîteva zile mai tîrziu ne aflam pe malul Fluviului Galben, fluviul ale cărui maluri sînt recunoscute în istorie ca unul dintre leagănele umanității. Impresionantă șerpuire de ape, împovărată de milioane de tone de mîl, către cîmpiile și mările de Est, să aducă rodnicie ogoarelor irigate.

PE FLUVIUL GALBEN

Avîndu-și izvoarele la o altitudine de 4 300 m, fluviul străbate nouă provincii și regiuni. De-a lungul a 5 464 km, adună și deversează zilnic în mare o cantitate de 48 miliarde mc de apă. În partea superioară apele îi sînt limpezi, reci și repezi; în partea mijlocie cursul lui devine mîlos — Podișul Galben se lasă erodat de apele sale; pe curs inferior — cîmpia cea roditoare constituie opera sa. Nisipul se depune an de an, albia se ridică. Este o regiune agricolă foarte importantă — mei, alune, grîu, bumbac — dar și o zonă cu mari resurse subterane: cărbune, fier, petrol.

Gazdele spun cu mîndrie: Fluviul Galben simbolizează națiunea noastră. Firul său de pe ape este sufletul națiunii noastre. Pe albia sa se află leagănul culturii chineze, multe vestigii antice. Zorii istoriei s-au ivit aici mai devreme decît în alte zone.

Este zona inscripției pe os, zona străjuită de zidul cel mare, zona care a dat lumii invenții cardinale: hîrtia, tiparul, busola... La Muzeul Fluviului Galben gazdele ne prezintă larg opera de amenajare a fluviului, operă începută de milenii dar desăvîrșită în anii revoluției, în anii R.P. Chineze, de la a cărei proclamare se împlinesc acum 32 de ani.

Cele mai mari diguri au fost construite cărîndu-se lut și piatră cu roaba și cobilița. Și oamenii totuși au învins inundațiile. În ultimele două mii de ani digurile s-au rupt de peste 1 500 de ori. Cursul fluviului s-a schimbat de 26 de ori, de 9 ori aceste schimbări au fost foarte grave.

În 1958 a avut loc cea mai mare inundație din zona inferioară. Două milioane de oameni au luptat zi și noapte cu apele și au învins. Și aceasta în atîtea și atîtea rînduri.

Oamenii au de luptat continuu cu Fluviul Galben — Huanhă — a cărui albie se ridică 7 m peste nivelul cîmpiei. Curgerea sa constituie o magistrală de ape ale cărei maluri sînt vegheate continuu. Mai ales în iulie-august-septembrie sînt multe ploi, iar atunci stațiile de veghe intră în alertă.

Cu emoție ne apropiem în ziua următoare de cursul fluviului. Dacă ar avea grai, dacă ar putea povesti...

În nord-vestul orașului Zhong-Zhou, tovarășul Cen Shulin, de la stația de irigare, ne descrie în ce constă munca și veghea acestui colectiv, la punctul situat între cursul inferior și cursul mijlociu al fluviului. Debitul este urmărit continuu. Pompe neostenite ridică apa pentru industria provinciei și irigație. Utilajele stației ridică apa la două nivele. De la 33 m deasupra fluviului, un canal lung de 40 km duce apa în oraș și fertilizează ogoare. Alte pompe ridică apă la 53 m înălțime, pentru irigațiile de pe platou. Fiecare metru cub de apă din fluviu conține 37 kg de nisip. În bazine naturale apa stă în așteptare 10 ore. Devenind ceva mai limpede, este trimisă spre filtrare și curățare chimică în oraș. Cînd nisipul umple bazinul, noul ogor cu mîl de Fluviu Galben este dat țăranilor pentru agricultură și se deschide un nou bazin...

Dar trecerea fluviului spre ocean nu cunoaște odihnă. Asemenea undei fluviului, orice itinerar cunoaște clipa trecerii mai departe spre alte orașe, spre alte provincii, spre alte mărturii ale istoriei. Spre alți copii, în stringerea de mînă a cărora am simțit cu bucurie căldura unei frumoase prietenii.

DIN AGRICULTURĂ

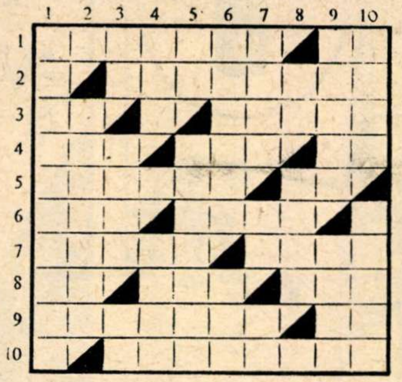

ORIZONTAL: 1) Selecţionate pentru obţinerea de soiuri productive. Două cireşe! 2) Pomi fructiferi. 3) În cămară! Maşină agricolă care separă seminţele de impurităţi. 4) Localitate în R.S.S. Estonă. Orăşel în sud-vestul Iranului. 5) Oferă condiţii pedoclimatice favorabile dezvoltării agriculturii în patria noastră. Una şi alta! 6) Localitate în India. Pantalon ţărănesc lung şi strîmt. 7) Ocupat în domeniul agricol. Cornute sau... producătoare de struguri. 8) În turmă! Răsadniţă. Semn de prietenie. 9) Utilaj agricol repus în stare de funcţionare după ce a trecut prin atelierul unei staţiuni de maşini agricole. La umbră. 10) Acţiune de strîngere a paielor, a fînului sau de nivelare a pămîntului.

VERTICAL: 1) Acţiuni de mare amploare desfăşurate primăvara şi toamna, care asigură recolte bogate. 2) Îndepărtare a surplusului de apă dintr-o zonă cu scopul de a o reda agriculturii. 3) Mere! Unitate de măsură pentru lemnele aşezate în stivă. Petrescu Gheorghe. 4) Roman de Liviu Rebreanu inspirat din viaţa satului de odinioară. Răsar (fig.). 5) Nedelcu Dumitru. Magazie de cereale (pl.). 6) Absolvent al unei facultăţi. Localitate în S.U.A. 7) La metraj! Din sectorul avicol! Căţel. 8) Rumegător crescut pentru lînă, lapte şi carne (pl.). Sol neroditor. 9) Acţiune negativă asupra solului datorată unor factori naturali care este combătută prin terasări şi plantări de pomi (infin.). Bovină. 10) Un munte de... snopi sau de paie. Unităţi agricole model.

Dicţionar: ASS, GRA, ANE, TAB, ETRA.

* * *

UN MILION DE PRIETENI

AZI LANSĂM O NOUĂ ANCHETĂ-CONCURS!

«O FILĂ DE CAIET — O ZI DE ȘCOALĂ!»

Zilele trecute, am primit de la unul din cititorii rubricii noastre o corespondență în care se ocupă de cîteva lucruri probabil interesante privind activitatea lui și a colegilor săi dar, vai, nu am înțeles mai nimic — și știți de ce? Pentru că scrisoarea se întinde pe numai puțin de șaisprezece pagini și jumătate. Asta încă n-ar fi nimic, dar în loc să se arate interesat de fapte, autorul e mult mai atras de cuvinte. Le înșiră neostenit (și neclar!) în fraze labirintice, din care foarte greu rămîi cu ceva.

Dar, stimați prieteni, în tot răul e și-un bine. Străduindu-mă cu scrisoarea de mai sus, mi-a venit o idee: haideți să facem o anchetă-concurs de presă. V-aș propune s-o intitulăm **«O filă de caiet — o zi de școală»**. Ce părere aveți?

Pe **numai** o filă de caiet, să descrieți întîmplările unei **anumite** zile de școală.

«O filă de caiet — o zi de școală!»

Cu emoția unui carnet de însemnări personale.

Cu precizia unui jurnal marinăresc de bord.

Cu operativitatea unui reporter special.

«Pe o filă de caiet — o zi de școală»!

Deci, veți scrie — pe **o singură filă** de caiet — tot ceea ce se întîmplă în ziua aceea în clasa voastră. Cine ce a făcut și cine ce n-a... făcut; cine și-a dovedit într-un fel oarecare calitățile și cine și-a dat în... petec; cine a avut o idee bună și cine a avut o idee mai puțin onorabilă; cine cum a învățat și cine cum n-a... uimit lumea cu silința lui; cine la care activități (de muncă patriotică, tehnice, culturale, sportive etc.) a participat și cine a strălucit prin... absență. Deci, evenimente mari și mici — de toate! Posibilele «secvențe» sînt nenumărate (nu le uitați pe cele vesele!)

Repet: să nu adunați fapte din mai multe zile, ci să relatați întîmplările **dintr-o singură zi**, a cărei dată vă rog să o indicați în colțul din stînga sus al primei pagini. Nimic inventat. Totul real!

Propoziții cît mai scurte: subiect, predicat. Ici, colo, la nevoie, cîte-un atribut, cîte-un complement... căci nu ne putem lipsi nici de ele!

«O filă de caiet — o zi de școală»!

Stil sugestiv, vioi, trepidant (și umoristic, dacă puteți!) potrivit însăși firii voastre. Știți cum să scrieți? Astfel încît cititorul filei voastre să simtă cu toată ființa lui că și el a fost în clasa voastră în aceea zi!

...Dar să nu depășiți spatiul unei file! (adică două pagini de caiet).

Ancheta-concurs **«O filă de caiet — o zi de școală»** începe imediat și va dura pînă la sfîrșitul trimestrului.

Fiecare participant poate trimite fie o singură «filă» fie mai multe (de exemplu, una la zece zile).

Premiile?

Întîi, publicarea «filei» în revistă. E, totuși, premiul cel mai important! Apoi, ce-ați zice dacă am strînge **cele mai reușite și mai adevărate lucrări într-o carte?**

Dar redacția oferă și premii «clasice», în obiecte, precum și — atenție! — **exemplare din almanahul «Cutezătorii» 1982, cu autografe ale autorilor!**

Pentru «filele» care vor sosi la redacție pînă la 12 octombrie 1981, se acordă, în plus, și premii de operativitate.

Așadar, la lucru: **«O filă de caiet — o zi** de școală!»

Ovidiu Zotta

Ca de obicei, corespondențele adresate acestei rubrici vor purta pe plic mențiunea «Un milion de prieteni».

CLUBUL Logicienilor

PREZINTĂ: EDMOND NICOLAU

În fața vitrinei, Andrei și Ioana se uitau cu atenție, studiind diferitele prăjituri.

— Aș lua o mascotă.

— Dar nu e atît de bună ca indiana.

— Totuși e preferabilă violetei.

— Dobosul e mai bun ca violeta.

— Asta e părerea ta. Dar cum noi avem aceleași gusturi, e și a mea.

— Tortul de nuci e mai bun ca dobosul.

— Iar mie mascota îmi place mai mult ca tortul de nuci.

— Deci să luăm de două ori prăjitura care ne place cel mai mult.

Ce prăjitură au comandat Andrei și Ioana?

Răspunsul în numărul viitor.

* * *

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Redactor de număr:
Elena Mănescu

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică!
IOAN MIHĂESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia». TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137, telex: 11226, București.

Index 41033
12 pagini, 1 leu

Centenarul GEORGE ENESCU

S-a încheiat cea de-a IX-a ediție a Festivalului Internațional «George Enescu», prin care s-a marcat aniversarea a 100 de ani de la nașterea celui mai mare muzician român. După o suită de manifestări omagiale care au avut loc în țară și peste hotare, au urmat zilele festivalului, ce s-au constituit într-o adevărată sărbătoare a muzicii. Pe podiumul Ateneului Român, la Operă ca și în numeroase săli de concert din Capitală și-au dat întîlnire prestigioase formații de muzică, ansambluri de înaltă ținută artistică, soliști și dirijori sosiți din toată lumea. Ca întotdeauna, artiștii români prezenți în concerte și recitaluri au fost la înălțimea exigențelor festivalului, impunînd marile valori ale artei românești. Milioane de iubitori ai muzicii din țara noastră s-au putut bucura de aceste zile sărbătorești ale grandioasei manifestări artistice urmărind programele de radio și televiziune, care au transmis zilnic pe toate posturile marile lucrări ale geniului enescian, precum și alte lucrări din literatura muzicală română și universală. Tot în cadrul acestei ample manifestări a avut loc și Simpozionul internațional de muzicologie, care a reunit cunoscute personalități ale vieții muzicale din țară și de peste hotare. Comunicările științifice de înaltă ținută prezentate cu acest prilej, rod al unor laborioase cercetări, au scos în evidența noi laturi ale creației enesciene.

Mai păstrăm încă vii în memorie acordurile copleșitoarei partituri a **Simfoniei a III-a în Do major op. 21** de George Enescu, prin care Filarmonica bucureșteană a deschis festivalul. Această tulburătoare operă enesciană, scrisă în timpul primului război mondial, a fost apoi, timp de patru decenii, revăzută, mereu îmbogățită și perfecționată de neliniștea unui artist genial, ce a dorit să dăruiască o pagină nemuritoare despre lupta și suferința poporului nostru pentru împlinirea idealurilor sale.

Întregul festival în această a IX-a ediție a stat sub semnul genialei creații enesciene. Au fost urmărite rînd pe rînd **Uvertura de concert op. 32, Rapsodia I în La major, Simfonia a V-a op. 13 în Mi bemol major** și în încheiere opera de profund dramatism **Vox Maris,** creații nemuritoare ale unui mare artist, ce-și au izvorul în profunda sa dragoste pentru poporul în mijlocul căruia a trăit.

Viața lui George Enescu a fost un exemplu de abnegație, de generoasă dăruire pentru răspîndirea frumosului. George Enescu a cîntat și dirijat aproape în toate orașele țării, aducînd pretutindeni valorile artei, bucuriile muzicii. A fost o personalitate copleșitoare a veacului nostru.

Astăzi, poporul din mijlocul căruia a răsărit geniul enescian, țara întreagă, îi aduc un adînc omagiu cinstindu-l așa cum se cuvine pe marele artist. Centenarul nașterii lui George Enescu, toate marile manifestări prilejuite de acest eveniment stau mărturie respectului și dragostei care se acordă în România socialistă actului de cultură și creației de frumos.

VIOREL CREȚU

Scenariu: George Chirilă
Desene: Elena și Ion Mihăescu

GEORGE ENESCU

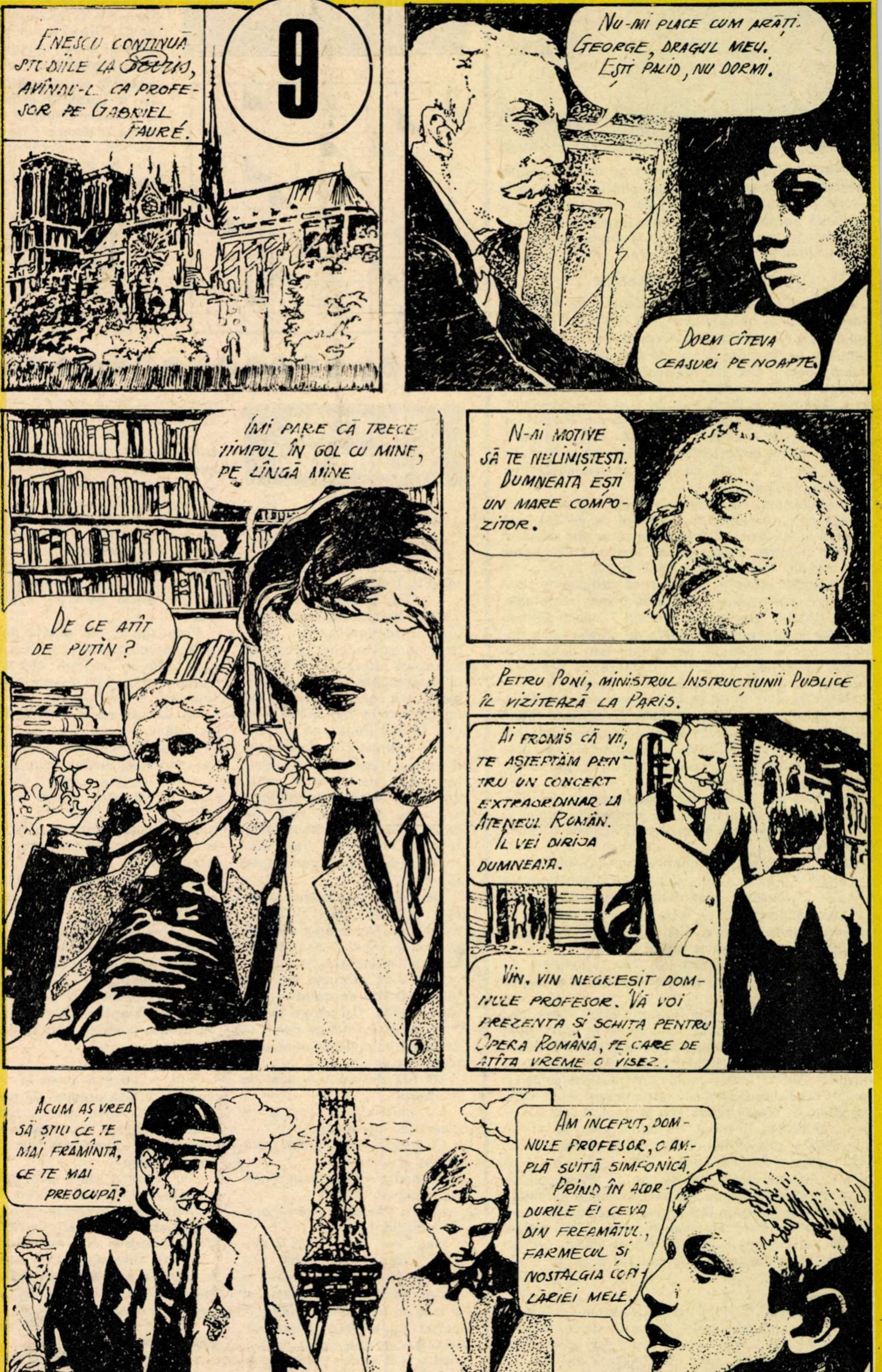
9
ENESCU CONTINUĂ STUDIILE LA PARIS, AVÎNDU-L CA PROFESOR PE GABRIEL FAURÉ.
NU-MI PLACE CUM ARĂȚI. GEORGE, DRAGUL MEU. EȘTI PALID, NU DORMI.
DORM CÎTEVA CEASURI PE NOAPTE.
ÎMI PARE CĂ TRECE TIMPUL ÎN GOL CU MINE, PE LÎNGĂ MINE
DE CE ATÎT DE PUȚIN?
N-AI MOTIVE SĂ TE NELINIȘTEȘTI. DUMNEATA EȘTI UN MARE COMPOZITOR.
PETRU PONI, MINISTRUL INSTRUCȚIUNII PUBLICE ÎL VIZITEAZĂ LA PARIS.
AI PROMIS CĂ VII, TE AȘTEPTĂM PENTRU UN CONCERT EXTRAORDINAR LA ATENEUL ROMÂN. ÎL VEI DIRIJA DUMNEATA.
VIN, VIN NEGREȘIT DOMNULE PROFESOR. VĂ VOI PREZENTA ȘI SCHIȚA PENTRU OPERA ROMÂNĂ, PE CARE DE ATÎTA VREME O VISEZ.
ACUM AȘ VREA SĂ ȘTIU CE TE MAI FRĂMÎNTĂ, CE TE MAI PREOCUPĂ?
AM ÎNCEPUT, DOMNULE PROFESOR, O AMPLĂ SUITĂ SIMFONICĂ. PRIND ÎN ACORDURILE EI CEVA DIN FREAMĂTUL, FARMECUL ȘI NOSTALGIA COPILĂRIEI MELE.

(Va urma)

JOI, 8 OCTOMBRIE 1981,
ANUL XV (NR. 732)

41

**Sensibilitate,
imaginație,
spirit creator.
Și o singură
vîrstă:
copilăria.**

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

CADRAN POLITIC

PRIN EFORTUL FIECĂRUIA, LA BUNĂSTAREA TUTUROR!

Adevărata încununare a sentimentului patriotic este FAPTA PATRIOTICĂ, și cea mai convingătoare faptă în acest sens este MUNCA. Dragostea de țară este, astfel, dragostea unor oameni harnici, față de o țară harnică, bogată, care este opera lor.

Marele efort al toamnei a fost întotdeauna pentru poporul nostru nu un simplu fapt gospodăresc, ci și un gest de înfrățire cu natura țării, de adeziune la tradiția de hărnicie și simțire a înaintașilor. A investi toamna cu acordurile epopeice ale muncii înseamnă nu doar a semăna sau a umple hambarele, ci și a răspunde prezent la chemarea istoriei noastre care este, fundamental, o istorie a hărniciei. O hărnicie pe care sîntem chemați s-o dovedim toți, «cu mic, cu mare» — cum însuși poporul a spus-o.

În prim plan, mecanizatorii și specialiștii. Trebuie arat și semănat; repede și în condiții de înaltă calitate. Trebuie aleasă sămînța cea bună.

În județul Ialomița — prin veche tradiție românească logodit cu grîul, orzul și porumbul — au fost semănate zeci de mii de hectare cu astfel de culturi. După semănat au venit din nou specialiștii ca să verifice, de astă dată, calitatea însămînțării: densitatea semințel, adîncimea la care a fost introdusă etc.

Legea brazdei este aceeași în toată țara, peste tot acolo unde se hotărăște soarta pîinii. În județul Harghita e mai frig, desigur. Cu toate acestea, în comuna Lăzarea, încă din primele zile ale lui octombrie grîul era semănat în întregime.

Recoltarea constituie, fără îndoială, marele spectacol al toamnei. Un spectacol printre ai cărui merituoși «actori» vă găsiți, toamnă de toamnă, și voi, copiii.

La aproape o lună de la începerea școlii și a toamnei, ce se întîmplă pe ogoarele noastre?

Legumele, fructele și porumbul sînt recoltate în ritmuri crescute. În Maramureș, merele sînt minunate: în livezile din Colțirea, printre cooperatori s-au aflat și sute de elevi, deopotrivă pionieri și uteciști din satele Fărcasa, Ardusat, Hideaga. Pe ogoarele C.A.P. Codlea sau Ghimbav, județul Brașov, recoltatul cartofilor i-a găsit alături pe cooperatori și pe școlarii din localitate. Impunătoare forțe mecanice dau în aceste zile lupta cu lanurile de porumb. Numai în județul Constanța intră zilnic în lanuri aproape 600 de combine. Or, combinele înseamnă sute de mecanizatori, încărcatul și descărcatul înseamnă sute și mii de cooperatori, transportatul înseamnă sute de șoferi. Deci mașini, dar **în primul rînd oameni,** mulți oameni; pe măsura recoltei.

Este nevoie deci de viteză în executarea unor operații și mai ales de cooperare, întrajutorare. La C.A.P. Mărășești, județul Vrancea, s-au recoltat mecanizat, într-un ritm susținut, 200 ha cu porumb. Se cerea însă ca la vecinii lor, C.A.P. Garoafa, să fie eliberat terenul repede pentru însămînțarea grîului, astfel că cei din Mărășești le-au cedat cele 14 combine harnice. Între timp, cu sprijinul zilnic al muncitorilor din orașul Mărășești, la primul C.A.P. se putea asigura manual viteza planificată la recoltat pe terenul (restrîns) care le mai rămăsese.

*

În aceste zile și ghiozdanele voastre miros a mere și arome de nuci. Cataloagele sînt rude cu hărnicia din livezi și de pe ogoare. Chiar în pagina ce găzduiește aceste rînduri veți întîlni noi știri despre faptele voastre de hărnicie.

Citiți-le cu sentimentul de bucurie și satisfacție la care, aidoma eroilor din fotografii și însemnări, aveți dreptul cu prisosință.

I. Traian

PIONIERPRES TRANSMITE • PIONIERPRES TRANSMITE

Note mari în catalogul... toamnei!

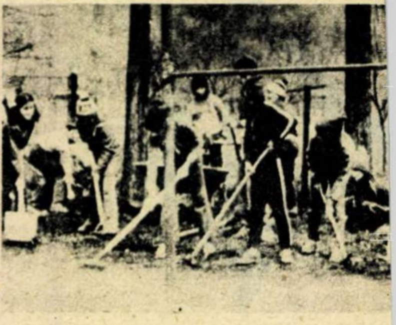

● **La ceas de toamnă bogată,** *harnicii pionieri din satul* **Horlești,** *comuna* **Rediu,** *raportează cu mîndrie că au participat și ei, alături de părinți, la stringerea cît mai grabnică a recoltei. Numai într-o săptămînă, 21—27 septembrie a.c., cei 90 de pionieri din Horlești au cules 33 tone mere și au depănușat 25 tone porumb aparținînd fermelor C.A.P. Rediu. Printre fruntași se numără: Coca Anghelache și Ionel Tuțu (cl. a VIII-a), Ernest Dima, Ionel Novenschi și Mihai Zota (cl. a VII-a), Ion Borcea și Constantin Frunză (cl. a VI-a), Maria Habliuc (cl. a V-a).*

● **Peste 250 pionieri** *de la* **Școala generală Scheia** *au participat, în aceste zile, la recoltarea sfeclei de zahăr de pe terenurile C.A.P. din localitate. Ei au scos, au curățat și au încărcat, în mijloacele de transport, cantitatea de 17 tone de sfeclă de zahăr.*

● *123 pionieri din clasele* V—*VIII, de la* **Școala generală Bîcu,** *comuna* **Ipatele,** *au cules 3 680 kg struguri din viile fermei Bîcu. Totodată ei au strîns porumbul, cartofii și sfecla de zahăr cultivate pe lotul agricol experimental al școlii.*

● **Succese deosebite** *în campania agricolă de toamnă au fost înregistrate și de către unitatea de pionieri de la* **Școala generală Trifești-Prut.** *Pionierii acestei școli și-au ajutat părinții, țărani cooperatori, la recoltare atît la cultura mare, cît și în grădina de legume și zarzavaturi a C.A.P. Trifești. Astfel ei au tăiat și depănușat porumbul de pe o suprafață de 35 hectare, au scos și însilozat sfecla furajeră de pe o suprafață de 8 hectare, au strîns floarea-soarelui de pe o suprafață de 10 hectare și au cules și încărcat peste 6 tone de legume (roșii, vinete, ardei grași). Toate acestea numai într-o săptămînă!*

(Grupaj transmis de subredacția «Ecouri pionierești ieșene»)

Un start promițător

Neobosita noastră corespondentă Diana Semenescu, de la **Școala generală nr. 1** *din* **Oțelu-Roșu,** *ne anunță că odată cu startul noului an școlar, comandamentul unității a decis să creeze o subredacție pionierească. Salutăm cu bucurie această inițiativă. Apreciem totodată și operativitatea reportericească a acestui foarte tînăr colectiv redacțional, care, iată, ne-a și transmis primele știri privitoare la noua ediție a acțiunii* **«BANCA DE ONOARE».** *Rolul și scopul acestei acțiuni, ca și distincția, au fost prezentate celor care au pășit în ciclul gimnazial — elevilor claselor a V-a — nerăbdători să-și mobilizeze forțele, alături de colegii mai mari, pentru cucerirea trofeului autodepășirii la învățătură și comportare. De asemenea, pentru sporirea calității învățăturii, pionierii au propus ca în acordarea distincției să se țină seama și de activitatea, de succesele dobîndite în cadrul cercurilor pe materii.*

Dar pionierii acestei școli nu-și dezmint nici calitatea de buni gospodari. Așa cum îi vedeți în imagine, chiar de la începutul anului școlar au lucrat pentru reamenajarea pistei aplicative, a bazei sportive.

Fotoreportajul paginii

Subredacția de la Școala generală nr. 1 Costești — Argeș surprinde în imagini cîteva momente ilustrative din interesante acțiuni pionierești. Foto 1 — un nou asalt pentru colectarea maculaturii; foto 2 — pregătiri de toamnă în stupina școlii; foto 3 — o imagine reflectînd concursul pe teme de circulație, inițiat anume pentru cei care au pășit întîia oară pragul școlii; foto 4 — cineclubul și-a reluat activitatea. Premieră: va fi prezentat colegilor filmul realizat pe traseele vacanței mari.

2

1

3

4

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

TELEX

CĂTRE REVISTA «CUTEZĂTORII» — BUCUREȘTI:

Pionierii Școlii generale nr. 1 **Costișa,** *județul Neamț, au hotărît ca în schimbul cantității de hîrtie incorporate în manualele școlare pe care le-au primit gratuit la 15 septembrie 1981, să strîngă și să dea economiei țării dublul acestei cantități, prin colectarea de maculatură. Ca atare, pînă la 10 septembrie 1981, pionierii au strîns și urmează să predea 1 400 kg de hîrtie.*

Menționăm că această cantitate suplimentează angajamentul la munca patriotică, pe 1981, care a fost realizat integral încă din luna martie a.c.

Comandamentul unității de pionieri de la Școala generală nr. 1 Costișa, județul Neamț

Aspiranții la „Banca de onoare" au și luat startul

— Din nou împreună, dar de data aceasta în clasa a V-a B. Orele de clasă sînt acum altfel decît într-a IV-a. Avem pentru fiecare materie un profesor, unele obiecte cum ar fi botanica sau geografia fizică sînt noi,

Cu aceste cuvinte ne întîmpină pioniera **Mihaela Gurguță** *(Şcoala generală nr. 111, Bucureşti). Într-adevăr, trecerea spre clasa a V-a nu este întotdeauna uşoară, cere un timp de adaptare. Dar dacă eşti hotărît ca din primele zile ale anului s-o porneşti cu «toate pînzele sus», corabia va ajunge, negreşit, victorioasă la țărm. Clasa a V-a B a înțeles acest adevăr, aşa că preocupările pentru o calitate superioară la învățătură sînt, în prezent, la ordinea zilei. Bucuroşi că pot fi viitori aspiranți la un loc în* **«Banca de onoare»,** *pionierii discută despre primii elevi care sînt hotărîți să se autodepăşească la învățătură — moment surprins, de altfel, și de fotoreporter.*

Laura Gheorghe, *de pildă, a pornit anul trecut de la nota 5 spre şase şi apoi mai departe, spre şapte la matematică. Ea a dobîndit aceste succese prin sîrguința de a înțelege şi rezolva cu forțe proprii problemele și exercițiile de matematică. A înțeles că prin voință, evaluîndu-ți bine forțele, poți să te întreci pe tine însuți.*

— Îmi propun, spune Laura, ca anul acesta să merg şi mai înainte, spre 8 şi 9 la matematică, dar şi la limba română, aşa că pot spera la un loc în **«Banca de onoare».**

Şi tot într-a V-a B, doi colegi şi prieteni — Robert Gheorghe şi Ilie Liviu — au început anul şcolar cu o hotărîre care a-prins de îndată viață: lecțiile, temele sînt îndeplinite la zi. Nu vor avea nici o absență sau întîrziere la ore. Pînă în ziua apariției fotoreportajului nostru, cei doi pionieri au dovedit că se pot ține de cuvînt. Sîntem siguri că primul trimestru îi va aduce şi pe ei în «Banca de onoare».

Ștefan Motorcă, *acest pionier atît de îndemînatic în toate activitățile practice, cu mult simț de răspundere atunci cînd detaşamentul îi încredințează o însărcinare, de ce oare este totuşi atît de sfios cînd este vorba de lecții, de ce paşii lui sînt încă atît de timizi cînd este vorba de autodepăşire? Iată o problemă de care detaşamentul clasei a V-a B trebuie să se preocupe. Sîntem siguri, aşa cum l-am cunoscut pe Ştefan că o vorbă bună, o laudă la timp, o explicare a unei teme care lui îi pare grea ar fi bine venite. Simțindu-i pe colegii lui mereu alături, drumul lui Ştefan spre «Banca de onoare» îi va părea mai scurt şi, de ce nu, mai simplu.*

Iată-ne acum într-a VI-a C. Fotoreporterul a surprins un moment extrem de plăcut: primul 10 în carnetul de elev aparținînd pionierei **Daniela Tauru.** *S-o felicităm din toată inima. Dar Daniela este nu numai o elevă bună, ci şi o colegă inimoasă. Toată clasa își amintește cu cîtă grijă s-a ocupat ea de Florentina Manole, o colegă care, fiind bolnavă, a lipsit mult de la şcoală. Îi ducea lecțiile, îi explica unele teme, îi oferea cărțile ei de lectură. Nimic nu-i părea prea greu, deşi timpul îi era măsurat.*

Vorbărețul **Daniel Ionici,** *cel care adeseori deranjează lecțiile cu neastîmpărul lui, şi-a propus să se îndrepte şi să ocupe alături de Mariana Dobrea, disciplinată şi sîrguincioasă, un loc în «Banca de onoare».*

Şcoala generală nr. 111 este încă o şcoală din numeroasele şcoli în care, pionierii, studiind regulamentul acțiunii «Banca de onoare» a autodepăşirii (publicat în «Cutezătorii» nr. 38) au hotărît să dobîndească în număr cît mai mare însemnul ce le va atesta efortul ridicării calității, atît la învățătură, cît şi în comportare.

OMUL NU-I UN COPAC CU RĂDĂCINI MIȘCĂTOARE

Despre iubirea propriei familii s-au scris multe pagini de-a lungul istoriei omenirii. Fiecare om aparține pe de-o parte familiei sale, «micii familii» cum se spune, iar pe de altă parte aparține colectivității în care trăiește, studiază, muncește, adică «marii familii». În mica familie învață copilul, devreme, cum să slujească, din tot sufletul și cu întreaga-i capacitate, marea familie socialistă. Este ca atunci cînd așezi două oglinzi față-n față și vezi astfel mult mai în adîncime decît de obicei...

Am amintit, în repetate rînduri, cuvintele unui celebru scriitor, și iată că le transcriu din nou: «De unde sînt? Sînt din copilăria mea la fel cum sînt dintr-o țară». Nimic mai adevărat și mai sensibil exprimat! Sîntem din **copilăria noastră** așa cum sîntem din **țara noastră,** din **casa noastră părintească.** Și același autor mai scrie: «Miraculosul unei case nu stă în aceea că ea te adăpostește sau te încălzește și nici în aceea că ești posesorul zidurilor ei, ci în faptul că ea a depus, încetul cu încetul, aceste provizii de dulceață, de tandrețe». Această tandrețe adunată din copilărie, în casa părintească, în școală, în organizația de pionieri, se transformă în simțămintele profunde, de iubire de țară, pe care le încerci o viață întreagă, respectul pentru înaintașii tăi care s-au străduit, au luptat, uneori chiar cu sacrificiul suprem, ca să păstreze și să îmbogățească această «gură de rai» numită România. Așa cum arată tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU: **«Priviți trecutul poporului nostru! Poporul român s-a format și s-a afirmat în condiții grele de muncă și luptă. S-ar putea spune că nu există metru de pămînt care să nu fi fost udat de lacrimile și sîngele moșilor și strămoșilor noștri».**

Copiii, viitorul țării, privesc cu admirație și respect înspre trecut, cinstindu-l cum se cuvine, la fel cum se străduiesc să-și facă pe deplin datoria, în prezent, învățînd, muncind. Copiii văd limpede atît cu mintea, cît și cu sufletul, văd frumuseți de basm pretutindeni, munți înalți și codri falnici, și ape cristaline, și cer albastru, și păsări cîntătoare, și oameni harnici. Ei au datoria să se pregătească temeinic pentru anii ce vin. Este o îndatorire de onoare față de casa părintească, față de imensa casă a Țării, care-au depus în inimile noastre, încă din fragedă copilărie, atîtea rezerve de duioșie și tandrețe, de înalt simț de răspundere.

MIHAI STOIAN

«ZEIȚA PĂCII»

Desen: Mihaela Boran
Școala generală nr. 25, Timișoara

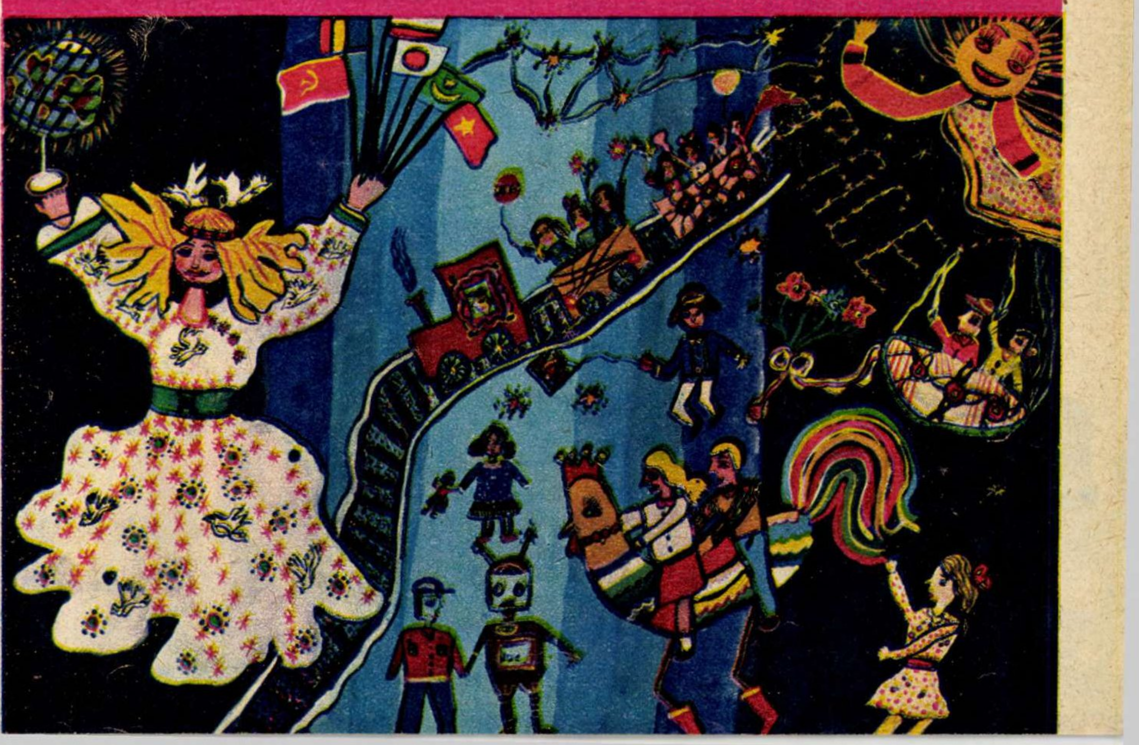

CONSTELAŢIA „PIONIERII“

LA CASA NOASTRĂ, ÎNTR-UN NOU AN DE ACTIVITATE!

Zilele acestea şi-au deschis din nou porţile, pentru un nou an de activitate, casele pionierilor şi şoimilor patriei. În acest context, al deschiderii unui nou an de activitate, pionierii fotoreporteri din judeţul Argeş oferă cititorilor, imagini din activităţile de la Casa pionierilor şi şoimilor patriei din tînărul lor oraş Topoloveni. Impresionaţi de înfăţişarea şi aşezarea sediului respectiv (strălucind de curăţenie, ordine, dotare, clădirea avînd şi o aşezare plăcută în mijlocul unui frumos parc natural), colaboratorii noştri au înregistrat şi debutul la două activităţi: turism şi radioclub. Au trecut în revistă şi celelalte activităţi de la atelierul de mecanică auto-carturi, confecţii-tricotaje, de la cenaclul literar etc., zăbovind, aşa cum atestă imaginile printre biologii şi electroniştii pionieri. La această activitate, o realizare de ultimă oră este creşterea iepurilor (adăpostul acestora fiind confecţionat încă din vară).

În imagini îi vedem pe copiii-cercetători în laboratorul lor de biologie, ecologie şi protecţia mediului, descoperind mirajul vieţii prin lentila microscopului, sau prin cercetarea reacţiilor chimice în eprubete. Următoarea imagine ne prezintă pe electrotehnicieni în diferite ipostaze ale activităţii lor, printre care cea de radiotelegrafie cîştigă din ce în ce mai mulţi ucenici destoinici.

Rubrica realizată cu sprijinul
subredacţiilor

Ancheta noastră

SĂ DISCUTĂM DESPRE VOINŢĂ, PERSEVERENŢĂ, ÎNCREDERE ÎN FORŢELE PROPRII

AVENTURILE FĂRĂ GLORIE ALE LUI „NU-POT-MAI-MULT!“

Se întîmplă uneori ca, puşi în situaţia de a rezolva o problemă de învăţătură ce pare mai dificilă sau chiar o chestiune care ţine de îndeplinirea unor îndatoriri zilnice în familie, unii copii să fie tentaţi să spună de la bun început: «Nu, nu pot rezolva acest lucru». Mai există şi cazuri în care, chiar dacă au încercat să-şi facă datoria, dar nu au reuşit pe deplin, nu fac efortul de la capăt, exclamînd plictisiţi: «Nu pot mai mult, pentru că»... Pentru ce? Să fie oare adevărat că elevul respectiv nu poate rezolva problema în cauză? Şi dacă este aşa, de ce nu poate?

Am încercat să aflăm răspunsul împreună cu pionierii claselor a VII-a A şi a VIII-a A de la Şcoala generală nr. 3 din Piteşti.

Dar mai întîi

SĂ FACEM PREZENTĂRILE

Cine sînt copiii care alcătuiesc cele două detaşamente? Anul trecut, cei ce învaţă acum în clasa a VII-a A au făcut parte dintre clasele fruntaşe pe şcoală. Pe nici unul dintre cele trei trimestre printre ei nu au existat corigenţi. Mai mult, mediile cu care aceşti copii încheiau, în luna iunie, anul şcolar au fost **toate de la 7** în sus. Optsprezece din cei patruzeci de pionieri, cîţi număra clasa, au avut medii între 9 şi 10.

Şi la clasa a VIII-a, de acum, lucrurile stau la fel. Nici aici n-a rămas nimeni corigent, iar bilanţul sfîrşitului de an şcolar arată că strădania la învăţătură a fost încununată cu patru premii şi şase menţiuni.

Ambele clase sînt fruntaşe în activităţile patriotice, au frumoase rezultate în activităţile cultural-artistice. Cu alte cuvinte, două colective de copii harnici, care-şi cunosc îndatoririle şi, aşa cum vom vedea, îşi cunosc şi forţele. Nu toţi şi le folosesc însă în întregime.

NECAZURILE LUI LIVIU

Cînd a venit din sat de la Smeura, **Liviu Braşov**, nu cunoştea pe nimeni din clasă. Privirile lui vioaie căutau prietenia colegilor, iar aceştia i-au oferit-o bucuroşi. Au început lecţiile şi, firesc, în catalog au început să apară şi notele. Liviu s-a adaptat repede printre noii colegi dar... nu prea mergea ceva la învăţătură. Fizica, materie nouă l-a cucerit de la început. La matematică şi la gramatică însă, se cam împotmolea. La aceste materii notele de 6 se înşirau în catalog una după alta, iar Liviu începuse să se îngrijoreze. «De ce nu pot să-mi fac bine exerciţiile la gramatică», era întrebarea pe care şi-o punea cel mai mult.

— Şi ai găsit răspunsul? întrebăm.

— Da, dar abia după ce am fost mai atent la ore. Mi-am dat seama că neputinţa mea venea de la neatenţie. Se întîmpla ca în timpul orelor să mă mai uit pe fereastră sau să mă gîndesc în altă parte. Apoi, căutînd să revin la ce se petrecea în oră nu mai înţelegeam şi notam în caietul de notiţe ce apucam. Acasă, mi se părea greu să-mi fac temele. La fel era şi la matematică. Cînd mi-am dat seama că, fiind atent la ore, pot lucra mai bine acasă, am început să fiu mai sigur pe mine şi am fost bucuros. Şi notele au început să fie mai bune.

RĂZBUNAREA ÎNGĂDUINŢEI

— Uneori sîntem prea îngăduitori cu noi înşine, e de părere **Nanci Moldovan** (n.n. Nanci e fruntaşă la învăţătură). Ni se pare că înţelegem totul din clasă, iar acasă nu mai acordăm atenţia cuvenită unor lecţii. «Pe asta o ştiu, n-o mai învăţ», ne spunem. Mi s-a întîmplat şi mie o dată, la limba spaniolă. Era o lectură frumoasă despre toamnă. Îmi plăcuse atît de mult la oră, încît, acasă, cu impresia că o ştiu, mi-am îngăduit să n-o mai învăţ. Am fost ascultată şi... îngăduinţa mea m-a costat un patru. Neputinţa de a da un răspuns pe măsura puterii mele adevărate venea de la comoditatea cu care privisem acea lecţie frumoasă, care, de fapt, îmi plăcuse. Mi-a părut rău, dar e mai bine că am fost ascultată. De atunci am învăţat cu seriozitate lecţie cu lecţie, iar notele au fost pe măsura muncii, adică de zece.

— Îngăduinţa faţă de noi înşine face, de multe ori, să acordăm mai mult din timpul nostru jocului, adaugă **Marius Voica**. Desigur, cui nu-i place să se joace? Dar trebuie să ai puterea să rezişti ten-

tației și să te joci abia după ce ai terminat de învățat. Eu n-am reușit întotdeauna acest lucru. Uneori, așteptat de prieteni, îmi făceam temele în mare grabă și apoi, fuga la minge. Seara, începeam să mă frămînt. Îmi dădeam seama că pentru a doua zi nu eram pregătit pe cît aș fi putut. Și notele de 7 și 8 pe care le primeam mi-o dovedeau.

GHICI, CINE N-A VENIT LA OLIMPIADĂ?

Tiberiu Popescu este unul dintre cei mai îndrăgiți colegi dintr-a VIII-a A. În recreație, veselia lui devine molipsitoare și cele cîteva minute de pauză sînt petrecute de copii, plăcut, reconfortant. E bun coleg, săritor la nevoie. Dar anul trecut nu stătea prea strălucit cu notele. Singura lui pasiune era chimia. La aceste ore răspundea întotdeauna foarte bine și notele din catalog erau pe măsură. Cînd a venit vremea olimpiadelor pe obiecte de studiu, Tiberiu a fost desemnat să reprezinte clasa, la chimie. Toți colegii erau bucuroși pentru el, convinși că prietenul lor îi va reprezenta cu cinste.

A sosit ziua olimpiadei, dar Tiberiu... nu s-a prezentat la competiție. Consternați, copiii l-au asaltat, a doua zi, cu întrebările.

— De ce ai lipsit Tiberiule?!

La început, colegul lor a răspuns rușinat că n-a auzit soneria deșteptătorului și după aceea a renunțat să mai plece. Abia într-un tîrziu a mărturisit adevăratul motiv: Tiberiu nu s-a prezentat la olimpiadă pentru că nu avusese încredere în forțele lui, deși la chimie muncise mult și ar fi știut orice subiect ar fi primit. E adevărat că la alte materii se obișnuise să-și facă temele numai cu mama lui, cînd aceasta se întorcea de la lucru. I se părea că fără ajutorul ei nu poate lucra și o aștepta în fiecare zi, deși ar fi avut destul timp să învețe și singur. Faptul că o simțea alături de el îi dădea un sentiment de liniște, de siguranță. E mai ușor, nu?, să nu-ți bați tu însuți capul prea mult. Și cînd mama nu l-a mai ajutat, lăsîndu-l să se descurce, așa cum fac alți copii, Tiberiu «a dat de greu», trezindu-se singur în fața mesei de lucru. Așa a devenit neîncrezător în forțele lui. Muncea el, dar rezultatele obținute arătau că munca sa este ineficientă, adică nu dă rezultatele dorite. De aici și nesiguranța lui. La chimie, unde mama nu-i oferise niciodată ajutorul, s-a aflat în situația de a se descurca singur și a dovedit că este capabil să învețe, astfel încît să obțină rezultate foarte bune. Si, totuși, Tiberiu a lipsit de la olimpiadă.

CE SPUN «CAMPIONII»

Dialogul cu prietenii noștri din Pitești a relevat cîteva dintre cauzele pentru care unii dintre ei nu au putut da măsura capacității lor la învățătură: neatenția la ore, îngăduința prea mare față de ei înșiși, lipsa de încredere în forțele proprii...

Alți colegi de-ai lor, dispunînd de același timp de lucru, obțin numai rezultate foarte bune. Care să fie secretul? Iată cîteva păreri:

Nicoleta Ghiță *(comandantă de detașament)*. Să muncești e bine. Dar trebuie să știi și **cum să muncești.** Un elev trebuie să se străduie să-și găsească metode proprii de învățare. Dacă vezi la un moment dat că metoda ta de lucru nu dă rezultatul dorit, cauți, negreșit, alta. Eu îmi fac în fiecare zi un program pe care-l respect. Îmi rămîne timp să mă și joc cu frații mei mai mici, să ajut mamei la cumpărături, să citesc.

Sebastian Dumitrescu *(deși face zilnic naveta — vine dintr-o comună apropiată — n-a absentat niciodată de la ore, iar la învățătură se numără printre fruntași)*. Eu cred că nu trebuie să lăsăm pe nimeni să muncească în locul nostru. Să ne străduim singuri atunci cînd ceva ni se pare mai greu. Secretul reușitei stă în munca personală, atît la ore cît și acasă. Succesele clasei noastre se datorează și faptului că sîntem uniți. Am hotărît cu toții să nu mai dăm, în recreație, caietele pentru a copia temele unii de la alții. Ne-am respectat hotărîrea, chiar dacă unora nu le-a convenit la început. Colegii noștri care altădată luau «de-a gata» au trebuit să lucreze. Astfel i-am ajutat mai mult. Și, încă ceva: să nu lași lucruri nelămurite la lecții. Ele se acumulează pe nesimțite și devin greu de învins.

Vlad Dumitrescu *(campion la învățătură — numai note de 9 și 10, dar și în activitatea sportivă. E baschetbalistul nr. 1 al clasei și membru al echipei de juniori de la Clubul «Viitorul» Pitești)*. Ca și în sport, învățătura este și o luptă contra cronometru, adică o luptă cu timpul. Dacă-l lași să treacă fără să-l fructifici, pierzi. Eu ca să pot merge la antrenamente îmi impart timpul în așa fel încît să și învăț bine, dar să fiu și prezent, de trei ori pe săptămînă, în sala clubului sportiv. Fiecărei materii îi acord un anumit timp, astfel încît să-mi însușesc bine cunoștințele noi. Niciodată nu trebuie să lași pe «mai tîrziu» o temă, adică să-ți spui «lasă că mai am timp, rezolv mai tîrziu». Trebuie să fii cumpătat cu timpul tău și să respecți ce ai hotărît singur.

Voi, dragi cititori, ce părere aveți? Care ar mai fi cauzele pentru care unii copii «nu pot» da măsura forțelor lor? Și ce alte soluții credeți că ar fi eficiente în lupta pentru a învinge tentația de a spune «nu pot mai mult», adică în lupta pentru autodepășire. Așteptăm răspunsurile voastre.

Ecaterina Roșca

«Banca de onoare» nu e... canapeaua din fața televizorului!

Nu veți auzi niciodată pe unul din voi vorbind de rău televizorul. Pe adulți însă, adesea. Reclamațiile ar fi în principal acestea: «mănîncă prea mult timp» și «strică ochii».

Sigur că lucrurile pot sta astfel — și e frumos că cei mari se gîndesc cu grijă la timpul vostru și la ochii voștri.

La timpul vostru, pentru că la vîrsta copilăriei el e mai prețios decît la oricare alta — și aceasta datorită ocupației principale a acestui timp: învățătura. Cînd omul nu mai vrea sau nu mai poate să învețe, și-a încheiat de fapt cea mai importantă dintre menirile sale: aceea de a-și spori necontenit propria valoare, spre binele său și al celor din jur.

Reproșul de mai sus are în grijă și de protejarea ochilor voștri pentru că ei sînt uneltele principale ale muncii voastre: ei citesc, ei privesc.

Se poate învăța deci și privind? Desigur. În acest sens televizorul este binevenit. Imaginile sînt o hrană fundamentală pentru creierul nostru. Dar nu neapărat cele de la televizor și cu atît mai puțin numai cele de la televizor! Pentru că — spun specialiștii — ele constituie o experiență indirectă **în raport cu** experiența directă: **cunoașterea naturii, a vieții pe viu, iar experiența indirectă se asimilează mult mai superficial și se uită mult mai repede.**

Este bine deci să ne gîndim la protejarea timpului vostru — timpul învățăturii, și a ochilor voștri — unelte ale învățăturii: dar neajunsul cel mai mare al televizorului stă în altă parte.

S-au făcut experiențe pe perioade îndelungate cu trei grupe de copii: aceleași cunoștințe (de fizică, de științele naturii) le-au fost furnizate pe trei căi: unora prin televizoare, celei de-a doua grupe prin lectură și celei de-a treia prin acțiune proprie și contact direct cu natura. S-a constatat că randamentul cel mai mare l-a înregistrat grupa a 3-a. Televizorul îți dă impresia că te învață fără să-ți ceară efort — iar plăcerea pe care o resimt copiii în fața televizorului vine din comoditatea situației: stai, te uiți, nu-ți bați capul etc.

Să înțelegeți oare din toate acestea că nu mai trebuie să priviți la televizor?

Nicidecum!

Sînt atîtea emisiuni — în primul rînd cele adresate vouă — de mare interes: științifice, culturale, distractive. Problema este însă de a stabili volumul **vizionării și** selecția **ei! Decît o oră dedicată unui film care nu vă spune nimic vouă, mai bine zece pagini din Jules Verne sau Creangă sub pacea frumoasă a veiozei.**

Încercați prieteni!

Totul e să reușiți prima și... marea desprindere!

Ilie Traian

Cu toții sîntem aspiranți la „Banca de onoare”!

Atelier artistic

De aceea sîntem oameni

De cîteva zile ploaia cădea peste sat parcă fără sfîrșit. Într-o dimineață m-am trezit speriată de zgomot. Am ieșit să văd ce se întîmplă. Zgomotele se auzeau în vale. Pe loc mi-am adus aminte de mătușa Sanda. Ea locuia în vale. Am pornit-o în fugă spre casa ei. Pe drum mi s-au alăturat mai mulți colegi pionieri. Cînd am ajuns în apropiere ne-am oprit. Casa mătușii Sanda era înconjurată de apă, Am început să plîng. În piept mă ardea parcă ceva. Apoi m-am aruncat, fără să țin seama de primejdie, în apă. Peste vuietul șuvoaielor se auzea lătratul cîinilor. Apa era rece și tulbure. În urma mea, alți pionieri înotau. Aproape înghețasem, dar nici nu mă gîndeam să renunț. Șuvoaiele mă izbeau din toate părțile. După multă trudă am ajuns lîngă casa mătușii Sanda. Ușa fusese desprinsă și acum plutea pe valuri. Am intrat în casă odată cu alți colegi. Cuverturi, rufe, perne pluteau pe suprafața apei. Bătrîna se prinsese cu coadele-i lungi de una din bîrnele care susțineau tavanul. Leșinase. Cînd am văzut-o, inima a început să-mi bată cu putere. Fără să mai stăm pe gînduri, am desprins-o și ajutîndu-ne de ușă, am dus-o spre dîmbul de dincolo de șuvoaie. Apoi, la spital. Acolo, eu am rămas lîngă bătrînă.

— Mătușă Sanda, eu sînt! Nu mă mai cunoști? Sînt eu, Mariana. Uită-te la mine, nu mă recunoști? Spune-mi ceva! Mătușă Sanda, eu sînt, Mariana! Dar bătrîna respira greu, foarte greu, cu ochii închiși. Abia într-un tîrziu a deschis ochii și m-a privit atentă. O rază de recunoștință luci o clipă în ochii ei. A încercat să-și miște buzele chiar, ca și cum ar fi vrut să spună ceva. Apoi a căzut iar într-un somn adînc. Dormea mai tot timpul. Cînd se trezea și deschidea ochii, părea că mă caută. Am rămas la spital, lîngă ea o zi, două, trei. Abia a treia zi, datorită medicilor, mătușa Sanda și-a recăpătat cunoștința. În ziua aceea am fost chemată pînă la poartă. Acolo era mama mea. Mi-a dat un pachet pentru mine și pentru bătrînă. În timp ce eu mă întorceam am auzit vorbe dinspre salon. Am stat să ascult. Doctorul era la patul mătușii Sanda. Îi spunea:

— Dar operația e sigură și dumneata vei scăpa! Îți trebuie doar un pic de curaj! Dacă nu ne lași să te operăm, n-ai nici o scăpare.

— Nu, tovarășe doctor, spunea bolnava. Lăsați-mă să mor liniștită!

Nemaiputînd să îndur, m-am apropiat de pat în hohote de plîns:

— Cum? De ce nu vrei?... am întrebat eu printre sughițuri.

Ochii bătrînei m-au privit cu neliniște. Mi-a mîngîiat fruntea, șoptind:

— Iartă-mă, am uitat de tine.

Iar cînd a văzut că doctorul este gata să plece, a spus:

— Stați, tovarășe doctor, mă operez!

Nici nu mai știam ce se petrece cu mine. Plîngeam de bucurie și îi strîngeam mîna cu putere.

Apoi a urmat operația. Eu am rămas lîngă ușa sălii de operație. Am stat acolo un ceas, două, trei... Cînd s-a ivit doctorul în prag, a spus:

— A fost salvată!

Fără să știu ce să mai fac, să plîng sau să rîd, am șoptit:

— Vă mulțumesc, tovarășe doctor!

— Eu trebuie să-ți mulțumesc! Tu ai fost cea care a salvat-o cu adevărat!

— Eu?!

— Da, am auzit că ai salvat-o de la înec!

— Nu. Pentru că dacă nu erau și ceilalți pionieri nu puteam s-o salvez!

— Bravo, fetițo! Ai făcut o faptă bună.

— A salva un om, nu înseamnă a face o faptă grozavă, ci o faptă omenească. Că de aceea sîntem oameni: să ne ajutăm! am zîmbit eu bucuroasă că pot folosi cuvintele spuse cîndva, cu alt prilej, de tatăl meu.

Mariana Bădănoiu
cl. a VII-a A, Școala generală nr. 3,
Videle, județul Teleorman

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Patria

Patria e cartea ce o scriem azi,
Este glia, cerul rezemat de brazi;
Patria e cîmpul fremătînd a pîine,
Bărăgan în soare, ce rodește mîine.

Patria e dorul împletit cu stele,
Este chiar speranța visurilor mele,
E iubirea mamei, veghe și durere,
Cîntec viu de codru, faimă și putere.

Iosif Florin
cl. a VI-a, București

Văd

Văd pădurea-naltă
Și parc-aud foșnetul brazilor,
Văd stropii de ploaie,
Și parc-aud ropotul lor,
Văd Oltul, Mureșul,
Și parcă le-aud susurul.
Văd albastra mare,
Și parcă-i simt zbuciumul,
Văd strălucitorul soare,
Și parcă simt căldura razelor sale.
Văd întinsa cîmpie,
Și parc-aud firul de iarbă cum crește,
Văd lanurile galbene,
Și parcă simt legănarea lor,
Văd cerul senin,
Și parcă-i simt mîngîierea.
Văd totul,
Și parc-aud un singur nume;
ROMÂNIA!

Țara mea

Țara mea începe
De unde-ncepe casa părintească,
și-unde s-aude foșnetul copacilor
și șoaptele apelor,
și ciripitul păsărelelor.
Țara mea începe
De unde-ncep Carpații cei falnici,
Și Dunărea,
și marea,
și cîmpia.
Țara mea începe
De unde-ncep pădurile de brazi,
și uzinele,
și fabricile,
și holda bogată.
Țara mea începe
De unde-ncepe cerul senin
și soarele strălucitor.
Țara mea e-n inima mea.

Delia-Gabriela Antonesi
cl. a VII-a, Școala generală nr. 2,
Gura-Humorului, județul Suceava

Bucuriile Corinei

Pe fetița care vă privește din fotografie o cheamă Corina Saru și este pionieră în clasa a VI-a (Șc. gen. nr. 98, București). Mersul ei ușor, elasticitatea mișcărilor, gingășia privirii au ceva de căprioară.

Pe Corina am cunoscut-o mai de mult, în culisele Teatrului «Ion Creangă» în momentele cînd se pregătea să intre în scenă. Vă rog să nu vă închipuiți că este vorba de o actriță. Protagonista noastră este o simplă pionieră, una dintre cele mai bune eleve din clasă, matematiciană apreciată,— în plus, îi place foarte mult geografia și limba română. Dar Corina are și talent — și, ca atîția alți copii de la noi, este ajutată să și-l dezvolte. Împreună cu alte opt colege care activează în formațiile artistice ale casei pionierilor și șoimilor patriei, din sectorul 6, ea a fost aleasă să interpreteze cîteva roluri în spectacolul «Cu Daniela, 10» pe care, desigur, foarte mulți dintre voi l-au văzut și la televiziune.

Și iată-le pe cele nouă pioniere jucînd pe o scenă adevărată, avînd alături actori și regizori, pictori scenografi

Cutezătorii

«PACE PENTRU TOŢI COPIII LUMII»

Desen: **Ruxi Bicheru**, Şcoala generală Albeştii de Argeş

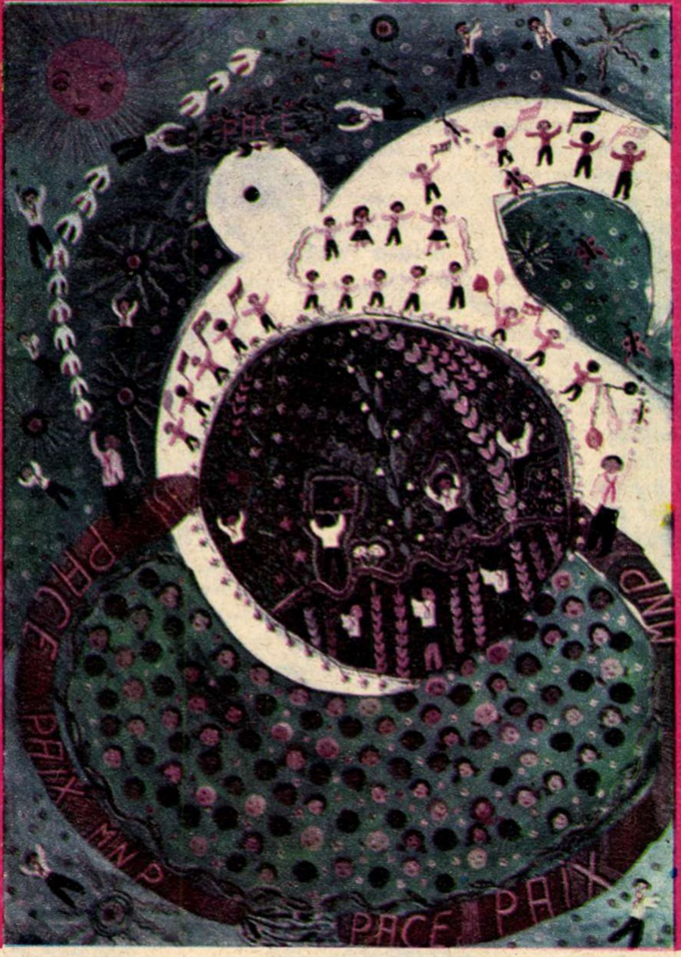

Tinere talente

Concertul formaţiei «Camerata infantis» a pionierilor braşoveni a constituit un eveniment artistic remarcabil în cadrul Festivalului internaţional «George Enescu», recent încheiat. Repertoriul de înaltă ţinută, alcătuit din cîntece pentru copii ale unor compozitori români de prestigiu, a fost de-a dreptul impresionant. Auditoriul a urmărit cu emoţie piese ca: «Voci de primăvară», de Anton Zeman, «Ca să faci portretul unei păsări», de Dumitru Capoianu, «Chiuituri»,de Miriam Marbé. Unele melodii realizate cu acompaniament de pian, flaute, clopote, bătăi ritmice din palme şi din picioare au stîrnit prin farmecul lor aplauze entuziaste.

În semn de omagiu, în programul corului a fost inclus miniatura «Plugari şi ostaşi» a marelui muzician George Enescu. Dirijorul formaţiei «Camerata infantis», Nicolae Bucur, care se ocupă cu pasiune şi deosebită profesionalitate de acest cor de copii a reuşit să realizeze o formaţie omogenă în stare să redea cele mai fine nuanţe ale unei melodii. Prezenţa «Cameratei infantis» în Festivalul «George Enescu» constituie încă o dovadă a grijii cu care sînt înconjurate în ţara noastră talentele tinere.

* * *

în stare să creeze lumea de miraj a teatrului. Copiii au învăţat repede să intre în rol, piesa fiind o veselă şi frumoasă călătorie muzicală care, prin conţinutul ei, pledează pentru prietenia dintre copiii de pe toate meridianele globului.

Prezenţa unor actori şi regizori consacraţi, a tot ce înseamnă lumea teatrului, nu i-a intimidat întrucît ei participă şi la manifestările artistice şcolare în echipe de dans, teatru, recitări.

Cu prilejul acelei întîlniri, Corina ne-a mărturisit:

— Am făcut multe repetiţii, am depăşit emoţiile ca să putem fi la înălţime, iar teatrul gazdă («Ion Creangă») să fie mulţumit.

De la această convorbire a trecut un timp, dar piesa «Cu Daniela,10», alcătuită după textul cunoscutului poet Victor Tulbure,continuă şi acum să facă parte din repertoriul teatrului bucureştean pentru copii, după ce a fost prezentată în vacanţa de vară în numeroase tabere de pionieri, la munte şi la mare.

Reîntîlnind-o recent pe Corina Saru şi discutînd despre spectacol, despre turnee,ea ne-a spus:

— Eu şi colegele jucăm şi acum cu plăcere în această piesă şi sîntem bucuroase cînd prezentăm spectacole în faţa pionierilor de la şcoala la care învăţăm. Atunci vin să ne vadă părinţii, profesorii noştri. Foarte frumos a fost şi turneul nostru la Reşiţa. Acolo am susţinut un spectacol pentru pionieri şi unul pentru muncitorii de la oţelărie. Am fost foarte mîndre că furnaliştii, oamenii care au o muncă atît de grea şi importantă, ne-au lăudat şi aplaudat. Şi a mai fost un moment emoţionant în viaţa echipei noastre, atunci cînd am luat premiul la Festivalul naţional «Cîntarea României». Colegii noştri s-au bucurat de succesul nostru pe care eu îl socotesc, de fapt, al şcolii în care învăţăm.

— Ce planuri aveţi,Corina în detaşament, acum, la început de an?

— Împreună cu colegii mei Mirela David, Mihael Pîrvu, Nicoară Nicolae vrem să reluăm un proiect început anul trecut, un spectacol pentru părinţii noştri. Avem, deocamdată, un montaj de poezii şi vrem să mai pregătim o mică scenetă şi un dans. Aş vrea să-i învăţ pe colegii mei, ceea ce eu însămi am învăţat la teatru: să rostesc frumos cuvîntul, să exprim printr-o mişcare sau un gest,un sentiment, un gînd. Să învăţăm împreună să povestim frumos la orele de limba română. Îndrăznesc chiar să-mi fac un plan mai mare pentru anul viitor, cînd voi fi într-a VII-a. Aş vrea ca, împreună cu colegii mei, să montăm o piesă. Mi-ar plăcea să fie o piesă despre pionierii dintr-un cerc tehnico-aplicativ, cu o fată care face o invenţie şi care trece prin multe peripeţii.

B. Caragiale

Ancora din inima noastră

Schiță de ILIE TĂNĂSACHE

Ați privit vreodată portul, din mijlocul fluviului, într-o frumoasă zi de octombrie? Dacă nu, atunci ce mai calea-valea, nici măcar la renumele de «lup de băltoacă» nu puteți aspira. Vă spune asta un om care a deprins acest adevăr tocmai într-o prea frumoasă amiază de octombrie. Era duminică, mama trîntise la cuptor o nemaipomenită plăcintă cu mere, de pluteau niște miresme înebunitoare peste tot cartierul cînd, iată-l, sunînd la ușă pe unchiul Marin. Pilotul de cursă lungă ce abia ieșise la pensie cu o zi mai înainte de plăcinta cu pricina. A adulmecat cu nasul lui mare cît doi cartofi gemeni și a zis:

— Dacă asta nu e plăcintă cu mere eu îmi tai jumătate de mustață. (O vorbă a lui, pentru că, la urma urmei unchiul Marin n-avea nici urmă de mustață. Mustață ar fi avut el, cîndva, dar se zice că și-a pierdut-o prin nu știu ce port al lumii într-o împrejurare despre care nu-i prea place să vorbească).

Mama nu l-a lăsat să se obosească prea mult... mirosind aromele și l-a poftit la plăcintă. N-a refuzat deloc, ba a mai cerut una, hăpăind-o de parcă se bătea o hoardă la gura lui. Prilej pentru mama de a-l certa:

— Ce-o să zică băiatul ăsta cînd te vede înghițind așa, pe nemestecate? Mănîncă liniștit, omule, că acum, ai vreme destulă...

Aici unchiul Marin s-a sculat — eu am crezut că s-a supărat, dar n-o nimerisem — și a dat să plece.

— Că doar nu ți-o fi sărit țandăra? l-a luat în primire și mama.

— Le-a sărit ălora, din port, a rîs el. Uite, mă cheamă acolo, nu pot fără mine. Hai mînzule, nu vrei să faci o plimbare pe gratis cu șalupa? Să-mi zică mie: cine n-ar face înconjurul blocului, în ochi, de trei ori, la o asemenea propunere? Mama ne-a mai dat cîte o porție de plăcintă și ne-a zis să o lăsăm în pace deoarece are de spălat vasele.

În port, șalupa era trasă la mal, ba ne aștepta — adică pe unchiul — chiar căpitanul.

— Nea Marine, zice acesta, scoate-ne din impas. Pascu s-a îmbolnăvit, Romulus, căruia i-ai pus timona în mînă are tocmai astăzi examen de secund și, colac peste pupăză, trei nave sub pavilion străin, trebuie scoase din bazin. E clar?

— Clar, răspunde unchiul. Pesemne că docherii s-au silit într-atît și v-au pus în încurcătura asta.

— Da, docherii au încărcat mai repede ca de obicei.

— Cu ce pavilioane avem de-a face?

— Unu-i cipriot, altul panamez, iar celălalt indian.

Unchiul a ridicat din umeri, semn că totul e în regulă. ne-am suit în șalupă și dă-i bătaie pe fluviu. Apa sclipea în soarele blînd de octombrie, orașul de pe mal parcă era mai sus și mai alb, navele în construcție, pe calele șantierului, păreau toate gata de drum, și atîta bucurie era în sufletul meu, încît nici nu știu cum am ajuns la primul cargou, cel indian, după cum o spunea pavilionul verde-alb-cărămiziu, plus un cerc albastru, cu multe spițe la mijloc. Cargoul era încărcat cu laminate produse chiar de orașul nostru.

— Mă-ri-ne! strigă de sus, de pe punte, chiar căpitanul, un uriaș de doi metri, cu un imens turban pe cap.

Unchiul ridică privirea în sus, apoi cînd ajunse pe punte, unde ți-l îmbrățișă odată pe golem de am crezut că își vor da sufletul amîndoi.

— Mă, Singha, chiar tu, mă?

Interpretul căpităniei, de față, a rămas și el fără glas. Bucuria la care era martor nu avea nevoie de traducător. După ce unchiul și căpitanul s-au mai potolit, unchiul s-a simțit dator cu explicații:

— Pe Singha l-am cunoscut la el acasă, la Bombay. Le dusesem eu, atunci, laminate. Macaraua lor de la dana de descărcare se defectase și de două zile nu-i dădeau de capăt. Neavînd ce face, Singha s-a așezat lîngă un îmblînzitor de șerpi, de pe cheu, a fluierat într-un anume fel și șarpele a început să se ridice pe verticală. Eu am crezut că nu ar fi cine știe ce scofală treaba asta, și-i zic că așa ceva pot face și eu. «Fă, mi-a spus el. Dar dacă nu se ridică șarpele, îți razi mustața». Am fluierat, am fluierat,dar șarpele nu s-a ridicat, și am rămas fără mustață. «Dacă v-ați pricepe și la macaraua asta nenorocită, cum vă pricepeți la șerpi», mi-am vărsat atunci năduful. Singha s-a înfuriat și mi-a întors vorba înapoi, spunîndu-mi că, de sîntem atît de grozavi, să reparăm noi macaraua. Dacă minunea asta se va produce, el este în stare să ronțăie vinciul de ancoră de la vasul nostru. Am tăbărît cu băieții, pînă seara macaraua a fost gata, pe Singha nu l-am lăsat să-mi înghită vinciul de ancoră, în schimb, deoarece pierduse prinsoarea, l-am pus să ridice un stegulet românesc în vîrful macaralei cu pricina. Este Singha?

Indianul aprobă rîzînd, după care aduse din cabină alte două stegulețe tricolore, nou-nouțe. Le cumpărase de aici, de la noi să aibă de schimb pentru cel din vîrful macaralei aflată pe cheul Bombayului...

La nava cipriotă n-am întîrziat mult. Deși șeful de echipaj de aici îl cunoștea pe un bun prieten al unchiului Marin, din Famagusta. Au vorbit despre prietenul comun din Famagusta pe îndelete, pînă ce nava a ieșit din rada portului. «Vînt din pupa!» le-a urat la plecare unchiul. «Mul-țu-mim căpitane», a strigat de pe puntea de comandă pilotul cipriot. (La greci, la ciprioți, toți marinarii sînt căpitani).

Pe puntea navei panameze ne aștepta nenea Romulus.

— Ei, pot să-ți zic tovarășe secund? a întrebat unchiul.

— Poți, rosti îmbujorîndu-se nenea Romulus. Deși... Deși eu pentru dumneata voi fi mereu miciman...

Unchiul l-a îmbrățișat și și-a scos de la mînă ceasul busolă:

— Ține, secundule, un aconto pentru vremea cînd îți voi putea spune tovarășe căpitan...

Apoi am plecat spre casă, lăsînd în grija lui nenea Romulus scoaterea navei panameze din rada portului. Pe drum eram cu gîndul numai la plăcinta cu mere, făcută de mama. Amiaza era pe sfîrșite. Cînd am ajuns în fața blocului, mama ne strigă de la etaj:

— De bună seamă că sînteți morți de foame, nu?

— Apa face totdeauna poftă de mîncare, încuviință unchiul.

Așadar, era și el cu gîndul la plăcintă. Pe scări nu m-am putut totuși abține să nu-l întreb:

— Ascultă unchiule, pe indian, la Bombay, de ce l-ai pus să urce tocmai steagul nostru în vîrful macaralei?

— Mînzule, pierduse o prinsoare, și trebuia să-l fac să țină minte lucrul acesta. În al doilea rînd: vezi tu, pentru noi, marinarii, — dar ce zic eu? pentru fiecare cetățean al României — tricolorul este ancora pe care n-o poate smulge nici o furtună. E semnul și chipul patriei. Ancoră, și semn, și chip în inima noastră, se-nțelege. De cîte ori o să-mi aduc aminte de Bombay, de întîmplarea pe care ai auzit-o, ei bine, voi ști că acea clipă din viața mea este marcată și de semnul țării noastre, așezat acolo, în vîrful macaralei...

Mama ne aștepta în ușa apartamentului, prin care se răspîndea în tot blocul cea mai grozavă plăcintă cu mere pe care numai mîinile mamei știau să o pregătească atît de bine.

Ilustrație: ION DONCA

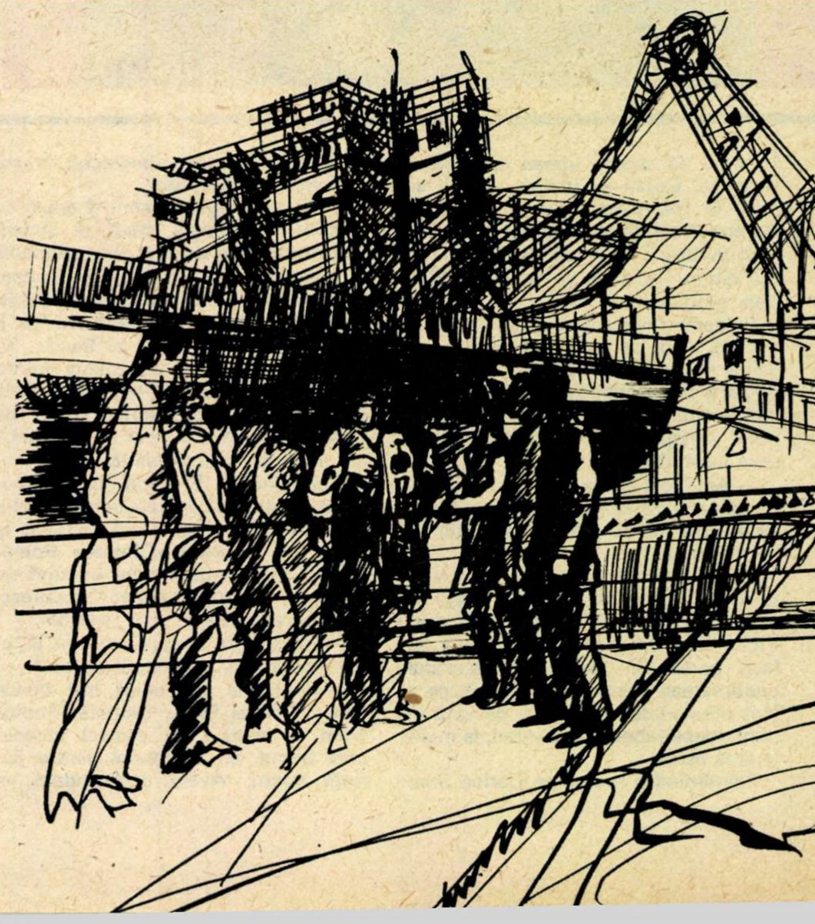

EXPEDIȚIILE „CUTEZĂTORII"

O nouă „Speranță" pe meleagurile buzoiene

Anul trecut — vă mai amintiți? —, în cea de-a XI-a ediție a Expedițiilor «Cutezătorii», echipajul «Speranța» din Oreavu, Buzău, realizînd cea mai reușită expediție, a cucerit marele trofeu «Busola de aur». Stimulați, se vede, de succesul colegilor lor și dornici să dovedească tuturor că și ei sînt capabili de fapte mari, treisprezece pionieri și un profesor dintr-un alt sat buzoian — Cîrligu Mare — au organizat în vara acestui an prima expediție din școala lor. Cum credeți că și-au denumit echipajul? Tot «Speranța». Așadar, în județul Buzău există deacum două... «Speranțe». Dar nu faptul acesta ne face să scriem despre acești copii, ci scrisoarea pe care trei membri ai echipajului — Eugenia Tănase, Zenovia Petre și Leonaș Constantin — ne-au trimis-o la redacție, spre sfîrșitul vacanței. Concis, în cîteva rînduri, ei ne prezintă expediția lor deosebit de frumoasă și de reușită pe care o consideră ca pe cea mai mare realizare a lor din vacanța mare. Citind această scrisoare, sîntem siguri că veți fi de acord cu noi că cei paisprezece cutezători merită să fie felicitați din toată inima.

Dragă redacție,

Este a zecea zi de cînd membrii echipajului «Speranța», alcătuit din treisprezece elevi, din care cinci fete și opt băieți și avîndu-l comandant pe profesorul de matematică Andrei Nistor și poposind în stațiunea Căciulata pentru 24 de ore, înainte de a ne îndrepta către casă, ne-am gîndit să vă istorisim cîteva impresii ale expediției noastre.

Punctul de plecare a fost satul Văcăreasca. Am mers cu autobuzul pînă la Buzău, după care ne-am continuat călătoria cu trenul pînă la Zărnești.

Începînd din acest punct, cu tot echipamentul adecvat, ne-am îndreptat către masivul Făgărașului, trecînd mai întîi prin frumoasa vale denumită Poiana Mărului. Aici de fapt am fixat prima ștampilă pe caietul nostru de adnotări zilnice și, totodată, am fost puternic impresionați de ospitalitatea locuitorilor din «Țara Oltului». Prima instalare a corturilor, prima masă și prima noapte într-o poiană cu aer curat și miros de fîn proaspăt cosit.

Ne continuăm drumul și ajungem, după o altă noapte petrecută în comuna Lisa, la popasul Sîmbăta. După ce ne familiarizăm cu împrejurimile, în următoarea zi plecăm în șir indian către «Fereastra Mare» de unde privim fascinați vîrful Moldoveanul.

În următoarele zile, sub impresia celor văzute, străbatem Valea Arpașului, după care poposim în comuna Cîrtișoara. Străbatem pe jos distanța Cîrtișoara — Bîlea Cascadă, continuăm cu telecabina la Bîlea Lac, după care la reîntoarcere nu știm care traseu a fost mai frumos. În aceste zece zile s-a observat coeziunea sufletească a celor paisprezece membri și nu vom putea uita frumusețile naturale văzute, măiestria culinară a colegei noastre Mocanu Anișoara, rezistența fizică a colegilor noștri Ducu Constantin, Stancu Fănel și Stancu Ionel. Oboseala noastră era pur și simplu «spulberată» de glumele și cîntecele colegului nostru Costache Gheorghe și de... emisiunile sportive transmise într-un tempo rapid de Andrei Florinel.

Fiind prima expediție efectuată în cadrul Școlii generale Cîrligu Mare, județul Buzău, ne-am hotărît ca în continuare să nu ne rămînă nimic necunoscut din frumusețile naturale ale patriei noastre.

ROMAN FOILETON

TEMERARUL

16

de **HARALAMB ZINCĂ**

Maiorul Petrescu mă cercetează cu un voit dispreț. M-aș repezi să-l îmbrățișez și să-i spun: «Sînt și eu român!», dar mă văd forțat să execut ordinul: să rămîn în fotoliu și să joc rolul de traducător.

— Domnul general vă întreabă ce doriți?

Maiorul își mută privirile încărcate de mînie și dispreț spre Gerstenberg, răspunzîndu-i lui și nu mie:

— Vă amintesc că în noaptea asta v-ați dat cuvîntul de onoare, că atunci cînd veți ajunge, însoțit de mine, în **Waldlager,** veți da trupelor de aici ordin de depunere a armelor...

După cum surîde, presupun că generalul a înțeles declarația ofițerului român. Eu însă îmi fac datoria și traduc cuvînt cu cuvînt.

— V-am însoțit din înalt ordin pînă aici, ca să nu vi se întîmple, pe drum, nimic rău... V-ați călcat cuvîntul, domnule general...

Traduc. Și, de la o frază la alta, încep să pricep despre ce e vorba.

— Tradu, locotenente! Și fii mîndru că ești martorul unui moment unic! îmi cere stăpînul **Waldlager**-ului. Domnul maior Petrescu să zică mersi că, ajungînd aici, n-am dat încă ordin să fie pus la zid și împușcat, așa cum îndeobște se procedează cu **puciștii.** Führerul meu este Adolf Hitler. Așa că eu, ca general german, n-am cum să-mi calc cuvîntul de onoare dat unui general român.

Gerstenberg face o pauză pentru a mă lăsa să traduc. Fac efortul de a nu greși, căci intuiesc că cineva invizibil mă ascultă, mă controlează.

— Domnul maior Petrescu, a cărui atitudine o înțeleg, să facă bine să stea la locul unde l-am pus... Îi promit că astăzi, 24 august, la ora opt dimineața, cînd Bucureștiul va fi în mîinile mele, iar **puciștii** care s-au lăsat amețiți de planurile comuniștilor vor fi împușcați fără milă chiar în Piața Palatului, îl voi lua cu mine în mașină, ca pe un bun camarad.

Fiori de gheață îmi tot furnică pe șira spinării... Cuvintele lui Gerstenberg coincid cu ipotezele căpitanului Pan Stamatiad. În zori, nemții se vor năpusti dinspre **Waldlager** cu toate forțele spre București... Traduc, de astă-dată plin de curiozitate pentru replica maiorului. Se uită la mine mînios, ca și cînd ceea ce am tradus mi-ar fi aparținut mie și nu lui Gerstenberg.

— Îi mulțumesc domnului general pentru așa cinste! rostește maiorul cu o demnitate amestecată cu ironie. O să mai vadă dumnealui Bucureștiul cînd o să-mi văd eu ceafa!

Mă stăpînesc să nu sar din fotoliu și să-l îmbrățișez, mă stăpînesc ca vocea să nu mi se modifice, să rămînă în continuare a unui «brav ofițer hitlerist».

— Cum, cum e cu ceafa?

Chipul i se întunecă. E clar, n-a înțeles zicala, dar îi presimte sensul. Traduc din nou literal, încercînd apoi să explic cum e cu omul care, oricît ar fi el de superior sau de puternic, n-are cum să-și vadă ceafa. Gerstenberg se întunecă la chip și mai mult, dar nu izbucnește în țipete isterice, cum mă așteptam. Știe să se stăpînească. I se adresează direct și calm maiorului, în franceză, ignorîndu-mă ca traducător.

— Domnule maior, nu o să vă împușc în noaptea asta... Îmi rezerv satis-

ROMAN FOILETON

facția s-o fac la ora nouă, în Piața Palatului. Din momentul acesta nu mai sînteți invitatul meu, ci ostaticul meu.

Ridică un braț. Căpitanul postat lîngă ușa secretă a înțeles.

— Ia-l de aici! mai spune generalul privind plictisit către colonelul Wili. La «B» cu el...

Un minut mai tîrziu, rămînem din nou în trei. Dau să mă ridic respectuos de pe fotoliu. Tăcerea e spartă de colonelul Wili care, prin aparatele sale de pe birou, întreabă: «Ai înregistrat?». «Da, am înregistrat! Pot să raportez?». «Da, căpitane, domnul general mai este aici și dorește să audă rezultatul».

Fața lui Gerstenberg, încă întunecată, suferă o ușoară modificare din pricina atenției. «Domnul locotenent Kurt Grollman a tradus corect... Vorbește limba germană cu particularitățile populației germane de prin părțile Sibiului. De asemenea, domnul locotenent vorbește o românească curată, ferită de accentele limbii germane... Aceasta îmi este concluzia. Raportează căpitan Wilhelm Rottingen!»

Colonelul Wili, a cărui mutră continuă acum să mă intrige din nou, întreabă:

— Domnul general dorește să mai afle ceva?

După o scurtă gîndire, Gerstenberg răspunde:

— Are căpitanul Wilhelm vreo recomandare de făcut locotenentului Grolmann?

— Ai auzit, Wilhelm?

«Cutiuța» de pe birou prinde iar glas: «O singură recomandare: să nu vorbească limba română chiar atît de corect. E o particularitate a minorităților naționale să învețe să vorbească limba mai corect decît o vorbesc cei din națiunea în mijlocul căreia trăiesc. Acum nu e cazul. Poate să bată la ochi!»

— Mulțumesc, căpitane!

Gerstenberg a fost cel care i-a mulțumit, iar după ce «cutiuța» a amuțit, simt cum privirile celor doi nemți mi se plimbă pe chip.

— Grolmann, ai auzit recomandarea?

Glasul generalului a răsunat prietenos.

— Am auzit, nu știu însă la ce mi-ar folosi? îmi manifest eu nedumerirea care, zău, era sinceră.

— Vreau să-ți încredințez o misiune, locotenente... Ai înțeles, fără îndoială, ce curs au luat în noaptea asta relațiile noastre cu românii...

Deși fraza generalului nu are rezonanța unei întrebări, eu intervin:

— Am înțeles, mai ales din replica dumneavoastră dată maiorului român...

Generalul devine gînditor și parcă trist. Să-și fi amintit oare de zicala maiorului Petrescu?

— Nu e decizia mea, ci ordinul Führerului ca mîine să restabilesc ordinea în București.

Gerstenberg mă studiază pe sub pleoape. Nu de privirile lui mi-e teamă, ci de cele ale colonelului Wili. Dacă își amintește înaintea mea de unde mă cunoaște, atunci m-am ars.

— Vreau să te întorci imediat la București...

Și de data asta uluirea mea este sinceră.

— La București?!

Gerstenberg mă aprobă:

— Dar nu ca militar german, ci ca un civil... un civil român. Ai înțeles?

Dezolat la culme, răspund:

— Nu, domnule general, nu înțeleg!

(Va urma)

DOSAR SECOLUL XX-Namibia

PĂMÎNT AL LUPTEI PENTRU LIBERTATE

Îi privesc fața de abanos. O figură de adolescent, purtînd în ochi durere și speranță, hotărîre și optimism. O cicatrice, undeva pe obraz, imprima chipului o oarecare maturitate timpurie. Se recomandă simplu:

— Daniel Haipinge, reprezentant al Tineretului Organizației Poporului din Africa de Sud-Vest (SWAPO) din Namibia.

Aveam în fața mea un combatant al forțelor patriotice din Namibia, unul din acele sute de mii de eroi, care înfruntînd represiunea, apartheidul, punîndu-și necontenit viața în primejdie, se angajase în cea mai nobilă luptă pentru libertatea propriului popor. Cuvintele simple, rostite aproape în șoaptă, compuneau un impresionant tablou, în care se succedau ambuscade, ciocniri violente, demonstrații, explozii, dar și momente de calm incredibil, acolo, în liniștea brusei, a pădurilor ecuatoriale sau a podișurilor înverzite, unde în zonele eliberate de dominația sud-africană se înfiripă îndrăznețe proiecte ce vor prinde viață după dobîndirea independenței. În perioadele de calm, cînd tirul bombelor și rachetelor se rărește, la apelul știut numai de oamenii locurilor, copiii risipiți prin adăposturi improvizate se adună în luminișuri, străduindu-se să descifreze tainele cititului și scrisului.

— Lupta noastră nu va înceta pînă nu vom ridica steagul libertății pretutindeni pe pămîntul Namibiei. E o luptă dură. Mulți dintre noi au căzut, dar un număr sporit i-a înlocuit. Sîntem nevoiți să apelăm la acțiuni armate pentru că guvernanții sud-africani nu vor să renunțe la împilarea noastră, la exploatarea nemiloasă a resurselor umane și materiale. Și pe măsură ce împotrivirea noastră crește — îmbrăcînd forme variate — autoritățile rasiste de la Pretoria își multiplică prigoana polițienească față de luptătorii pentru cauza poporului namibian, însoțind-o cu tot felul de manevre și tergiversări, menite a induce în eroare opinia publică internațională și a perpetua actuala situație.

Numai că acum, în lume s-au schimbat multe lucruri. În lupta împotriva politicii rasiale, a apartheidului, pentru cucerirea dreptului de a dispune în mod liber și suveran de viața noastră, beneficiem de un larg sprijin internațional, cauza pentru care militām se bucură de solidaritatea tuturor popoarelor, a tineretului lumii. Despre Namibia se vorbește pe toate meridianele Terrei ca despre un dosar a cărui rezolvare nu mai poate întîrzia. Ceasul independenței a sunat.

Îmi face o deosebită plăcere să remarc prietenia și solidaritatea manifestată permanent de România, de Partidul Comunist Român, personal de președintele Nicolae Ceaușescu față de aspirațiile legitime ale poporului namibian. Țara dumneavoastră s-a numărat printre primele din lume, care ne-au acordat un sprijin multilateral — politic, material și diplomatic. Pentru tot ce întreprindeți în favoarea noastră vă exprimăm sinceră gratitudine.

FILE DIN GEOGRAFIA NAMIBIEI

Situată în sud-vestul Africii, Namibia are o suprafață de 824 300 kmp și o populație după aprecierile O.N.U., efectuate în 1977, de 1 200 000 locuitori. 46,5 la sută din populație aparține tribului Owambo, restul fiind alcătuit din alte triburi, metiși și, într-o mică măsură, albi. Centrul urban cel mai important este Windhoek (64 700 locuitori).

De-a lungul litoralului Oceanului Atlantic, pe o bandă de 1 200 km și o lățime de 60 km, se întinde deșertul Namib. În interiorul țării se află platouri înalte, dominate de masive izolate. Clima este tropical-aridă.

Cu o economie orientată în întregime spre exportul de materii prime Namibia posedă, după aprecierile ziarului «Le Monde», cele mai mari rezerve de uraniu, este al doilea mare producător mondial de plumb și una din cele mai mari producătoare de zinc din Africa. Într-o proporție impresionantă, bogățiile subsolului și solului namibian sînt exploatate de peste 80 de companii străine printre care 25 britanice, 35 sud-africane, 15 americane. Subsolul ascunde, de asemenea, mari zăcăminte diamantifere.

FILE DINTR-O ISTORIE FRĂMÎNTATĂ

1884. — Teritoriul sud-vest african — cum era denumită atunci Namibia — devine colonie germană sub numele de Africa de Sud-Vest.

1904. Răscoală populară împotriva colonialismului german. Armata condusă de generalul Trotk a masacrat 78 300 băștinași din cei 100 000 cîți populau atunci Namibia.

1907. Răscoală a populației, înăbușită de trupele generalului Deumling.

1915. Trupele sud-africane intră în Namibia, ocupînd întreg teritoriul.

1920. După înfrîngerea Germaniei în primul război mondial, Africa de Sud-Vest devine teritoriu sub mandat al Ligii Națiunilor. Aceasta l-a trecut ulterior sub mandatul Angliei, care l-a dat spre administrare Uniunii Sud-Africane, iar aceasta l-a transformat într-o colonie.

1947. Uniunea Africii de Sud refuză să plaseze teritoriul sub tutela O.N.U. organizația mondială considerînd Namibia teritoriu neautonom în sensul capitolului al XI-lea al Cartei.

1958. la ființă Organizația Poporului din Africa de Sud-Vest (S.W.A.P.O.) — reprezentantul autentic al poporului namibian.

1961. Adunarea Generală a O.N.U. cere retragerea trupelor sud-africane de pe teritoriu, abolirea legilor și practicilor apartheid-ului și pregătirea teritoriului pentru independență deplină, prin alegeri sub egida O.N.U. Hotărîrea este ignorată de Republica Sud Africană

1966. La 27 octombrie, O.N.U. anulează mandatul Republicii Sud Africane preluînd administrarea directă a teritoriului.

1969. Parlamentul sud-african votează o lege prin care Namibia este integrată în Republica Sud Africană.

1971. Curtea Internațională de Justiție, printr-un aviz consultativ, consideră ilegală prezența autorităților sud-africane în Namibia.

1972. la ființă Consiliul O.N.U. pentru Namibia — organism din care face parte și România.

1973. Consiliul O.N.U. pentru Namibia ține prima reuniune pentru a celebra Ziua Namibiei. În același an, Adunarea Generală a O.N.U. recunoaște S.W.A.P.O. drept reprezentantul autentic al poporului namibian.

1974. O.N.U. declară că rezervele naturale ale Namibiei nu pot fi exploatate fără autorizația Consiliului O.N.U. pentru Namibia.

1975. Pretoria, capitala Republicii Sud Africane, anunță ținerea unei «Conferințe constituționale pentru punerea în aplicare a planului său». Această «conferință» s-a întrunit efectiv, însă doar cu participarea șefilor de trib aflați în solda regimului și a reprezentanților minorității europene. Reprezentanții autentici ai poporului namibian nu au fost invitați.

1976. Consiliul de Securitate al O.N.U. se pronunță pentru organizarea de alegeri libere sub supravegherea și controlul O.N.U.

1977. Adunarea Generală a O.N.U. declară ilegală decizia Republicii Sud Africane de a anexa portul Walvis Bay (singurul port al Namibiei), care constituie parte integrantă a Namibiei.

1978. Sesiunea specială a O.N.U. pentru Namibia adoptă un program de acțiune pentru autodeterminarea și independența națională a Namibiei. Cele cinci țări occidentale membre ale Consiliului de Securitate — Canada, Franța, R.F. Germania, Marea Britanie și S.U.A. — transmit propuneri pentru reglementarea situației din namibia. Negocierile cu Pretoria sînt sistematic tergiversate de guvernul sud-african.

1978. Formarea de către Autoritățile de la Pretoria a unui guvern marionetă la Windhoek.

1979. Reprezentanții O.N.U. ai S.W.A.P.O., ai Republicii Sud Africane, ai statelor africane din prima linie (Botswana, Mozambic, Tanzania și Zambia) și ai celor cinci state occidentale, membre ale Consiliului de Securitate, negociază îndelung organizarea de alegeri libere în Namibia, sub supravegherea O.N.U. De fiecare dată, guvernul rasist sud-african se opune.

1980. S.W.A.P.O., își reafirmă hotărîrea de a lupta, prin toate mijloacele, pînă la obținerea independenței poporului namibian, participînd în cadrul O.N.U. și Organizației Unității Africane la toate inițiativele în vederea găsirii unei soluții pașnice pentru problema Namibiei, intensificînd acțiunile de luptă împotriva regimului sud-african.

7—14 ianuarie 1981. La Geneva se desfășoară lucrările Conferinței privind reglementarea pașnică a situației din Namibia, (la care iau parte toate părțile interesate și autorii planului O.N.U.) încheiată cu un eșec din cauza obstrucțiilor Republicii Sud Africane.

August 1981. Reprezentanți ai Marii Britanii, Canadei, Franței, R.F.G. și S.U.A. state membre ale «grupului de contact» au trecut la reexaminarea planului O.N.U. de reglementare a problemei Namibiei.

Septembrie 1981. Are loc sesiunea Adunării Generale a O.N.U. în problema Namibiei în a cărei rezoluție finală se cer sancțiuni împotriva Republicii Sud Africane și punerea imediată în aplicare a planului Organizației Națiunilor Unite pentru independența Namibiei. Cele cinci țări occidentale, membre ale «grupului de contact» au anunțat elaborarea unui plan ameliorat, care în final ar putea conduce la independența Namibiei.

Grupaj realizat de IOAN TIMOFTE

UN MILION DE PRIETENI

«O filă de caiet, o zi de școală!»

Dragi prieteni, publicăm una din primele corespondențe sosite la concursul-anchetă «O FILĂ DE CAIET — O ZI DE ȘCOALĂ». Ea aparține cititorului Corneliu Tudose, clasa a șaptea, Constanța. S-o citim împreună.

*

«Luni, 5.X.1981. **Azi a fost ziua stabilită să aducem ghivecele cu flori. Eu am adus un brăduț. E într-o lădiță. Pămîntul e bun, de grădină. Brăduțul are 21 de cm. Stamatescu Virgil a spus că nu trebuie să-l păstrăm în clasă. Copacii cresc mari. Duță Livia a spus însă că pînă cînd bradul meu o să fie prea mare față de dimensiunile încăperii mai e timp, vreo cinci ani. Cei care vor fi atunci elevi în clasa noastră o să aibă ei grijă să-l răsădească în grădină.**

Barbu Valerian iar ne face să rîdem cînd trebuie să răspundem la ore. Nu toți rîd de strîmbăturile lui, dar unii rîd și tovarășul profesor de matematică zice că și ei sînt de vină, de ce se uită la el?

Tovarășul director a venit la noi și i-a felicitat în fața clasei pe Voicu Tiberiu, Anuței Irimie, Floroiu Maria și Ursuleanu Mioara care au reparat 184 de volume din biblioteca școlii. Ei au făcut acest lucru în vacanță și acum sînt răsplătiți pe drept cuvînt.

Tovarășa profesoară de fizică este în concediu medical. În locul dînșii ținem orele cu altă tovarășă, mai în vîrstă. Este foarte bună, dar azi, cînd ne-a adus extemporalele i-a dat numai 9 lui Nistor Lucia deși făcuse tema de 10. I-a spus că din cauza punctuației și ortografiei. Nistor Lucia a spus că fizica n-are nici o legătură cu gramatica. Tovarășa profesoară a spus că are.

Vasilescu Mircea, Sandu Elisabeta și Ionete Silviu s-au învoit de la ora de sport pe motiv că nu se simt bine. Dar ei s-au dus la cofetărie și la librărie să cumpere cadouri pentru că este ziua lui Dinulescu Traian. S-ar fi putut duce înainte de ore, dar ideea ne-a venit prea tîrziu, așa că vinovați sîntem toți. Traian n-a știut însă nimic și a fost foarte bucuros de felul în care l-am sărbătorit.

Au mai fost întîmplări, dar cele două pagini ale filei de caiet s-au terminat deși am scris cît am putut de mărunt.

CORNELIU TUDOSE,
cl. a VII-a, Constanța

*

Cum vi s-a părut relatarea lui Corneliu? Eu o găsesc concisă, plină de naturalețe și sinceritate. Nu lipsește nici umorul! Desigur, însă, că mulți dintre voi ne vor scrie cîte o filă la fel de interesantă și de adevărată!

Stimați cititori, vă reamintesc că toate detaliile anchetei-concurs «O FILĂ DE CAIET — O ZI DE ȘCOALĂ» au fost publicate în numărul trecut al revistei (adică nr. 40 din 1 octombrie 1981, în această pagină). Citiți-l (sau recitiți-l!) și... la lucru.

Așteptăm participarea tuturor!

OVIDIU ZOTTA

Ca de obicei, scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea «Un milion de prieteni».

CLUBUL Logicienilor

Răspuns la întrebarea din numărul trecut.

Din primele trei afirmații rezultă că indiana e preferată mascotei, care e preferată violetei. Mascotă, tort de nuci, doboș formează altă înșiruire a preferințelor. Deci cea mai apreciată prăjitură este indiana, pe care Ioana și Andrei o și comandă.

CINE REZOLVĂ?

Împărțiți numărul 15 în 3 părți, astfel încît prima parte la pătrat, adunată cu a doua parte plus 2, adunată cu a treia parte minus 2 să ne dea tot 15. Cîte soluții numere naturale are problema?

Problemă propusă de **Manuel Bădescu,** clasa a VIII-a. Din «Idealuri», revista Școlii generale nr. 7, București.

Carte de vizită (7; 8)

Stana Arion
BACĂU

Amestecîndu-se literele (anagramîndu-le) cuprinse în numele persoanei și al orașului în care domiciliază aceasta, se va afla profesia ei și numele localității în care a fost detașată.

Dezlegare: BUCĂTAR — ANINOASA

NUANȚE

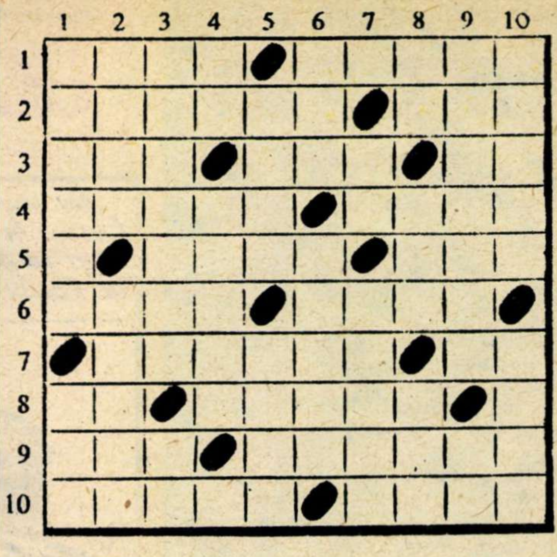

ORIZONTAL: 1) Creatorul pînzelor «Femeie în costum național» și «Vas cu trandafiri». Element de compunere cu sensul de căldură. 2) Blond (pl.). Conducător al mirmidonilor; fiul lui Zeus și al Aeginei (mit.). 3) Acum (pop.). Imaculat. La culoare! 4) Acoperiți de nea. Cadru pentru o pictură. 5) Vechi locuitor al Italiei. Calitate. 6) Păstrătoare ale minunatului nostru port național. Autorul picturilor «Balerină cu brîu roșu» și «Tătăroaică în albastru». 7) Vopsit în culori variate. Aurel Petre. 8) Recul! Cer de peruzea! 9) Lac artificial! Planeta albastră. 10) Roși (fem.). Plantă de apă caracterizată prin prezența clorofilei.

VERTICAL: 1) Arbore din zonele tropicale și subtropicale avînd un lemn greu, tare, de culoare neagră. Fire albastre pe harta patriei (sing.). 2) Flori purpurii. Țesătură de mătase cu luciu și desen special pe o singură față. 3) Excrescență pigmentată. Verigă. 4) Simbolul unui metal cu luciu argintiu. Lipsit de culoare. 5) Corabie (înv.). Legumă (pl.). 6) Țesătură fină. Șarpe vegetal. 7) Bădescu Rozalia. Personaj de basm care are rolul de a păzi apele, pădurile, comorile etc. 8) Notă muzicală. Pseudonim al lui A. Bacalbașa. Cel mai lung fluviu din lume, care, printre afluenții săi, are doi cu supranumele de Alb și Albastru. 9) Rocă calcaroasă albă, cenușie, neagră sau de altă culoare. Neg! 10) Nesfîrșitele întinderi albastre (sing.). Porțiune diferit colorată pe un fond omogen.

Pește fript

Vom momi cîțiva peștișori din Ocean. Cu undița, cu mălai sau cu pîine. Dacă Oceanul e prea departe și ne va obosi curînd genunchiul drept sau stîng, vom găsi un rîu pe aproape unde să se anunțe clar și precis că pescuitul în apă nu-i deloc interzis. Ai venit? Atunci așază-te bine, uite, aici, lîngă mine. Două undițe, două ace — vezi să nu le ia apa la vale — și să așteptăm cînd unul din pești se va încurca în undița ta sau a mea. Uite-l, sclipește în soare, cu solzii săi de argint, un pește venit dintr-un afluent al acestui rîu, să-și vadă, probabil, verii, nepoții. Cu toții, sînt sigură, au organizat apoi, după masă, o excursie frumoasă. În zadar unul din nepoți i-a explicat acestui unchi dintr-o altă generație că e mai bine să înoate cît mai departe de mal. Și neștiind că nu se mănîncă tot ce zboară, uite-l, drept pedeapsă, pe peștișor scos din apa rîului, afară. Poate că — mi-a răspuns copilul rîzînd — dacă-l vom da înapoi rîului, lîngă malul lui drept, lîngă malul lui stîng, iar el va înota ca mai-nainte și va fi un pește cuminte, atunci peștișorul de aur (pentru că orice rîu care se respectă are și-un asemenea peștișor) peștișorul de aur, cum spuneam, ne va da ca răsplată, din vanilie sau ciocolată, o înghețată. Și așa a rămas borcanul nostru de iaurt, acvariu provizoriu pentru peștișorul de pe malul drept sau stîng, o jumătate de zi gol. Și, flămînzi, dar gîndindu-ne cît de bine i-ar sta peștelui lîngă familia sa, l-am poftit înapoi în apă. De atunci, vă rog insistent să aflați, noi ne cumpărăm peștii gata congelați într-un sos de tomate. Ce, nu se poate?

ARETA ȘANDRU

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Redactor responsabil de număr:
ILIE TRAIAN

Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

Index 41633

12 PAGINI, 1 LEU

NICOLAE DAN FRUNTELATĂ

CÎMPIA DIN SUD

Cîmpia din sud pedepsită de iarbă
și turme de vînturi mugind
este coasta mea stîngă, cu inimă cu tot
culcată pe Dunăre.
Ea izvorăște din căruțele cu grîu
vărsate-n șlepuri ca niște
cuptoare imperiale
călătorite în amiaza celor
care aveau și mai voiau
și mai vor dintr-o foame uriașă
ce nu iartă nimic.
Ea curge de-a lungul visurilor noastre
purtîndu-și satele, niște steaguri
încăpățînate, dar cuminți și cerești,
ea se varsă în mare, de fapt
trage marea în răsuflarea ei
îmblînzindu-i culorile —
la capăt se sălbăticește
dropie solară a amintirii

rămînînd, rămînînd, rămînînd
veșnic de această parte a Dunării
unde se sprijină coasta mea stîngă
cu tot cu inimă,
cu viața și cu moartea.

MIHAI VITEAZUL, CUVÎNT DECAPITAT

La dalbele porți de ziuă
— ziurel de ziuă —
colindă numele lui
în tulpina grîului,
în frunza stejarului
din Țara Ardealului.
Într-un an, de dimineață
— ziurel de ziuă —
îl vîndură către moarte,
viața lui se-nchise-n carte
și strigă pînă departe.
Iar ne luară un cuvînt
— ziurel de ziuă —
dintre toate mai viteaz,
dintre toate cel mai sfînt
și-l tăiară ca să piară.
Un cuvînt decapitat
strigă-n munți că un bărbat
care-n moarte n-are stare
și-l aude țara mare
și-l samănă să-ncolțească
viu, în limba românească.

TUDOR, GENERALUL ȚĂRANILOR

Tudor, generalul țăranilor
care n-au voit să învețe o limbă străină
— limba gîrbaciului și-a temenelei,
a foamei pedepsind ca o secetă
Cîmpia Română —
Doarme de un veac și jumătate
într-un ochi de fîntînă.
Atîta apă a trecut peste numele lui
gîndurile-au albit, dar n-au înserat,
bat și astăzi drumul pandurilor
veac după veac, sat după sat.
Stă între voievozii iubirilor noastre
numele ce-a fulgerat, repede lumină
pămîntul acesta, prea-ndurerat și vîndut
la tîrguri imperiale, veac după veac, sat după sat,

Tudor, generalul țăranilor
care n-au voit să învețe o limbă străină.

Scenariu: **George Chirilă**
Desene: **Elena și Ion Mihăescu**

GEORGE ENESCU

ÎNTÎILE ZBORURI

10

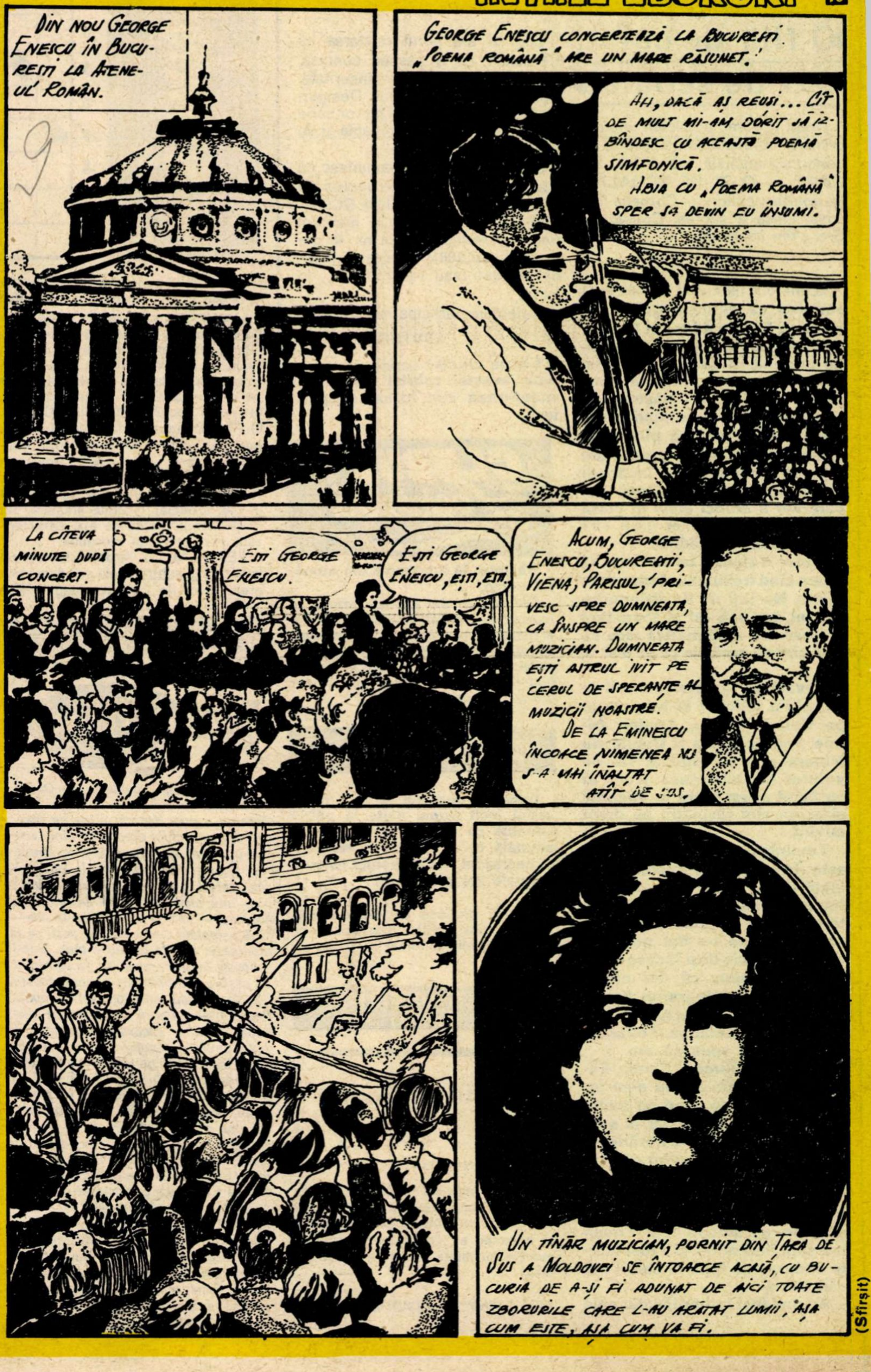
Din nou George Enescu în Bucu-rești la Ateneul Român.
George Enescu concertează la București. „Poema română" are un mare răsunet.
Ah, dacă aș reuși... Cît de mult mi-am dorit să izbîndesc cu această poemă simfonică. Abia cu „Poema română" sper să devin eu însumi.
La cîteva minute după concert.
Ești George Enescu.
Ești George Enescu, ești, ești.
Acum, George Enescu, Bucureștii, Viena, Parisul, privesc spre dumneata, ca înspre un mare muzician. Dumneata ești astrul ivit pe cerul de speranțe al muzicii noastre. De la Eminescu încoace nimenea nu s-a mai înălțat atît de sus.
Un tînăr muzician, pornit din Țara de Sus a Moldovei se întoarce acasă, cu bucuria de a-și fi adunat de aici toate zborurile care l-au arătat lumii, așa cum este, așa cum va fi.

(Sfîrșit)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

42

JOI, 15 OCTOMBRIE 1981,
ANUL XV (Nr. 733)

Cutezătorii la școala muncii! (citiți reportajul nostru din pag. 6-7)

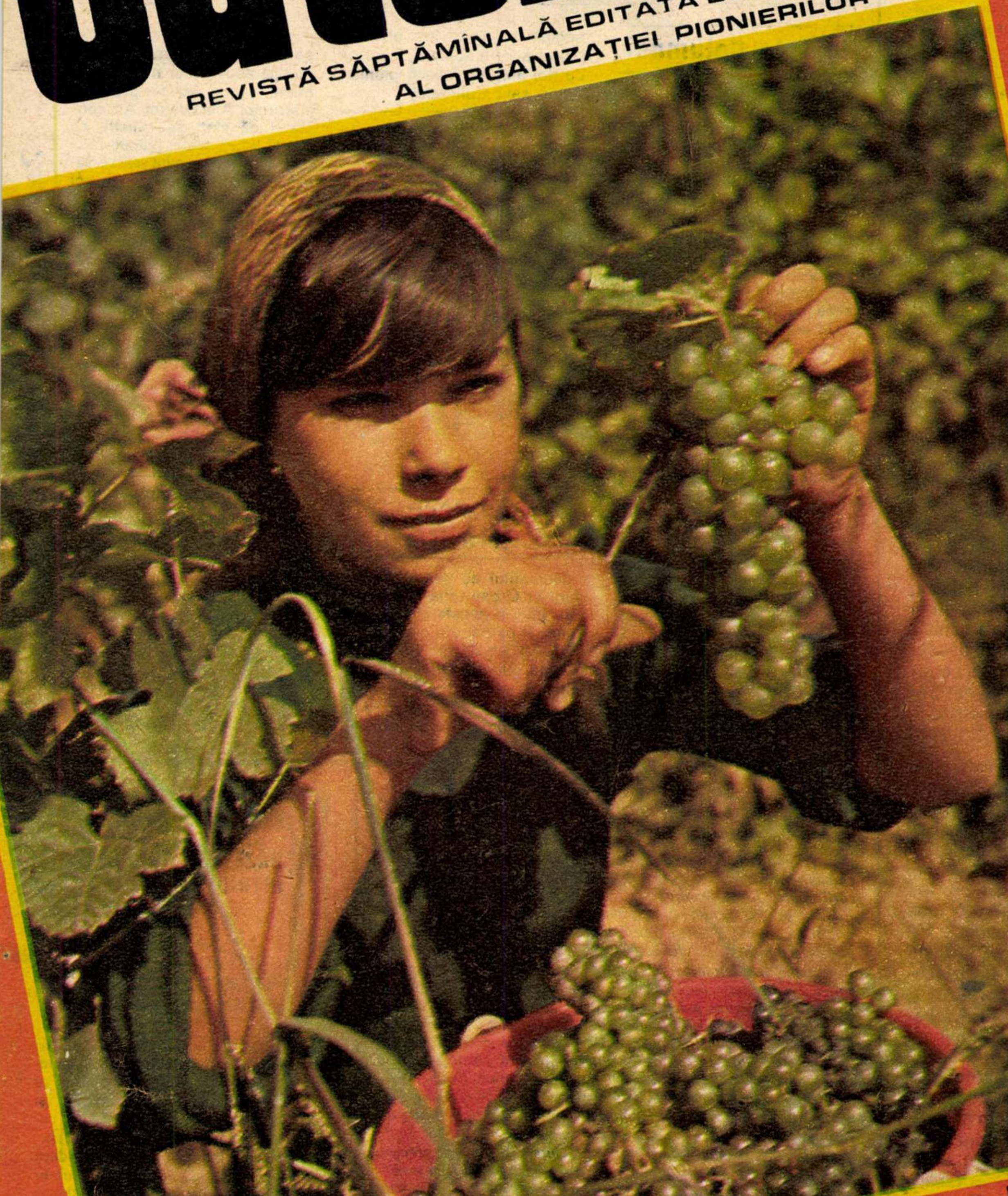

Foto: Grigore Prepeliță

CADRAN POLITIC

În cursul dimineţii de vineri, 9 octombrie a.c., tovarăşul **Nicolae Ceauşescu,** secretar general al Partidului Comunist Român, preşedintele Republicii Socialiste România, a efectuat o vizită de lucru în unităţi agricole din judeţul Călăraşi. Noua vizită de lucru a prilejuit examinarea, împreună cu oamenii muncii, cu specialiştii din agricultură şi din industria constructoare de maşini, cu activişti de partid şi de stat a mersului lucrărilor de strîngere a recoltei şi de pregătirea viitoarelor culturi, a modului cum se îndeplinesc sarcinile stabilite în direcţia dezvoltării şi modernizării continue a agriculturii, în spiritul hotărîrilor Congresului al XII-lea al partidului.

Prezenţa tovarăşului Nicolae Ceauşescu în mijlocul oamenilor muncii de pe ogoare acum, în plină campanie de toamnă, cînd pretutindeni se dă bătălia pentru strîngerea la timp şi depozitarea în cele mai bune condiţii a producţiei din anul acesta, constituie o mărturie elocventă a preocupărilor conducerii de partid şi de stat pentru îmbunătăţirea continuă a activităţii din această ramură de o deosebită importanţă pentru economia naţională.

A doua zi — sîmbătă dimineaţa — tovarăşul **Nicolae Ceauşescu** a făcut o nouă vizită de lucru, de data aceasta în pieţele agroalimentare, magazine comerciale şi unităţi economice din Capitală. Înscriindu-se în permanentul dialog pe care secretarul general al partidului îl poartă cu făuritorii de bunuri materiale, vizita a constituit o nouă şi pregnantă mărturie a grijii deosebite pentru satisfacerea cît mai deplină a cerinţelor populaţiei, pentru creşterea bunăstării tuturor celor ce muncesc din patria noastră.

*

Au mai rămas doar două luni şi jumătate din acest prim an al cincinalului calităţii şi eficienţei. Aşadar, ora bilanţului pe 1981 în toate domeniile sferei producţiei materiale se apropie şi oamenii muncii o întîmpină cu realizări tot mai mari.

În acest an, pînă la începutul lui octombrie, oamenii muncii din judeţul Bacău **au produs şi au livrat suplimentar** peste 400 000 tone produse petroliere, 3 000 tone cărbune, 2 150 tone polistiren, 800 tone antidăunători, 85 000 mp ţesături, maşini-unelte şi produse electrotehnice în valoare de 37 milioane lei, precum şi însemnate cantităţi de energie electrică, cherestea, placaje, hîrtie şi alte produse. Şi minerii din Lupeni au raportat, recent, un succes de prestigiu: **realizarea peste prevederile planului,** în perioada care a trecut din acest an, a 60 000 tone de cărbune cocsificabil. În aceeaşi perioadă, colectivele de oameni ai muncii din unităţile industriale ale altui judeţ al ţării — Caraş-Severin — **au realizat suplimentar** însemnate cantităţi de produse între care 28 388 tone oţel aliat, 15 238 tone cocs metalurgic, 26 800 tone fontă, 7 400 tone laminate finite grele, peste 5 300 tone tablă şi benzi grele şi mijlocii.

CHENAR DE ONOARE

Pentru hărnicie şi spirit gospodăresc, pentru dragostea cu care au participat alături de oamenii ogoarelor la strînsul roadelor toamnei, îi felicităm pe:

...pionierii din comunele **Oncești, Dealu-Morii, Secuieni şi Solonţ,** judeţul **Bacău,** pentru predarea către unităţile specializate a celor 5 000 kg fructe de pădure pe care le-au colectat.

...cei 250 de pionieri de la Şcolile generale **Pişcolţ** şi **Scărişoara Nouă,** judeţul **Satu Mare,** care au recoltat zilnic din livezile fermei pomicole cîte 20 de tone de mere.

...pionierii din **Podriga-Drăguşeni,** judeţul **Botoşani,** care au recoltat porumbul de pe o suprafaţă de 3 ha, precum şi pe cei din Avrămeni, acelaşi judeţ, care au strîns fasolea de pe 7 ha.

...pionierii din **Şugag,** judeţul **Alba,** care au recoltat şi predat la PLAFAR cantitatea de 1 000 kg plante medicinale.

Fotoreportajul săptămînii

În sala Columnei

Fiecare început de an şcolar aduce cu sine şi emoţiile primirii unor noi promoţii de pionieri în rîndurile organizaţiei. Cei mai merituoşi şcolari din clasele a II-a, îmbujoraţi de simţămîntul de mare mîndrie şi bucurie rostesc în aceste zile solemnul angajament de a sluji ţara harnici şi devotaţi, de a învăţa foarte bine, de a cinsti prin toate faptele lor cravata roşie cu tricolor.

Un astfel de moment sărbătoresc a fost surprins şi în fotoreportajul de faţă.

La muzeul de istorie a R.S.R., în impunătoarea sală a Columnei, membrii detaşamentului clasei a IV-a A i-au primit cu bucurie în rîndurile Organizaţiei Pionierilor pe cei zece şcolari din clasa a II-a B.

Momentul a fost deopotrivă emoţionant atît pentru cei zece şcolari cît şi pentru pionierii clasei a IV-a A care, în urmă cu doi ani, au devenit pionieri tot în sala Columnei.

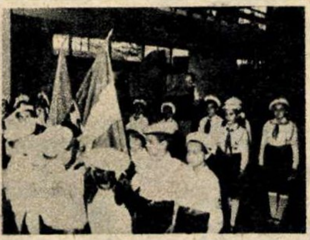
1

2

1. Un jurămînt pentru toată viaţa: angajamentul solemn al pionierului.
2. Primul salut pionieresc.

Cei zece dintr-a II-a D

Momentul de neuitat al primirii în Organizaţia Pionierilor l-au trăit în aceste zile şi zece şoimi ai patriei din clasa a II-a D de la Şcoala generală nr. 2 Slatina, judeţul Olt. Adunarea solemnă a avut loc la detaşamentul clasei a IV-a C, care i-a îndrumat pe şoimi de cînd au devenit şcolari, «I-am cunoscut pe colegii noştri mai mici cu prilejul activităţilor noastre comune — ne spune pionierul, instructor Alin Drăgoi. Am constatat că sînt disciplinaţi, că învaţă bine. Ne-a plăcut mult de ei. Astăzi am avut marea satisfacţie de a-i primi printre noi pe cei mai buni dintre ei».

«Cînd am rostit Angajamentul pionierului — ne mărturiseşte Simona Dina — am simţit o bucurie nespusă şi o mare mîndrie».

«Primind cravata roşie cu tricolor — ne declară Diana Manuela Luca — simt că am crescut, că pot să realizez mai multe lucruri importante».

Îi felicităm pe cei zece pionieri din clasa a II-a D şi le dorim ca în activitatea lor viitoare să crească mereu în cutezanţă, în cinste şi în hărnicie, să păşească mereu «Tot înainte!»

M. Micu

SEMNAL

În judeţul Iaşi — o nouă iniţiativă: ştafeta pionierească **«De la comunişti învăţăm dragostea de ţară»,** *organizată în scopul evocării luptei revoluţionare a clasei muncitoare sub conducerea P.C.R. pentru lichidarea exploatării, pentru libertate, pentru progresul şi prosperitatea României socialiste. Acţiunea se înscrie în suita manifestărilor din cadrul Festivalului Naţional «Cîntarea României» şi e organizată de către Consiliul judeţean al Organizaţiei Pionierilor, Întreprinderea cinematografică judeţeană şi Inspectoratul şcolar judeţean. Ştafeta, care va străbate 8 trasee, poposind în 33 de localităţi ieşene, — a luat startul chiar în cursul lunii curente, urmînd ca întreg itinerarul să fie parcurs pînă în luna martie 1982. În fiecare localitate, pionierii participanţi vor susţine cîte un recital de cîntece şi versuri patriotice. Va avea loc, de asemenea, un concurs gen «Cine ştie, cîştigă», pe marginea filmelor istorice româneşti, în final urmînd proiecţia unui film artistic care evocă trecutul de luptă al poporului nostru.*

Cîştigătorii locului 1 la recitalul de cîntece şi versuri, precum şi cei ai concursului vor fi promovaţi ca participanţi la faza următoare, într-o altă localitate de pe traseul ştafetei. Cei desemnaţi să participe la faza finală se vor întîlni în luna martie la Iaşi. Felicitîndu-i pentru această frumoasă iniţiativă, sperăm că pionierii ieşeni ne vor ţine la curent cu desfăşurarea acţiunii. Aşteptăm, totodată, imagini de pe interesantul itinerar al ştafetei.

RAZELE HĂRNICIEI ÎNTR-O EXPOZIŢIE

De curînd, la Casa corpului didactic din Capitală, s-a deschis o nouă expoziţie de artă decorativă a cercului cu acest profil de la Casa pionierilor şi şoimilor patriei din sectorul 6. Un public divers şi numeros, de vîrste diferite, rămîne mereu impresionat, cucerit, dacă se poate spune aşa, de isteţime şi frumuseţe. De fapt, cine sînt şi ce exprimă aceşti mici maeştri în «operele lor de

(continuare în pag. 5)

«ȚARA MUNCII —
ȚARA ÎNVĂȚĂTURII!»

CEI DINTÎI CÎȘTIGĂTORI AI ÎNSEMNULUI «BANCA DE ONOARE»

Prima lună a acestui an școlar a înregistrat cele dintîi succese pe frontul din nou deschis al învățăturii, fapt ce ne îndreptățește să-i prefigurăm trimestrului I un final rodnic, semn de bun augur și pentru cele două care-i vor urma. Cu bucurie aflăm — din veștile transmise de voi pe adresa rubricii «**Banca de onoare**» — că actuala ediție a acțiunii s-a dovedit a fi, încă din start, un real generator de efort continuu, de ambiție, de exigență sporită în competiția cu voi înșivă pentru autodepășire la învățătură și în comportare.

Am recepționat, de pildă, prin intermediul promptilor pionieri-reporteri hunedoreni, vestea că **în toate școlile municipiului, în fiecare clasă,** acțiunea «Banca de onoare» cumulează încă de pe-acum victoriile școlare ale multor elevi, pe pupitrul cărora — la ora cînd scriem aceste rînduri — a și poposit binemeritatul trofeu al autodepășirii. Iată și o imagine în care vi-i prezentăm pe doi dintre cei mai ambițioși concurenți pentru cucerirea distincției — **Leontin Drașovean** și **Radu Horia Rădoi** din **clasa a VI-a A, Școala generală nr. 7, Hunedoara.** Nu distingem din fotografie dacă locul lor zilnic de elevi se află în banca întîi din clasă, însă știm cu certitudine că, totalizînd punctajul maxim (înregistrat atît în catalog, dar și prin participarea foarte activă la fiecare oră de curs și printr-o comportare ireproșabilă), ei și-au și cucerit locul în banca de frunte, banca de onoare a autodepășirii.

Alte două merituoase candidate la foarte disputata noastră distincție — pionierele **Diana Boldea** și **Cornelia Zara** (din **clasa a VII-a A, Școala generală nr. 1**) — au primit, totodată, mandatul, din partea întregului detașament, de a conduce acțiunile menite să stimuleze permanent ridicarea calității învățăturii tuturor elevilor.

Fără îndoială, nu este surprinzător ca cei mai conștiincioși, mai harnici și mai disciplinați școlari să dețină la această oră distincția. Am dori însă să aflăm cum reușesc elevii mediocri să-și învingă inerția sau impasurile (căci ele există, se înțelege) pentru a trece în eșalonul elevilor cu note bune. Comportarea ireproșabilă condiționează, de asemenea, dobîndirea trofeului. Ne-ar interesa, așadar, și cum reușesc cei adesea certați cu disciplina să renunțe la bineștiutele metehne școlărești care le aduc atîtea necazuri. Mulți poate s-au și convins cît e de important să fii un școlar disciplinat, să nu mai fii criticat de colegii din clasă sau de reporterii «Semaforului». Episoade ale acestei palpitante «bătălii» cu voi înșivă, încununată de victorii, așteptăm să ne relatați în continuare în corespondențele voastre. Nu uitați să ne transmiteți totodată și fotografiile cîștigătorilor distincției sau alte secvențe care ilustrează marele asalt al autodepășirii la învățătură și comportare.

ILEANA PIȚA

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

DIN ENCICLOPEDIA CUTEZANȚEI

GEORGE CONSTANTINESCU

Devansînd cu jumătate de secol problematica modernă a energiei, în 1924 un român a construit un automobil care consuma 1 litru de combustibil la 100 km parcurși. Era numai o aplicație a unei mari descoperiri, care îi aparținea. Numele omului de știință era George Constantinescu. În 1926, revista britanică «The Graphic» îl amintea printre primii 15 mari inventatori și descoperitori ai lumii contemporane, odată cu Einstein, Marconi, Bell și alții de talia lor. Dacă ar mai fi trăit, ar fi împlinit în aceste zile o sută de ani.

*

Descoperirea sonicității de către George Constantinescu a dăruit fizicii o nouă ramură, dedicată studierii modului de transmitere a energiei prin unde elastice în medii lichide și solide.

Geneza descoperirii sale este dintre cele mai interesante. Ea urcă pînă în anii de liceu ai elevului, petrecuți la Craiova. Tînărul G. Constantinescu era preocupat de relația dintre muzică și matematică. Într-o primă lucrare, viitorul savant elabora o teorie matematică a acordurilor muzicale.

De pe atunci îl pasiona problema transmiterii energiei mecanice prin vibrații sonore. Pînă la G. Constantinescu se socotea că transmiterea vibrațiilor prin lichide se produce ca printr-un mediu deloc elastic și care nu poate fi comprimat. Or, arată G. Constantinescu, compresibilitatea și elasticitatea lichidelor nu trebuie neglijate. În legătură cu aceasta se amintește o experiență clasică: lăsîndu-se să cadă o greutate pe capătul unui piston plasat într-un cilindru cu apă, se observă că greutatea execută o serie de salturi descrescătoare ca și sub acțiunea unor arcuri. G. Constantinescu va folosi această proprietate a mediului lichid de a transmite vibrațiile într-o multitudine de invenții ca bateria de acumulatoare sonice, convertizorul de cuplu, motoare sonice, pompe de injecție, generatorul sonic, perforatorul sonic, instalațiile sonice pentru turnătorie, prospecții geologice, radio locație ș.a. In 1924 G. Constantinescu prezenta la Londra, iar în 1927 la Paris, un automobil sonic, primul vehicul auto fără ambreiaj, cutie de viteze și diferențial. Funcțiile acestora erau preluate de un convertizor sonic mecanic. Aceste modificări simplificau la extrem conducerea automobilului sonic. Motorul de 5 CP făcea ca mașina, avînd la bord cinci persoane, să atingă o viteză de 60 km/h — suficientă și astăzi pentru circulația citadină. Invenția — reprezentînd numai unul din cele două sute de brevete ale omului de știință român — avea să-i asigure un important premiu internațional.

Sonicitatea a permis cele mai felurite performanțe tehnice, de la transmiterea la distanță a căldurii fără încălzirea conductei purtătoare, la tirul mitralierei prin elicea avionului, aplicație care a asigurat în primul război mondial supremația aviației aliate, ducînd la scurtarea conflagrației.

În anumite condiții, transportul energiei sub forma energiei sonice este mai avantajos decît sub cea a electricității. Deosebit de promițător este sistemul diesel-sonic, alcătuit pe baza proprietății motoarelor sonice de a se adapta automat la sarcină. El oferă o alternativă economică și de mare randament tehnicii diesel actuale. Sisteme sonice ar putea servi la crearea unor sisteme de aterizare fără vizibilitate, de telecomunicatii submarine.

Deceniile următoare aveau să aducă o mare dezvoltare științei sonicității, parte integrantă a fizicii moderne, rod al gîndirii cutezătoare a savantului de renume mondial George Constantinescu. Comemorarea lui în cadrul recentului Congres internațional de istorie a științei desfășurat la București confirmă încă o dată, cu autoritatea unuia dintre cele mai mari foruri științifice mondiale, valoarea creației științifice a creatorului sonicității.

H. Aramă

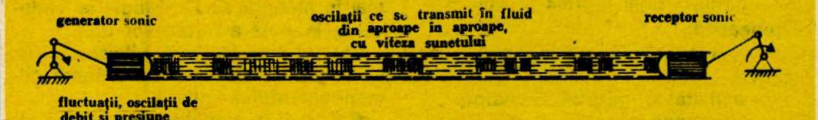
generator sonic
oscilații ce se transmit în fluid din aproape în aproape, cu viteza sunetului
receptor sonic
fluctuații, oscilații de debit și presiune

«RODUL» și «ZBORUL», DOUĂ DIN REALIZĂRILE COPIILOR DE LA CASA PIONIERILOR ȘI ȘOIMILOR PATRIEI DIN SECTORUL 6.

LA UNITATE:

ALEGERILE PIONIEREȘTI

PRILEJ PENTRU DEZBATERI RODNICE

Desigur, nu spunem o noutate, dar să amintim încă o dată scopul final al adunării de alegeri: **stabilirea comandamentului unității,** colectiv ce va conduce activitatea a sute de pionieri și școlari pînă la viitoarele alegeri.

Structura comandamentului o cunoașteți; vă reamintim și **domeniile** în care membrii lui vor primi răspunderi concrete:

— învățătura;

— munca patriotică;

— cercurile și cluburile de dezbateri politico-ideologice;

— comportarea morală și etico-cetățenească;

— activitatea cercurilor tehnico-aplicative;

— activitatea gazetei Semafor;

— propaganda audio-vizuală (gazete, afișaj, stație de radioficare);

— activitatea în cadrul Festivalului Național «Cîntarea României»;

— activitatea în cadrul Daciadei (inclusiv asociația sportivă a școlii);

— turism și pregătirea pentru apărarea patriei.

Deci, sarcini mai multe și mai cuprinzătoare decît la detașament. Din această pricină și **stilul de muncă** în cadrul comandamentului unității este diferit de cel existent îndeobște la nivelul detașamentului: el cere mai multă mobilitate, o mai temeinică informare (realitățile din detașamentul tău le cunoști și fără să te... informezi!), mare flexibilitate în raporturile cu ceilalți (unii sînt din clase mai mari, alții din clase mai mici) etc.

Dată fiind deci **structura** comandamentului unității, **aria atribuțiilor** și **specificul stilului** de muncă, înțelegem cu mai multă claritate care sînt exigențele ce stau în fața voastră, a pionierilor participanți la adunarea de alegeri, ce aspecte trebuie să dezbateți cu prioritate în cadrul acestei adunări, ce calități trebuie să aibă pionierii pe care îi propuneți.

Există în unele locuri situații cînd unii pionieri cu răspunderi în comandamentul unității (în special locțiitorul comandantului de unitate și unii responsabili pe domenii de activitate) nu își fac simțită prezența (și acțiunea). Aceasta face ca pînă și ei înșiși să creadă despre aceste răspunderi că sînt mai puțin importante, că au mai mult un rol onorific. Nu este așa! Pentru toate domeniile de activitate propuneți, deci, pionieri realmente **capabili** și **activi.**

Cum precizam în precedenta noastră intervenție pe tema alegerilor pionierești, deosebit de important este, în cadrul alegerii, **momentul dezbaterii.** Atît analiza în jurul raportului de activitate, cît și elaborarea propunerilor pentru proiectul programului de activități al unității pe trimestrul I, trebuie să fie, ulterior, corelate cu alegerea acelor pionieri care sînt cei mai în măsură să contribuie la traducerea în viață a hotărîrilor luate.

Să reținem în final cîteva cerințe specifice ale desfășurării alegerii comandamentului unității:

● Numai în unitățile cu efective de pînă la 200 pionieri participă la adunare toți pionierii; în unitățile mai mari participă reprezentanți ai detașamentelor desemnați în adunările de alegeri la detașamente.

● După alegerea pionierului-comandant de unitate urmează alegerea locțiitorilor acestuia; propuneri în acest sens se pot face și din rîndul pionierilor care au candidat la funcția de pionier-comandant.

● După alegerea întregului comandament se trece le repartizarea detașamentelor claselor a III-a și a IV-a în vederea îndrumării și sprijinirii grupelor de șoimi ai patriei din unitatea respectivă.

● În cazul în care a fost ales comandant de unitate un pionier care îndeplinește și funcția de comandant de detașament, se va organiza o nouă adunare de alegeri la detașamentul respectiv, cu un singur punct pe ordinea de zi: alegerea altui pionier — comandant de detașament.

*

Încrezători în experiența voastră referitoare la conducerea colectivă a propriei activități, convinși fiind că fiecare membru al unei unități pionierești trăiește intens sentimentul de adeziune la onoarea, la prestigiul acesteia, urăm alegerilor la nivelul unităților — care debutează în zilele următoare (20 octombrie) — mult succes!

Ilie Traian

UN INSTANTANEU DE LA CLASA A VIII-A C, CÎND DETAȘAMENTUL ÎȘI ALEGE COMANDANTUL.

NOUL COMANDAMENT ALES LA DETAȘAMENTUL CLASEI A VIII-A D (DE LA STÎNGA LA DREAPTA): DANIELA VOICULESCU, MIRELA DIȚOIU, CAMELIA ANDRONACHE, CAMELIA STROE, MAGDALENA PĂUN, CORINA PIȚURLEA.

„TOT ÎNAINTE"

DEVIZA NOASTRĂ REVOLUȚIONARĂ, MEREU PREZENTĂ ÎN GÎND ȘI ÎN FAPTĂ!

Ziua de 1 octombrie a.c., care a marcat începutul desfășurării în întreaga țară a alegerilor pionierești a cunoscut o atmosferă de lucru efervescentă și la unitatea de pionieri de la Școala generală nr. 2 din municipiul Slatina, județul Olt. Reporterul se afla printre pionierii de aici, doritor să participe la acest eveniment în viața organizației.

Grupa își trăiește viața

Astfel și-au numit acțiunea de pregătire a alegerilor și de desfășurare a lor pionierii din grupa trei a detașamentului clasei a VIII-a D. Acum, la adunarea lor de alegeri, cu toții vor avea prilejul să-și scruteze această viață în grupă, care de la începutul anului școlar a cunoscut o emulație deosebită. Informarea prezentată de pionierul-comandant de grupă Stelian Vălu este urmărită cu o atenție concentrată, cu emoție, dar și cu luciditate. Bilanțul roadelor bogate obținute

• •

RAZELE HARNICIEI ÎNTR-O EXPOZIȚIE

în activitatea pionierească îi bucură pe toți. Aspectele critice îi determină să caute și să găsească soluționările cele mai potrivite. Grupa s-a dovedit fruntașă, în detașament, în două direcții fundamentale: la învățătură și în muncă. Pionierii și-au depășit angajamentul lor de muncă patriotică și au reușit să lupte, promițător, împotriva mediocrității la învățătură. Cele două colege, Lenuța Cojocaru și Maria Constanța, datorită intervențiilor colegiale, au ridicat ștacheta în catalog, la rubricile lor, de la riscantele medii de 5, la cele de 7. Luările de cuvînt în adunare (Camelia Andronache, Magdalena Păun, Mirela Dițoiu ș.a.) au subliniat efectul salutar în grupă al inițiativei pionierești mereu în acțiune, al organizării unor activități interesante, mobilizatoare și eficiente, cum au fost concursurile pe materii între grupe sau întrecerile la muncă patriotică. O lipsă s-a dovedit neparticiparea unora la activitatea cercurilor din școală. În acest sens, pionierii Doru Ghiță și Lenuța Cojocaru și-au dat seama că la Atelierul fanteziei, spre exemplu, ar putea realiza lucruri bune (Lenuței i s-a adus aminte, ca argument, că la orele de atelier s-a dovedit dotată). Tot în cursul discuțiilor a reieșit faptul că Stelian nu a reușit să fie un comandant destul de energic, de activ. El a devenit comod, bazîndu-se pe prezența și activitatea în grupă a comandantei de unitate, Camelia Andronache și a comandantei de detașament, Mirela Dițoiu. Un motiv, firește, care nu l-a... motivat. De aceea, majoritatea voturilor i-au fost acordate pionierei Magdalena Păun.

— Magdalena, ce ai de zis, primind mandatul de pionier-comandant de grupă, comparativ cu rezultatele obținute de predecesorul tău?

— Firește, o să colaborez cum trebuie cu Camelia și cu Mirela care au funcții mai mari. Aceasta înseamnă, cu atît mai mult, să-mi dovedesc propria capacitate, să certific că merit întrutotul încrederea și stima ce mi-au acordat-o colegii de grupă.

În curînd, uteciști!

În școală, simultan, două detașamente de pionieri, de la clasa a VIII-a D și de la clasa a VIII-a C, au debutat în adunările de alegeri la nivel de detașament. Și nu întîmplător, unitatea de pionieri a stabilit, în programare, acest lucru. Era un semn de apreciere ca cei mai buni din școală să aibă cinstea de a deschide alegerile pionierești în școala lor. Dacă ne gîndim că aceste detașamente se află în ultimul lor an de activitate și sînt fruntașe, deducem ușor cît de plăcut poate să fie pentru o unitate de pionieri această realitate. Fiindcă există toate promisiunile ca despărțirea de pionierie, intrarea în rîndul tinerilor uteciști, pășirea primului prag important în vederea alegerii meseriei viitoare să aibă loc sub auspicii sărbătorești; să înscrie în cronica pionierească a școlii o victorie, o finalizare cu succes a trudei depuse de-a lungul a mai multi ani. Din multitudinea de succese obtinute la aceste detașamente amintim cîteva (deși toate sînt remarcabile): susținerea cu succes la clasa a VIII-a D a acțiunii «Banca de onoare» a autodepășirii (efectul acestei acțiuni a dus la nașterea zicalei, în clasă: «fiecare bancă a noastră este o bancă de onoare»). S-au inițiat acțiuni noi ca «Mai mare -ca nota 10», «El este prietenul adevărat». O altă denumire, iscată în unitate, la adresa acestui detașament este aceea de «detașament al performerilor» (aici se află echipa de handbal campioană pe municipiu și pe județ — căpitan de echipă, pioniera Adriana Cheia, care — altă zicală — «deține cheia succesului în activități sportive». La fel se pot cita succesele și în participarea la Festivalul Național «Cîntarea României». La detașamentul clasei a VIII-a C a reușit în mod deosebit participarea largă la cercurile tehnico-aplicative, științifice și culturale din școală, în cadrul cărora detașamentul are reprezentanți ce merită titlul de fruntași: Daiana Chițoiu, Laura Voican, Claudiu Tuluc, Daniela Bădoi, Constantin Bădican, Ion Olteanu și alții.

— Ce părere ai, Mirela? o întrebăm noi pe comandanta de la a VIII-a D, ce a primit din nou mandatul, un detașament poate să ajungă fruntaș și datorită unei șanse, de a fi fost de la bun început, în același colectiv, mai mulți copii buni? Contează deci un asemenea noroc?

— În cazul nostru, a contat mai puțin norocul — și în general, cred că norocul are greutatea cea mai mică — în reușitele noastre au contat cel mai mult munca și faptul că am fost și sîntem toți pentru unul, unul pentru toți!

Ne-am adresat și Georgetei Cismărescu, noul comandant la a VIII-a C:

— A fi fruntaș nu înseamnă a atinge o limită, dincolo de care nu poți să treci sau nu mai e cazul să treci, ne spune Georgeta. Mai avem destule de făcut și, neapărat, cu multă energie, pricepere; tocmai acest gînd l-am împărtășit, cu toții, la adunarea noastră de alegeri, gînd pe care trebuie să-l transpunem, cît mai repede și mereu, în faptele noastre, la învățătură, în muncă, în comportamentul nostru de zi cu zi.

Margareta Micu

Semaforul

ÎN PAS CU NOI, CU ÎNTREAGA ACTIVITATE PIONIEREASCĂ

Ați avut, desigur, la început de an școlar, multe treburi de rezolvat. Sîntem siguri, însă, că n-ați uitat nici de prietenul vostru statornic — **Semaforul.** El clipește vioi, în fiecare unitate, îndeplinindu-și conștiincios rolul de tribună a democrației pionierești, mijloc eficient de stimulare a inițiativei, a autodepășirii la învățătură și comportare, observator atent și intransigent al lipsurilor.

Sînteți în plină perioadă de alegeri. Nu uitați: acum este momentul potrivit să vă hotărîți și asupra pionierilor care vor face parte din colectivul de redacție al gazetei Semafor «Cutezătorii». De aceea vă facem cîteva recomandări de care este bine să țineți seama:

LA ALEGEREA COLECTIVULUI DE REDACȚIE

● vor fi propuși pionieri cu bune rezultate la învățătură și în comportare (astfel se vor bucura de respectul și încrederea colegilor);

● este bine ca cel propus să fi dovedit ușurință în exprimarea în scris și, poate, chiar talent literar;

● comportarea frumoasă, civilizată în orice împrejurare a celui pe care îl veți delega redactor, vă va da siguranța că și în relațiile cu pionierii diferitelor detașamente el va fi politicos, echilibrat, imparțial;

● dacă fiecare membru urmărește o anumită problemă (învățătură, disciplină, muncă patriotică, timp liber etc.), activitatea colectivului va fi mult mai eficientă;

● chiar și într-o unitate cu foarte multe detașamente, nu trebuie scăpat din vedere ca fiecare dintre acestea să aibă cîte un reprezentant în colectivul redacțional.

LA ALCĂTUIREA SUMARELOR

● mai întîi, rememorați rubricile la care hotărîți să rămîneți: «Așa da, așa nu!», «Aplauze pentru...», «Am aflat din detașamente...», «Foileton», «Epigrame», «Caricatura săptămînii» etc.;

● apoi, consultați-vă între voi, membrii colectivului redacțional și tovarășul comandant-instructor, asupra subiectelor aduse din detașamente;

● pentru evenimentele politice, materiale literare sau științifice, folosiți Cadranul politic și gazetele de perete. Semaforul trebuie să rămînă instrumentul vostru de lucru la care să apelați ori de cîte ori este nevoie, uneori zilnic.

LA URMĂRIREA EFICIENȚEI ACTIVITĂȚII SEMAFORULUI

● Semaforul **este o gazetă de atitudine pionierească, revoluționară!** Astfel, ea ne dă posibilitatea să-i lăudăm și să-i stimulăm pe copiii harnici, să facem cunoscută întregii unități o nouă inițiativă, să anunțăm un succes, o izbîndă dar, în același timp, și să ne arătăm intransigenți cu lipsurile: o epigramă, o caricatură, un foileton nu trebuie să rămînă, pur și simplu, o reușită «literară», acestea trebuie să fie concrete, adresate anumitor pionieri care, cu siguranță, nu vor putea rămîne nepăsători;

● îndreptarea unor lipsuri trebuie semnalată cu promptitudine, fără nici o amînare;

● nu neglijați nici aspectul grafic al revistei, care trebuie să fie viu, colorat, vesel și nici locul ei de afișare (pe unde trec pionierii în mod curent, la lumină și la o înălțime convenabilă pentru a fi citit cu ușurință).

În final, urîndu-vă succes, amintim că, la fel ca și în alți ani, redacția «Cutezătorii» așteaptă vești de la colegii săi mai tineri, redactori ai gazetelor Semafor. Cele mai bune materiale, experiențele pozitive vor fi găzduite cu plăcere în paginile revistei.

E. Mănescu

(urmare din pag. 2)

artă ? Atrași ca de un adevărat magnet, pionieri și șoimi ai patriei din mai toate școlile din sectorul 6 și din... altele, de aproape trei ani încoace, formează un ambițios cerc de tapiserie și artă decorativă, condus de profesoara Matilda Lambru. Înscris în marele Festival Național «Cîntarea României», acest colectiv a devenit pe neașteptate o adevărată planetă care strălucește prin hărnicie, talent, răbdare, ambiție, învățătură și o mare dorință de afirmare. Cine putea crede acum cîțiva ani că Alice Cojocaru, Luiza Nicolae, Roxana Țurlea, Tereza Murgescu, Teodor Sima, Ovidiu Nicolae, Mioara Tufan vor trezi curiozitatea și admirația unui public venit din toată Capitala și nu numai de-aici? Degete mici și delicate, ochi strălucitori și inimi bătînd de emoție, frunți iscoditoare și pline de idei inspirate, «din nimic», din **te miri ce,** cîteva firicele de ață, niște lînă sau cînepă, puțină sîrmă sau material plastic, culori, sticlă și... gata: începe să crească «Floarea-soarelui», se ridică «Recolta bogată», în aerul spiritual zboară un minunat «Fluture», iar din dreapta rîd spre tine, din senin, niște «Măscuțe». Toate acestea sînt lucrări colective medaliate și premiate în Festivalul Național «Cîntarea României»; au fost încununate de succes la expozițiile republicane și pe Capitală, iar acum se pregătesc să devină itinerante în țară și peste hotare. Multe din aceste lucrări intitulate cînd «Compoziție», cînd «Fantezie» sînt de fapt niște emoții artistice, niște bucurii sau gînduri de copil sensibil, niște raze de inimă și frunte, închipuite cu talent de copii. La Casa pionierilor și șoimilor patriei din sectorul 6, ca de altfel în toate sectoarele Capitalei, munca, harul și destoinicia se prezintă în fața noastră cu legitimația hărniciei și a frumuseții: cu adevărat creația este la ea acasă.

Ion Crîngulcanu

O COMUNĂ CARE ÎN
ȘI PRIN COPII !

Toamna aceasta i-a găsit pe copiii din Leordeni alături de întreaga suflare a comunei, prin grădini și livezi, pe cîmpia ce se întinde pînă departe, spre linia orizontului și pe dealurile domoale, încărcate de struguri ce străjuiesc satul. I-a găsit și pe lotul școlar, strîngîndu-și veseli recoltele. Au lucrat cu sîrg tot anul, de cum au început să se topească zăpezile, cînd au așezat în solarii semințele pentru răsaduri (în comună sînt circa 500 de solarii) și pînă acum, cînd bogăția grădinilor umple cămările sătenilor, iar pomii se apleacă sub greutatea fructelor îmbietoare. Sînt cu toții bucuroși că pămîntul a rodit bogat, răsplătindu-le munca. Și cum să nu te bucuri cînd vezi că oamenii în mijlocul cărora crești și de la care înveți atîtea lucruri folositoare au nădejde în tine și te cheamă să pui umărul atunci cînd e nevoie?!. Să contribui și tu, adică, la sporirea bogăției și frumuseții satului în care te-ai născut.

Să nu se risipească nimic

Acum, ca și în alte toamne, pionierii claselor V—VIII ai Școlii generale din comuna Leordeni, Argeș, au ieșit cu toții, alături de părinți, de săteni, la bătălia culesului. Ei au înțeles că nimic din munca oamenilor nu trebuie să se risipească, nici un bob nu trebuie să rămînă pe cîmp.

Mai întîi a fost nevoie să ajute la strînsul fasolei. În numai două zile, copiii au recoltat o suprafață de 40 de hectare. Păstăile uscate, cu boabe albe, strălucitoare, sînt acum la adăpost și copiilor mai că nu le vine să creadă că munții aceia de lăzi pline cu fasole, ce se strîngeau la marginea tarlalei în numai cîteva ceasuri au fost umplute de ei.

Au lucrat și în grădina de căpșuni. În fiecare primăvară, de pe plantația cooperativei agricole de producție se culeg sute și sute de lădițe cu căpșuni mari, parfumate. Se înțelege că sînt și ei prezenți la cules. Dar acum sosise timpul optim pentru recoltatul stolonilor destinați extinderii plantației. Copiii știau să aleagă și să recolteze exemplarele cele mai viguroase pentru noua căpșunărie și sătenii i-au chemat să le dea ajutor.

...Cînd au venit combinele pentru recoltatul cartofilor, pionierii claselor a V-a s-au și prezentat pe cîmp. Mai întîi au privit curioși mașinile care înlocuiesc munca a zeci de oameni și i-au asaltat pe cei ce le conduceau cu întrebări. După ce acestea au început să scormonească pămîntul, copiii și-au luat gălețile și au pornit în urma lor. Pînă la ceasul amiezii ei reușeau de fiecare dată să strîngă cîte 10 000 de kilograme de cartofi.

Pe dealurile cu struguri

De pe șoseaua ce străbate comuna se văd scăldate în soare dealurile pe care rodesc viile. Printre rîndurile de viță întinsă pe spalieri se văd culegătorii.

— Sînt elevii dintr-a IX-a, ne explică tovarășul **Dan Brătulescu,** directorul școlii. Mulți dintre cei ce au absolvit astă vară clasa a VIII-a au hotărît să rămînă în comună. Sînt aproape treizeci și cu toții învață la clasa cu profil agricol.

Ne îndreptăm într-acolo. Băieți și fete risipiți printre rînduri stau aplecați asupra butucilor, desprinzînd ciorchine cu ciorchine.

— Primii struguri care s-au copt sînt cei din soiul «Pinot» — ne lămurește **Nicolae Mareș,** un băiat ce se îndrepta cu găleata plină spre căruța care așteaptă. Gustați, sînt foarte dulci.

— Cît ați cules astăzi?

— Pînă acum, să fie vreo 2 500 de kilograme. Lucrăm cu atenție, nu rămîne nimic pe butuci.

— Mai aveți mult de cules?

— Mai sînt cîteva hectare din soiul acesta, dar, peste cîteva zile, începem să culegem tămîioasa, intervine **Florentina Pîrvu.**

— Care dintre voi a cules cel mai mult?

Copiii stau în cumpănă, iar răspunsul vine de la tovarășa **Mitana Chiriac,** diriginta clasei:

— E greu de spus, pentru că toți sînt inimoși. Deschide apoi un caiet și citește cîteva nume: **Nicolae Bordeianu, Florentina Pîrvu, Carmen Sîrboiu, Nicolae Mareș, Dumitru Uță, Mariana Nichifor, Elena Mitrea, Liliana Badea, Vasile Crăciun... de fapt, toată clasa.**

Tovarășul **Dragoș Ciurea,** tehnicianul la I.A.S.. care face controlul de calitate al recoltatului, simte nevoia să intervină:

— În fiecare an primim un mare sprijin din partea copiilor. Se pricep foarte bine la cules, dar și la alte lucrări din vie. Vin și primăvara, cînd legăm corzile pe spalieri, iar uneori chiar și în timpul prașilei. Ferma aceasta are 89 de hectare, dar copiii noștri cunosc fiecare parcelă în parte.

Nici nu observăm că, între timp, căruța încărcată a plecat spre cramă, iar în locul ei a apărut o remorcă în care copiii au și început să descarce gălețile. Le urăm spor la lucru și ne îndreptăm spre...

Grădina cu mere de aur

Așa s-ar putea numi lotul școlar aflat în imediata vecinătate a școlii. E o grădină mare, ce se întinde pe circa 5 000 de metri pătrați. Oricine pătrunde aici își dă seama de la bun început că fiecare metru este gospodărit cu maximum de grijă. Într-o parte a grădinii se răsfață sub soarele toamnei o livadă cu 150 de meri din soiul «Red melba» ale căror crengi au fost conduse în palmete. Urmează apoi vișinii — vreo 50. Între alei, tufe de coacăz negru, iar printre meri, cultură intercalată de cartofi. Cele trei solarii în care acum cresc roșii și varză au fost dezvelite, căci în acest anotimp plantele nu mai au nevoie de ocrotire. Din duzii care alcătuiesc o mică plantație au și început să cadă frunzele rămase. Se odihnesc acum, dar astă primăvară au constituit sursa de hrană pentru viermii de mătase de la care pionierii au obținut o recoltă de 260 kg de gogoși. Copiii au mai avut și un lot experimental, de pe care au recoltat porumbul, ceapă și diferite soiuri de morcovi.

Acum grădina e asaltată de copii din clasele a VI-a și a VII-a, «înarmați» cu cazmale și găleți. Se recoltează

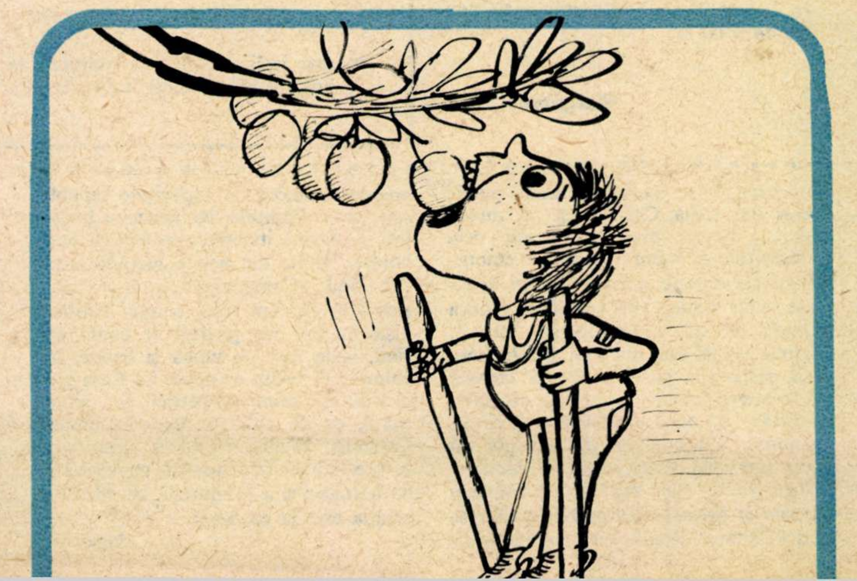

FLOREȘTE SĂI

Reportaj de Ecaterina Roșca

Foto: Grigore Prepeliță

cartofi. Producția pare a fi mulțumitoare, căci de pe numai cîteva sute de metri s-au scos peste 600 de kilograme.

— Grădina noastră ne-a oferit tuturor în vara aceasta multe satisfacții — ne spune pionierul **Emil Pietraru**. Cea mai mare bucurie am trăit-o însă atunci cînd am cules merele. Au fost peste 2 000 de kilograme.

— Pomii sînt tineri și recolta din acest an a fost, într-un fel, o premieră, explică **Luminița Ungureanu**. Ne-am preocupat mult ca mica noastră livadă să fie îngrijită ca la carte. Știți, la noi în comună învățăm pomicultură și la școală — tovarășul profesor **Ion Stana** este un pasionat pomicultor — dar și de la părinți. Așa că toate lucrările au fost făcute științific.

Luminița, Adrian Baboianu, ca și Mihai Cătălin povestesc ca niște adevărați specialiști despre stropirile de iarnă și primăvară, despre tăierile de rodire, despre formarea coroanei și răritul fructelor.

— Cum, adică, răritul fructelor? întrebăm.

— Este o operațiune care se face numai primăvara, cînd merele încep să crească. Dacă vrei să obții fructe mari, sănătoase, din buchetele cu 5–6 mere suprimi cîteva, lăsînd loc mai mult celorlalte. Așa am făcut astă primăvară, iar fructele s-au dezvoltat neașteptat de mari.

În timp ce copiii explică procesul răritului la mere, în grădină își face apariția tovarășa **Valeria Stănescu**, primarul comunei. Cei ce sapă la cartofi își lasă o clipă cazmalele și se strîng în jurul ei. Primarul a obținut pentru ei, de la pepiniera Institutului central de cercetări pomicole, niște puieți de păr și a venit să-i anunțe. Vestea este primită cu bucurie, iar pe chipul Valeriei Stănescu citim duioșia unei mame care-și iubește, deopotrivă, copiii:

— Avem mare nădejde în ei, explică dînsa. Sînt întotdeauna alături de noi și sîntem bucuroși să spunem că satul nostru înflorește și prin copiii săi.

ÎNSEMNĂRI DE SCRIITOR

MEMORIA ACESTUI PĂMÎNT

de LUCIAN AVRAMESCU

Am călătorit mult în această vară, cu o sete de umblet și de priveliști pe care nu mi-am trădat-o niciodată, dar nu întotdeauna am avut parte a o stîmpăra. Am despicat de două ori, în cărare de lanuri, Bărăganul, iar prin strungărețele Carpaților am trecut, în sus și în jos, de mai multe ori. De la Pontul Euxin pînă-n Buridava dacică și de la porțile Albei Iulii pînă-n pintenul monumentului lui Apolodor am scris în suflet popasuri dulci sau viforoase după cum s-au petrecut la umbra nuceturilor bănățene sau în cheile Buștenilor străjuiți de trei munți falnici, scăpărînd în gresia cerului. Cu doi pasageri în spate — o pionieră și un șoim al patriei —, drumul mi s-a părut și mai plin de învățăminte, punctat de curiozitatea lor vie, ingenuă pe alocuri, spectaculoasă, cu asocieri plastice imprevizibile în altele. La Bușteni, de pildă, privind cu nostalgie peste lungul șir de vile spre munții cei mari din spate am simțit lăcrimarea gîndului, iar sufletul copiilor mei, ca-ntr-o comuniune secretă, se pătrundea suprafiresc de măreția acestei țări. Aveam bronzul marin în noi (mai mult ei decît mine, întrucît o vacanță mare este mai mare decît un concediu mic), purtam pe retină legănarea mării, întinsele priveliști albăstrii, zarva barocă a plajei, dar aici, în inima munților, ba nu, în creierul munților, era altceva. Și acel altceva, și acest altceva se cheamă forța sentimentului de a aparține acestui zid de piatră al iubirii și măreției. Am văzut, tot în această vară, Alpii. Nordul Italiei stă în ei agățat ca o poală de palton. Am tremurat de frig în iulie și am vîrît degetul într-o zăpadă care se stinge rar cu totul. Curiozități de climă și natură europeană, rafinamente pentru cei care au viciul călătoriei gratuite. Alpii sînt interesanți, de reținut ca o colecție de imagini și tablouri pe care nu trebuie s-o ratezi. Dar clipele de la Bușteni, cînd privirea copiilor mei se înfrățea cu Omul și Caraimanul rămîn marele privilegiu și marea lecție, icoana adevărului de a ne ști fire din firea acestui pămînt.

Amintiri, nostalgii încete sau flăcări care ard în noi pururi. Sete de viitor in amintiri care-s, vai, irepetabilul. Sus, în Țara de peste păduri, întîmplarea a făcut să ne oprim, în popas de o noapte, tot în munți. În Apuseni de astă dată. Ne apucase crucea nopții în drum spre Oradea și Valea Arieșului părea fără capăt. Trecusem de Zlatna, Abrud și Cîmpeni și tot speram într-un popas organizat. Cum campingul de pe mica hartă turistică nu se arăta în realitate, am oprit sub o boltă de pădure unde cineva rostuise un foc și jarul lucea acum singur, dar generos pentru călătorul venit din urmă. Am dormit cu fața la stele, în sacii scoși din portbagaj, iar copiii au copt în spuză porumbi cumpărați de la o țărancă dintr-un sat de mai la vale și ouă învălite în aceeași spuză fierbinte după o metodă știută din copilărie cînd plimbam, în Sîngeru, satul prahovean al obîrșiei mele, puținele vite ale bunicilor. Apusenii, Țară a Moților, privilegiu ardelean al setei noastre de cuvînt. Am văzut Carul Mare răsucindu-și oiștea și Luceafărul de Ziuă clipind peste neguri. Minunată tihnă și neclătinat sentiment de strajă și securitate în casa munților. O vulpe doar a lătrat spre zori într-un răriș, supărată pesemne pe un vătui scăpat, iar Arieșul, pînă la izvorul căruia — am văzut a doua zi — mai erau cîțiva pași, a clipocit constant și protector, în muzica cosmosului românesc. Țară binecuvîntată, pe care avem datoria să te păstrăm în înflorire și strajă, fie-ți sufletul oamenilor la fel cu sufletul vetrei tale, iluminată de grai și iubire.

DIN ANTOLOGIA LITERATURII PENTRU COPII

Sonja Larian

BIBLIOTECA FANTASTICĂ

BIBLIOGRAFIE (selectivă):

Cutia de sticlă, schițe; **Șmecherul în paradis,** schițe; **Băiețașul din stele,** schițe; **Călătorii extraordinare la grădiniță și la școală,** schițe; **Continentul colorat;** roman; **Biblioteca fantastică,** roman (Premiul Uniunii Scriitorilor, 1976).

— fragment —

...se trezi deodată, fără să-și dea seama cum ajunsese acolo, drept în clădirea Marii Biblioteci a Șoarecelui. Trecuse fără să observe prin zidul cotoarelor de cărți și se afla acum de partea cealaltă a zidului, adică în interiorul clădirii, într-o sală de lectură.

Bufnița privi în jurul ei, uimită și încîntată. Nu mai fusese niciodată pe aici. Pe Șoarece (care, contrar opiniei obișnuite, nu ședea deloc nemișcat în biblioteca sa, ba s-ar fi putut spune aproape dimpotrivă, era mai mult plecat, de obicei, decît ședea pe acasă). Bufnița îl întîlnise odată, într-o anumită împrejurare, pare-se chiar în fabula **Șoarecele și Pisica,** nu-și mai aducea acum exact aminte — era în orice caz de față și Chir Pisicovici, motanul din fabula respectivă. Îl întîlnise prin urmare de partea cealaltă a zidului de cotoare — — în lumea de fabule. Și cum îi lăsase de pe atunci o impresie de neuitat, ardea de nerăbdare să-l reîntîlnească aici, la locul său de lucru, în mijlocul cărților, și să vadă în sfîrșit și ea, cu proprii săi ochi, celebra Bibliotecă a Șoarecelui, de care auzise atîta vorbindu-se. Se spunea că Șoarecele avea atîtea cărți, încît își făcuse din ele un adevărat castel.

Pînă să-l vadă, așadar, la față pe Șoarece el însuși. Bufnița privi în jurul ei curioasă, uimită, admirativă — plină de-o emoție respectuoasă.

Era departe de a ghici ce aventuri nemaipomenite o așteptau din clipa în care pusese piciorul acolo.

Clădirea însăși în care se afla acum, și care semăna, într-adevăr, cu un castel ridicat din cărți, părea cufundată toată într-un fel de adîncă liniște respectuoasă — încît nu era de mirare că i se transmisese îndată și Bufniței același sentiment. Cele cîteva persoane, în majoritatea lor pisici, care citeau concentrate în acea sală lungă și mai ales foarte înaltă în care se trezise Bufnița, ședeau bineînțeles fără să scoată vreo vorbă și aproape fără să se miște — cufundate și ele într-o liniște totală. Erau în sală și vreo doi-trei urși, foarte concentrați, aplecați cu atenție asupra unor tomuri groase și pînă și cîțiva ursuleți care respectau și ei tăcerea deplină. Erau de fapt și două bufnițe în sală, așezate amîndouă la o oarecare înălțime, chiar pe lîngă rafturi — și nu mai e nevoie să spunem cît de tăcute și de liniștite ședeau acestea. Se mai afla printre cititoarele din aceeași sală și o vulpe, care ședea cu un aer resemnat și obosit și citea tocmai atunci **Romanul Vulpii.** Părea să-l citească nu atît din curiozitate, cît mai degrabă din obligație și dintr -un fel de simț al datoriei.

Cele mai concentrate erau firește pisicile. Nici nu vedeau, nici nu auzeau ce se petrecea în jurul lor. Ședeau toate ținînd capul mult aplecat, și pînă și grațioasele lor urechi pisicești se înclinau adînc asupra cărții — atît erau de absorbite, de abstrase și de atente numai și numai la lectură. Ai fi zis că sînt mioape, văzîndu-le cum urmăreau de aproape fiecare rînd, parcurgîndu-l atent de la un cap la altul și cum se aplecau mereu mai adînc asupra filei. Unele, care consultau cărți de mai mari dimensiuni, se așezaseră chiar pe carte ca să vadă mai bine. Era și o pisică în sală care consulta un atlas și urmărea atentă un fluviu cu gheara pe hartă.

Din cînd în cînd, în liniștea altfel desăvîrșită a sălii de lectură, cîte o pisică se trezea deodată torcînd... Se înțelegea că îi plăcuse în chip deosebit vreun pasaj pe care îl întîlnise tocmai atunci în carte și nimeni nu se supăra pentru atîta lucru, cu toate că unele torceau destul de zgomotos — în raport direct cu entuziasmul stîrnit de impresia lecturii. Doar cînd se întîmpla ca vreuna să întreacă într-adevăr măsura, cu cîte un tors prea de tot sonor se auzea în sală cîte un «sst! sst!», dar și acela plin de înțelegere, de simpatie și de bunăvoință — și atunci pisica respectivă se străduia și ea să toarcă pe cît posibil mai înăbușit și mai discret.

— Multă pisicime pe-aici prin bibliotecă... trebui Bufnița să constate, văzînd mai ales că și domnișoarele funcționare ale Bibliotecii, care aduceau cărțile în sală erau în majoritatea lor tot pisici.

Observă însă îndată că acestea erau în realitate cît se poate de îndemînatice și de potrivite pentru această ocupație, putînd să ajungă cu mare ușurință pînă la cele mai înalte și îndepărtate rafturi. Mai erau și vreo două veverițe și nenumărate maimuțe avînd în Bibliotecă aceeași îndeletnicire, toate la fel de agile, de sprintene și de bune cățărătoare — dar acestea din urmă erau parcă mai zgomotoase și mai lipsite de grație. De fapt nici nu se puteau compara cu pisicile, nu aveau nici pe departe acea liniște în mișcări, atît de plăcută și de specific pisicească — o liniște plină de distincție și demnitate.

Bufnița deschise curioasă cîteva uși la întîmplare și străbătu aproape în fugă mai multe săli la rînd, dînd peste noi și noi încăperi, de dimensiuni și de forme mereu diferite.

Dintr-o sală hexagonală dădu într-una romboidală, apoi descoperi o sală în formă de triunghi, apoi o sală în formă de trapez. Constată că în Bibliotecă se aflau, într-adevăr, săli dintre cele mai stranii cu putință și pentru cele mai diferite și mai ciudate categorii de cititori. Străbătu întîi mai multe săli la rînd, în care cititorii erau toți animale exotice (e drept, nu chiar dintre cele mai fioroase, dar în orice caz destul de ciudate la vedere), ba chiar și o sală în care cititorii erau numai și numai animale fantastice. Unora dintre acestea, de tipul caracatiței ori balaurului, cum ar fi fost, de exemplu, Hidra din Lerna, care se și afla dealtfel în sală, li se aducea cartea în mai multe exemplare — pentru fiecare braț, ori cap, cum era și normal, cîte un exemplar în parte...

Își dădu seama deodată că tot oprindu-se mereu să privească în jurul ei și tot făcînd observații aproape că uitase de adevăratul scop al vizitei sale. Se gîndi prin urmare să întrebe pe cineva, cum ar putea ajunge mai repede la domnul director Șoarece de Bibliotecă.

— O să spun că am venit chiar la el, își zise Bufnița, luîndu-și îndată un aer demn și energic. Să nu uităm că acesta e de fapt scopul vizitei mele! Țin neapărat, dar neapărat să-l întîlnesc și să schimb o vorbă cu acest Șoarece atît de inteligent! Dar să întreb pe cineva... Vreo pisică, ori vreo maimuță — mi-e indiferent, la urma urmei, pe cine!

Nu se putu opri totuși de a mai străbate în goană vreo cîteva săli, nu mai puțin încîntătoare ca aspect și nu mai puțin ciudate. Trecu întîi printr-o sală în care cititoarele erau zebre, gazele și antilope, apoi într-una compusă exclusiv din cititoare cu blănuri dintre cele mai rare și prețioase, cititoare hermeline, zibeline și vulpi albastre. Acestea ședeau adîncite în lectură cu aerul cel mai firesc, părînd cu totul nepăsătoare la frumusețea și strălucirea propriilor lor blănuri.

«Și ce dacă avem blănuri atît de frumoase și atît de prețioase? păreau ele să spună. Sîntem ocupate cu cititul și nici nu ne pasă de blănurile noastre...»

Mult mai caraghioasă era sala de lectură pentru girafe, unde Bufnița nu putu să nu se oprească, măcar pentru cîteva clipe. Girafele aveau, firește, pe mesele lor, și așa foarte înalte, instalații special amenajate care să le faciliteze lectura, un fel de scripeți de înălțimea gîtului lor, cu ajutorul cărora cărțile să le fie aduse mai aproape de vedere. Unele girafe preferau să citească direct din raft, dar nu puteau folosi în felul acesta decît volume din rafturile cele mai înalte. O girafă cu mers tacticos făcea tocmai atunci înconjurul sălii, trecînd în revistă, fără nici o grabă toate volumele din raftul cel mai de sus. Se oprea cîteva clipe în dreptul fiecărei cărți, și spunea liniștită: «Pe-asta am citit-o... pe-asta am citit-o... pe-asta am citit-o... și pe asta... și pe asta... și pe asta...» În raft se aflau mai mult enciclopedii și dicționare de tot felul, dar Girafa declara liniștită și netulburată că le **citise** pe toate.

Bufnița mai deschise o ultimă ușă, mascată într-un raft de cărți, un fel de ușiță secretă, drăgălașă și ademenitoare, care-i atrase numaidecît privirea și nimeri de data aceasta într-o încăpere la fel de stranie, dar cu totul diferită de toate celelalte (era cu mult mai mică, mai drăgălașă și în același timp mai luxoasă, plină de canapele, perne, fotolii îmbietoare și oglinzi) — și unde dădu iarăși peste un Motan, cufundat și el în lectură, și a cărui ținută i se păru Bufniței cu totul și cu totul impunătoare. Motanul se afla singur în întreaga încăpere, așezat picior peste picior, într-un fotoliu adînc și confortabil și citea liniștit, într-o atitudine senin-meditativă, **Opiniile despre viață ale motanului Murr.** Din cînd în cînd ridica ochii de pe carte și părăsea lectura pentru cîteva clipe, ca și cînd l-ar fi pus pe gînduri vreun pasaj ori altul, iar uneori își făcea grăbit cîte o însemnare, ori schița doar un semn discret cu gheara, pe marginea cărții.

Bufnița ieși din încăpere în vîrful picioarelor, atît era de intimidată de ținuta înaltă a Motanului.

— Ce de pisici... se văzu ea obligată, iarăși, să constate. Mă întreb, oare Șoarecele... Dar sînt toate pisici de foarte bună condiție, își explică ea singură, mai mult decît civilizate și lipsite de orice sălbăticie! Fiindcă așa, și eu, ca Bufniță... voi ea să-și continue gîndul, dar se întrerupse brusc, dîndu-și seama că se afla de data aceasta într-un coridor lung, la capătul căruia nădăjduia, nu știa nici ea prea bine de ce, să-l întîlnească, în sfîrșit, pe Șoarece el însuși.

— Dar mai bine să întreb pe cineva, își reveni ea pînă la urmă, trecînd la un ton mai realist. Pisică, ori maimuță — mi-e absolut indiferent, dar să mă lămurească, în sfîrșit, cum ajung la Șoarece!

Zicîndu-și acestea se pomeni deodată în fața unei uși pe care scria cu litere foarte mari:

SECRETARĂ,

iar dedesubt, în paranteză, cu litere ceva mai mici, dar de asemenea foarte distinct:

Maimuța-Pisică.

Bufnița rămase o clipă derutată și întrucîtva uimită, dar își reveni numaidecît și intră foarte hotărîtă pe ușă.

SUCCES DEPLIN ÎN NOUL AN SPORTIV ȘCOLAR

Inaugurat duminică, 4 octombrie a.c., prin tradiționalele manifestări — demonstrații și întreceri sportive desfășurate atît pe stadioane, cît și pe bazele din localități și din școli — noul an sportiv școlar a debutat sub semne bune. În întreaga țară, sute de mii de pionieri și școlari au dovedit, cu acest prilej, atît... apetitul pentru sport, cît și aptitudini deosebite în diversele discipline sportive. Pe Stadionul tineretului, de pildă, cîteva sute de copii din Capitală și-au demonstrat măiestria în gimnastică și la judo, au jucat rugbi, fotbal, volei, handbal sau au participat la întrecerile de cros, petrecînd astfel, în tovărășia sportului și a mișcării în aer liber, o duminică reconfortantă și de neuitat.

Convinși că așa vor fi și așa vor arăta toate duminicile următoare privite de pe marginea bazelor și terenurilor sportive, că numărul acestora va spori în continuare și că participarea voastră la viitoarele etape ale «Daciadei» va fi și mai pregnantă, vă dorim, dragi pionieri și școlari, succes deplin în noul an sportiv școlar!

C. Diaconu

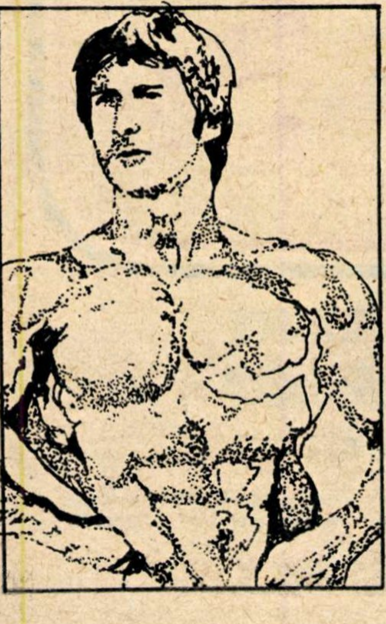

DÎND CURS SOLICITĂRILOR A NUMEROȘI CITITORI DORNICI SĂ AFLE CÎT MAI MULTE DATE DESPRE CULTURISM, ÎN CE FEL ȘI-N CE CONDIȚII POT SĂ-L PRACTICE, ÎNCEPÎND CU ACEST NUMĂR REVISTA NOASTRĂ VA PUBLICA UN CICLU DE MATERIALE SUB SEMNĂTURA UNUIA DINTRE CEI MAI COMPETENȚI SPECIALIȘTI ÎN DOMENIU — LECTORUL UNIVERSITAR **DUMITRU HÎTRU,** CARE NE-A ASIGURAT DE FAPTUL CĂ TOȚI CEI CE VOR RESPECTA ÎNTOCMAI RECOMANDĂRILE SALE, VOR REUȘI CA-N APROXIMATIV 6 LUNI DE ZILE SĂ OBȚINĂ REZULTATE EVIDENTE ÎN ACEST SENS. ANUNȚÎNDU-VĂ PE ACEASTĂ CALE CĂ AȘTEPTĂM LA REDACȚIE PĂRERILE ȘI SUGESTIILE VOASTRE, VĂ URĂM TUTUROR CELOR INTERESAȚI DEPLIN SUCCES ÎN PRACTICAREA ACESTUI SPORT CU POSIBILITĂȚI DEOSEBITE, PE CARE VI-L RECOMANDĂM CU CĂLDURĂ.

CULTURISMUL- IZVOR DE SĂNĂTATE, PUTERE ȘI DEZVOLTARE FIZICĂ

DUMITRU HÎTRU,
lector universitar, I.E.F.S.

Prietenii exercițiului fizic sînt sănătoși și robuști, ei au o înfățișare plăcută și vioaie, o atitudine corectă a corpului, gesturi și mișcări stăpînite. Niciodată, nici un medicament nu va putea avea efectele tonice ale exercițiului fizic. Practicarea exercițiilor fizice pentru întărirea sănătății, înarmarea organismului în vederea solicitărilor variate ale activității de producție și creație și abia apoi — ca o consecință firească — frumusețea fizică, iată ceea ce trebuie să înțeleagă și să rețină viitorii mei... elevi (fie spus, cred că în «clasa» mea se vor înscrie mii de cursanți).

Dar să revenim. Ne vor preocupa îndeosebi efectele acestor complexe de exerciții corelate cu odihna și alimentația: dozarea și adaptarea la efort; antrenarea selectiv-analitică a tuturor grupelor musculare și, înainte de toate, ne va preocupa sănătatea. Un scurt calcul ne evidențiază următorul fapt: 20—30 de minute zilnic, dimineața, la capătul a trei luni înseamnă mai bine de 10 ore de solicitări dense, care, la rîndul lor, formează și consolidează reflexele. În același timp, trebuie aplicat un regim rațional de odihnă și alimentație bogată în proteine și glucide. E așa de greu? Da și nu. Deși lucrurile par simple, în realitate, pe parcurs, se ivesc destule greutăți. Mulți se vor entuziasma probabil la început. Trebuie să precizăm însă: pentru a urma un astfel de program este nevoie de multă perseverență și voință. De multe ori poate interveni monotonia repetărilor sau plictiseala uniformității care îndeamnă la întrerupere ori chiar renunțare. Nu trebuie să cedăm, să ne arătăm lipsiți de voință. Exercițiile pe care noi vi le recomandăm vor avea asupra voastră o influență pozitivă — sporirea forței principalelor segmente ale corpului, dezvoltarea masei musculare, creșterea greutății, creșterea în înălțime etc.

Deci, deplin succes și ne vom reîntîlni la rubrica de sport a revistei «Cutezătorii».

ROMAN FOILETON

17

TEMERARUL

de Haralamb **ZINCĂ**

Dezolarea mea este sinceră, căci, printr-un joc al hazardului, mă îndepărta de obiectivul principal al misiunii mele. «Vreau ca sub acoperirea de ofițer german», îmi explicase căpitanul Pan Demetriad, să «bîntui» prin zona de nord a șoselei București-Ploiești, să observi mișcările de trupe hitleriste și să ni le comunici prin Săftica.

— Locotenent Grolmann, îți promit că la ora zece, cel mai tîrziu unsprezece, ai să fii la unitatea dumitale din Ploiești... victorios, bineînțeles...

Generalul Gerstenberg nu-mi dezvăluia o perspectivă prea încurajatoare. Eu însă trebuie să-mi joc, în continuare, rolul. Așa că în calitatea mea de «brav ofițer al armatei germane», îmi arăt devotamentul:

— Sînt la ordinele dumneavoastră, domnule general.

Gerstenberg își cercetează ceasul de mînă, îi aruncă colonelului Wili o privire care însemna: «Pierdem vremea... Hai, lămurește-l odată!»

Ceva nu-i plăcea colonelului, dar ce anume rămînea pentru mine o ghicitoare. Mă mirosise? Nu împărtășea caracterul improvizat al misiunii inițiate de general la apariția mea în Waldlager? Mă studiază fără să-și ascundă supărarea. În cele din urmă, mi se adresează:

— Locotenent Kurt Grolmann, misiunea dumitale. Vei lua identitatea unui inginer român — Vasile Chelaru — angajat al Radiodifuziunii române, cu serviciul la postul de radio de la Băneasa. Îți vom da acte și o liberă trecere...

Colonelul Wili mă omoară cu căutarea ochilor săi bănuitori. Sînt sigur că l-am mai întîlnit undeva. Întîmplător sau nu... Poate că și el e ros de aceeași întrebare. În schimb, generalul își plimbă relaxat privirile prin încăpere.

— O să te întorci în București... tot pe acolo pe unde ai venit... Urmezi firul șoselei... Ne interesează tot ce o să observi începînd de la aeroportul Băneasa și pînă la Arcul de Triumf.

— Concentrări de trupe, îngîn eu uluit de coincidența misiunilor. Înțeleg însă că am călcat disciplina raporturilor dintre un colonel și un locotenent și adaug imediat: Vă rog să mă scuzați.

— Ești perspicace, locotenente, mă laudă colonelul Wili fără însă a schița vreun zîmbet de mulțumire. Se vede că pe front ai făcut parte dintr-o companie de cercetare. Ploieștiul ne-a comunicat datele înscrise pe fișa dumitale.

Tac. E mai înțelept așa, să tac și să ascult.

— Cu datele culese te prezinți pe Calea Victoriei 175, colț cu strada Sevastopol, la etajul unu... Nu e decît un singur apartament pe etaj... Suni la ușa familiei Delius Erwin. Oricine ți-ar deschide, bărbat sau femeie, spui în românește că vii din partea domnului Siegfried, în legătură cu colecția de timbre franceze de la sfîrșitul secolului trecut... O să ți se răspundă în germană: «Domnule, nu înțeleg despre ce-i vorba!» O să continui și dumneata în germană: «Dețin și eu o colecție și aș dori s-o confrunt!» Aceasta este parola... Fie femeii, fie bărbatului le vei transmite informațiile culese. Prin ei o să primești ordinele noastre... Ai înțeles? Repetă!

Am repetat de două ori, cuvînt cu cuvînt tot ce am de îndeplinit minunîndu-i cu memoria mea.

— Important, locotenente, chiar foarte important e ca informațiile culese să ne parvină în jurul orei trei și jumătate, îmi atrage generalul Gerstenberg atenția.

— Îmi permiteți, domnule general... Și pentru că Gerstenberg, printr-o mișcare a capului îmi permite să vorbesc, eu continui: Înțeleg oare bine? Familia Delius este în posesia unui post de emisie și recepție?...

— Înțelegi bine, domnule locotenent! îmi răspunde colonelul Wili, deși întrebarea nu i-o pusesem lui, ci generalului.

— Cum mă vedeți ajuns la București? mă interesez.

— O mașină militară o să te lase în apropierea aeroportului, iar de acolo o s-o iei pe jos, spre pod.

Întrebarea nu am pus-o aiurea, ci cu un scop. Nici o clipă n-am încetat să mă gîndesc la soarta șoferului meu. Cine știe prin ce fund de carceră o fi zăcînd?! Colonelul Wili îmi tălmăcește îngîndurarea în felul său.

— Ai o altă soluție?

Am, dar n-o dezvălui imediat. Interlocutorii mei trebuie să rămînă cu impresia că nu sînt un «ofițer german» superficial, că nu-mi dau cu presupusul așa, cu una, cu două.

— Aș vrea... Am venit cu un taxi... Șoferul ar fi fericit să se întoarcă în București, la ai lui... Aș pleca cu el...

— Bine, dar a pornit-o spre Ploiești cu un ofițer german și se întoarce în București cu un civil?! mă întrerupe colonelul vădit intrigat de logica mea, ce-i drept, pentru el cam ciudată.

Eu însă, sesizînd că generalul Gerstenberg manifestă pentru persoana mea o oarecare simpatie, îmi formulez soluția uitîndu-mă la uniforma lui ca la o icoană.

— M-am gîndit și la acest lucru... Dacă o să fiți de acord, o să-i dau șoferului de înțeles că mă întorc în București cu o misiune importantă pentru români... cu un eventual mesaj... Cu cîteva sute de lei în plus, șoferul, vă garantez, va fi al meu. Și încă un lucru, dacă-mi aprobați propunerea aș vrea, să iau cu mine uniforma într-o valiză.

Ultimele mele cuvinte îi smulg generalului un zîmbet superior:

— Locotenente, nu prea înțeleg de ce ții să iei cu dumneata uniforma...?

— Dacă la pod românii o să-ți facă un control? intervine și colonelul Wili.

Gîndul că peste cîtva timp îmi voi recăpăta libertatea de acțiune mă însuflețește, mă face, știu asta, să fiu convingător.

— Domnule general, de uniformă o să am nevoie exact la ceasul cînd trupele comandate de dumneavoastră vor intra în București. Doresc să fiu de față și să le dau onorul în uniformă. A doua problemă: dacă identitatea pe care mi-o dați este susținută de acte corespunzătoare, românii nu vor cotrobăi în mașină... îi cunosc.

(Va urma)

DRUMUL SPRE AŞTRI

DE LA LEGENDELE CUTEZĂTORILOR DIN ANTICHITATE LA CUTEZĂTORII DIN ZILELE NOASTRE

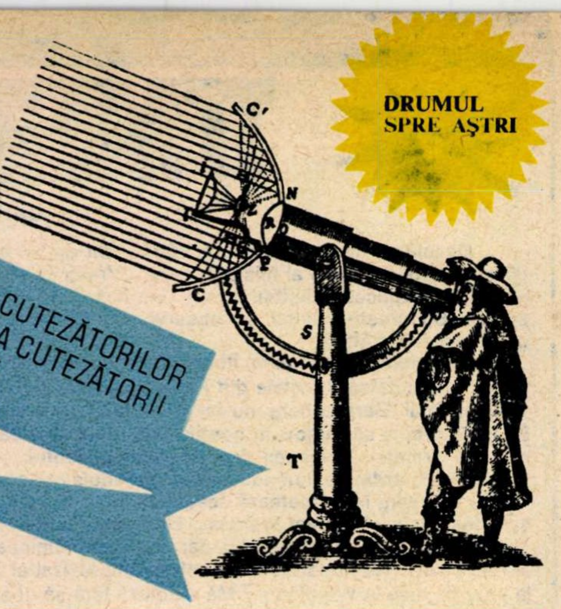

Vieţuitoarele cu care omul s-a întîlnit în lupta cu natura pentru satisfacerea nevoilor sale materiale şi de cunoaştere l-au ajutat fie în prelungirea puterilor lui fizice sau ca mijloace de hrană, fie ca inspiratoare în găsirea unor posibilităţi de a se deplasa mai repede ca ele pe pămînt, pe apă şi prin aer. Dar cel mai mult l-a intrigat pe om faptul că unele dintre vieţuitoare treceau în zbor pe deasupra capului său şi se ridicau în înaltul cerului, acolo unde mitologiile şi religiile spuneau că se găseşte lăcaşul zeilor.

Multe secole omul s-a mulţumit să-şi imagineze că zboară. Într-o povestire de prin anii 3200 î.e.n. se spune că regele Etan s-ar fi ridicat atît de sus pe spatele unui vultur încît Pămîntul i-a apărut «ca o pîine într-un coş»; mitologicul Faeton, în «călătoria» spre soare, cu carul de foc al tatălui său, nu a putut să strunească armăsarii şi era gata să dea foc întregului Pămînt; corabia lui Ulise ar fi fost luată de vînt, scrie Lucian din Samosata, fiind aruncată pe Lună, iar pe urmă înapoi pe Pămînt. Cea mai cunoscută legendă este însă a lui Dedal şi Icar, care, pentru a scăpa din Labirint, unde fuseseră închişi de legendarul rege Minos, şi-au făcut aripi din pene de pasăre lipite cu ceară; aripile lui Icar s-au desprins, deoarece nu a urmat sfatul tatălui său şi s-a apropiat prea mult de Soare. Ceara s-a topit, iar el a căzut în mare. Se spune că, prin secolul al XIII-lea era obiceiul ca unii cutezători să se arunce de pe turlele edificiilor înalte cu ajutorul unor aripi de mătase. Manole al nostru şi-a făcut şi el aripi ca să poată coborî de pe minunea construită de el la Curtea de Argeş, spune legenda. Pe un cal năzdrăvan s-a ridicat Făt Frumos din basmul lui Ion Creangă iar Pegasul a fost în multe locuri imaginare în zbor.

Mitologia zborului a pregătit milenii în şir imaginaţia omului pentru performanţele sale de mai tîrziu.

Prof. dr. STELIAN STREJA

(Va urma)

PRIMELE GRĂDINI BOTANICE DIN LUME

Primele colecţii de plante şi grădini botanice au luat fiinţă pe lîngă universităţi, ca urmare a necesităţii de a împleti învăţămîntul cu practica.

Cea dintîi grădină botanică din lume a fost înfiinţată în anul 1543, pe lîngă Universitatea din Padova — Italia, spre a servi învăţămîntului ştiinţific.

A doua a fost creată tot în Italia, în anul 1568, la Bologna, care se numără printre cele mai vechi şi faimoase centre universitare din Europa, fiind întemeiată în 1119.

La noi în ţară, prima grădină botanică a fost rodul unei iniţiative a naturalistului dr. A. Fătu. Ea s-a materializat la Iaşi, pe dealul Copou, în 1856.

Grădina botanică din Bucureşti a funcţionat cu începere de la 17 noiembrie 1860 sub egida Şcolii de medicină şi farmacie condusă de către dr. Carol Davilla.

Pe lîngă aceste grădini botanice, funcţionau, ca şi în prezent, biblioteci dotate cu cărţi asupra plantelor şi renumite colecţii de plante rare, cuprinzînd floră din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii.

IOANA VASILESCU

A apărut revista

START spre viitor

NR. 9

Din cuprinsul acestui număr, vă recomandăm:

- **Viitorul profesiilor; profesiile viitorului;**
- **Autodotare şcolară;**
- **Soarele artificial şi sateliţii solari — două proiecte realizabile;**
- **Navomodel propulsat cu energie eoliană,**
- **Numărător electronic în cod binar;**
- **Sistemul periodic după 110 ani de existenţă**

START spre viitor

UN MILION DE PRIETENI

PE O FILĂ DE CAIET - O ZI DE ŞCOALĂ!

Dragii mei, ancheta noastră concurs cu titlul de mai sus este în plină desfăşurare! Primim zilnic, în cadrul ei, corespondenţe foarte valoroase, aşa cum este şi cea care urmează!

MĂNUŞILE

«8 OCT. 1981... Cu ce să încep? De dimineaţă am fost la sortat cartofi. Au lipsit cîţiva (colegi, nu cartofi!) şi Dorinescu Andreea i-a notat ca să-i întrebăm de ce n-au venit. Gherinoiu Dănuţ şi-a adus nişte mănuşi care i-au prins foarte bine, nu se murdărea pe mîini. Noi am spus: «De ce nu ne-ai dat şi nouă ideea?» El a scos atunci o grămadă de mănuşi vechi, desperecheate (de unde le-o fi găsit?!) şi a spus că le... închiriază cu 3 lei ora! Era să iasă ceartă, dar Gherinoiu a spus că a glumit şi ne-a dat mănuşile. Am sortat foarte mulţi cartofi, a fost ceva vesel şi util.

...La şcoală, Andreea i-a luat la întrebări încă înainte de a începe cursurile pe cei care lipsiseră de la cartofi. Unii au spus că uitaseră, alţii că rămăseseră să-şi înveţe. Pe urmă, în timpul orelor, s-a văzut că tocmai aceştia nu-şi făcuseră temele. Andreea i-a spus lui Marinovici Ion să scrie despre ei ceva tare la «Semafor», dar au zis că nu le pasă: Marinovici parcă n-a lipsit niciodată? Ba chiar s-a întîmplat ca şi Andreea să lipsească.

...În timpul orei de română s-a petrecut ceva foarte interesant. Tovarăşa profesoară l-a scos pe Muntenescu Anton să scrie o frază pe tablă şi s-o analizeze. Era foarte grea. Muntenescu n-a găsit propoziţia principală. Rînd pe rînd au răspuns o grămadă — inclusiv eu — dar nu a reuşit nimeni. Tocmai cînd tovarăşa se pregătea să ne spună dînsa, a ridicat mîna Zamfirescu Ion şi a spus care e propoziţia principală. A fost singurul din clasă care a găsit-o, dar şi mai de mirare este că Zamfirescu Ion n-a avut pînă acum note mari nici la română, nici la alte obiecte. Pînă la urmă, Marinovici pe el l-a dat la «Semafor», dar bineînţeles, din punct de vedere pozitiv! Dănuţ (cel cu mănuşile!) a spus că lauda asta i se potriveşte lui Zamfirescu ca o mănuşă!

SILVIA DANA CROITORU, cl. a VII-a, Bucureşti.»

Stimaţi cititori, vă reamintesc că ancheta noastră-concurs **«Pe o filă de caiet — o zi de şcoală»**, la care am primit relatarea de mai sus, are un regulament foarte simplu: să descrieţi pe scurt, în numai două pagini ale unei file de caiet, faptele obligatoriu REALE care vi s-au părut interesante într-o anumită zi de şcoală din actualul trimestru! Premii foarte frumoase! Regulamentul propriu-zis a apărut în nr. 40 din 1 octombrie 1981 al revistei (pag. 11). Din nr. 41 am şi început să publicăm în revistă primele «file» de caiet. **Ulterior, s-ar putea să alcătuim cu ele o carte scrisă de voi!** Fiecare are deci prilejul să se remarce — dar grăbiţi-vă!

Ovidiu Zotta

Ca de obicei, scrisorile adresate acestei rubrici vor purta menţiunea «Un milion de prieteni».

I. M. ȘTEFAN — EDMOND NICOLAU

SCURTĂ ISTORIE A CREAȚIEI ȘTIINȚIFICE ȘI TEHNICE ROMÂNEȘTI

EDITURA ALBATROS

«CUTEZĂTORII» VĂ RECOMANDĂ

Printre cele mai remarcabile apariții editoriale din ultima vreme se numără «Scurtă istorie a creației științifice și tehnice românești» de I. M. Ștefan și Edmond Nicolau. Autorii oferă cititorului prilejul de a parcurge o amplă spirală suind dinspre începuturile tehnologiei pe aceste meleaguri, situate în preistorie, și pînă la marea dezvoltare contemporană a cercetării științifice românești în toate domeniile în care s-a afirmat. Într-un spațiu foarte concentrat, sînt trecute în revistă nenumăratele invenții și descoperiri prin care gîndirea originală românească a contribuit la progresul cunoașterii, a tehnicii și producției. Cartea surprinde cu pregnanță numeroasele priorități ale savanților și inginerilor din țara noastră în cele mai diverse zone ale științei și tehnologiei, priorități recunoscute pe plan mondial și pe care se bazează prestigiul internațional al științei românești. Lucrare utilă tuturor celor interesați de istoria culturii noastre, așadar și elevilor, ea formează un instrument de lucru necesar și valoros.

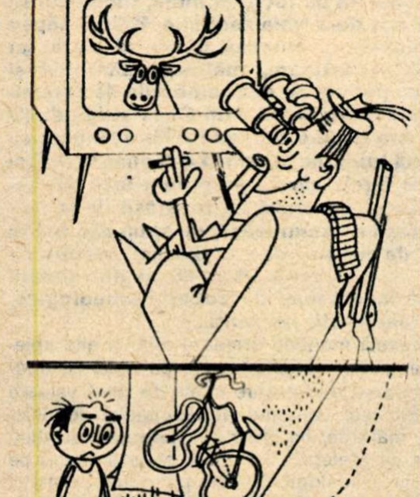

CLUBUL Logicienilor

Prezintă: Edmond Nicolau

DISTANȚA PARCURSĂ

— Am măsurat lungimea noilor vagoane de tramvai: au aproape 30 de metri.

— Sînt, într-adevăr, încăpătoare, pe măsura traficului din marile noastre orașe.

Aici prietenii noștri se despărțiră. A doua zi, unul dintre ei se urcă într-un tramvai de acest tip. După ce merse 30 de metri, acesta se opri. Băiatul se dădu jos din vagon, întrebîndu-se cîți metri a parcurs. Voi puteți să-l ajutați?

(Răspunsul în numărul viitor).

PE VALEA BICAZULUI

(Criptografie: 2, 5, 2, 4, 2, 5, 4)

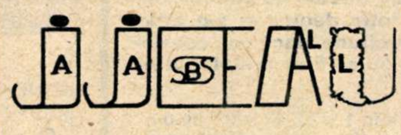

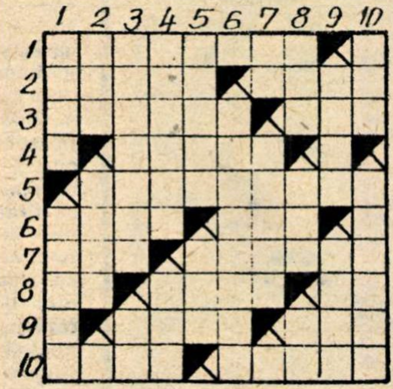

TIMP PLOIOS

ORIZONTAL: 1) Timpul dinainte de furtună. 2) Plouat (fig.). Dramaturg american, autor al piesei «Omul care aduce ploaia». 3) A scris poezia «Curcubeul». Șoricar. 4) Îmbracat la ieșirea din baie pentru a absorbi apa. 5) «Pol» al ploii, în India, unde s-a înregistrat cea mai mare cantitate de precipitații căzute într-un an: 22 990 ml în anul 1861. 6) Ilustrație. Patru localități din S.U.A. 7) Sensul înmulțirii. Ploaie torențială de scurtă durată. 8) Catete. Timp nefavorabil. Se apără cu umbrela de ploaie. 9) Plouat. Munte în Republica Zair. 10) Picături ce cad din nori (pl.). Nemărginit.

VERTICAL: 1) «Ploaia de aur a lui Zeus» este una din pînzele acestui clasic al picturii românești. Ploaie torențială. 2) Așeză. Adăpostul excursioniștilor. 3) Mare poet român, autor al poeziei «Pe ploaie». Udrea Ovidiu. 4) Cel mai mare deșert al Terrei. A rămîne pe loc. 5) Prim-ajutor în fracturi. A tăia brazde. 6) Compromis meteorologic: nici ploaie, nici ninsoare. 7) Din balon! Acompaniament sonor al ploii. 8) Timp noros și ploios (fig.). Ambasador aeropurtat al ploii. Picături de ploaie! 9) Repede. Stare la care te îmbie ploaia. 10) Rîu în R.F.G. Mana pentru recoltă (fig.).

DICȚIONAR: ONO AMI, AHE

COPIII VĂZUȚI DE COPII

«PORTRET DE OȘAN». AUTORUL FOTOGRAFIEI: TUDOR NICA, HUNEDOARA

UMOR DESPRE... UMOR

— Snoavele tale de la «Semafor» nu au nici sare, nici piper!

— Ce vrei, sînt... dietetice!

*

— I-am citit cîteva epigrame și s-a supărat!

— Si de ce, mă rog?

— Credea că el te inspirase.

George M. Gheorghe

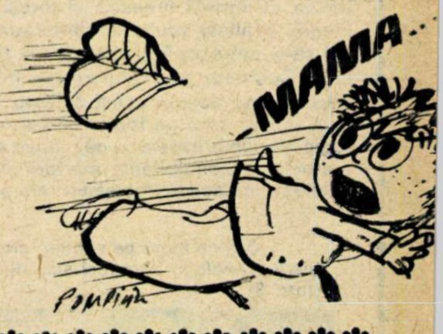

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Redactor de număr
CONSTANTIN DIACONU

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
IOAN MIHĂESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia». TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137, telex: 11226, București.

Index 41033
12 pagini, 1 leu

SÎNTEM COPIII ACESTUI PĂMÎNT

COMORILE DE LA CUPTOARE ȘI DESCOPERITORII LOR

În satul Cuptoare (Caraș-Severin) e bine cunoscută de către localnici o veche legendă care spune că sub dealul Fogea, din apropiere, s-ar afla, ascunsă de veacuri, o uriașă comoară. De-a lungul timpului, oamenii au tot căutat-o, dar n-au dat de ea.

Despre posibila existență a acestei comori au aflat și cei 15 componenți ai echipajului «Vulturii», de la Şcoala generală nr. 3 din Moldova Nouă. «**Ce bine ar fi dacă am găsi-o noi** — nota, în jurnalul de bord, cronicara acestui echipaj. **Am face din muzeul nostru județean unul dintre cele mai bogate muzee din țară, iar noi am deveni celebri».** O dorință firească, și totuși nu această comoară, ci altele, mult mai importante, i-au determinat să-și petreacă 9 din cele 28 de zile ale expediției lor la Cuptoare, pe dealul Fogea. «Vulturii» aflaseră ceva în plus despre acest celebru deal, un fapt sigur: anume, că e un foarte bogat «rezervor» arheologic, că sub brazdele lui de pămînt stau ascunse numeroase și concludente mărturii ale multimilenarei existențe pe aceste meleaguri ale poporului nostru.

3

Ore de lucru pe șantier, alternate cu ore de destindere, de odihnă activă (foto 1 și 2). Și iată-i pe pionierii arheologi, bucuroși și... mîndri, cercetînd o «piesă» care, deși mică, e, de fapt, o... mare descoperire (foto 3).

1

2

Și s-au hotărît să contribuie și ei la scoaterea la lumină a acestora.

Odată această hotărîre luată, au urmat, vă-nchipuiți, multe zile pe care viitorii arheologi le-au dedicat pregătirilor, în special documentării în acest domeniu de activitate inedit pentru ei — studiază lucrări de specialitate, vizitează muzeul județean și cer consultații unora dintre specialiști. «**Vom fi în stare, oare, să facem față acestei sarcini pe care singuri ne-am asumat-o, să ne realizăm obiectivul propus?»** E o întrebare care-i frămîntă pe toți pînă-n ultima clipă și pentru a putea să răspundă afirmativ la ea, se pregătesc și iar se pregătesc din toate punctele de vedere.

Și iată-i, în sfîrșit, pe 12 iulie anul trecut, sosind «la fața locului» și instalîndu-și tabăra într-un zăvoi, sub poala dealului Fogea, pe malul rîului Mehadia. Și numaidecît, nerăbdători, cei 15 «vulturi», «înarmați» cu uneltele necesare și asistați de doi arheologi de la muzeul județean, care au răspuns solicitării lor de a-i însoți pe șantier, s-au și apucat de lucru. «**...Săpam cu multă rîvnă și cu spor, deși soarele de iulie ne copleșea cu dogoarea lui. Eram nerăbdători să descoperim cît mai repede ceva cît mai interesant, o mărturie de valoare pentru istoria noastră».** Orele trec însă, una după alta, și nimic, nimic, nimic. Iar ei încep să creadă că s-ar putea foarte bine ca legenda cu comoara să fie doar un basm de adormit copiii. În acest «moment critic» intervin însă cei doi specialiști care le vorbesc pe-ndelete despre munca arheologilor, a căror primă calitate e răbdarea. Și ei înțeleg și hotărăsc să se «înarmeze» și cu ea. «**Dacă pînă acum crezuserăm că de la primele lovituri de tîrnăcop vom descoperi comori după comori, acum stiam că ne înșelasem, că va trebui să lucrăm cu multă răbdare și cu multă atenție, că după fiecare lovitură trebuie să cercetăm bucata de pămînt desprinsă, s-o fărîmițăm între degete și s-o aruncăm apoi afară din secțiune dacă nu conține nimic. Munca aceasta nu se face la voia întîmplării, cum s-ar putea crede, aici totul e bine gîndit, bine organizat».**

O zi, două, trei, de lucru întrerupt doar pentru mesele de prînz și pentru ora de baie în apa limpede și răcoroasă a rîului. Și iată și mult așteptatele «semne bune»: unul dintre expediționari scoate la lumină un ciob — primul ciob de ceramică. Cineva găsește și el unu, mai mare și mai interesant. Apoi încă unul, și încă unul. Și, dintr-o dată, în dimineața celei de-a patra zi — o surpriză dintre cele mai mari: **«...Începem din nou săpăturile, cu forțele împrospătate de odihna de peste noapte. Fiecare cu cîte o unealtă de lucru în mînă, încercăm să terminăm cea de-a treia secțiune. Băieții săpau cu tîrnăcoapele și aruncau pămîntul afară, iar noi, fetele, șpăcluiam, măturam pămîntul și curățam cu periuțe de dinți cioburile de ceramică. Deodată îl auzim pe Alin Coșa strigînd: «O monedă! Am găsit o monedă!» Ne strîngem cu toții în jurul lui. Ține în palmă o monedă mică și coclită, pe fețele căreia nu putem încă să distingem nimic. Dar după ce tovarășii de la muzeul județean o examinează, ne spun că-i foarte veche și de mare valoare. Sîntem nespus de bucuroși, fericiți chiar. Așadar, și noi sîntem în stare să facem mari descoperiri arheologice, la fel ca specialiștii renumiți...»**

După această monedă urmează alta, și alte «piese» arheologice — unelte, arme, ba chiar și străvechi bijuterii —, dintre care multe de reală valoare istorică. Și așa, mînuind tîrnăcoapele, lopețile, șpaclurile, măturile, ba chiar și... periuțele de dinți (nu ale lor, se-nțelege!), îmbinînd orele de lucru pe acest șantier arheologic cu cele petrecute pe malul rîului — făcînd baie și plajă, jucînd fotbal și volei —, cei 15 «vulturi» au trăit la Cuptoare 9 zile de excepție, timp în care nu numai că au adunat o bogată «recoltă» arheologică pentru muzeul lor județean, ci au și învățat să citească în «cartea» pămîntului, milenara istorie a patriei și a poporului nostru.

C. Diaconu

ACTUALITATE: ALEGERILE PIONIEREȘTI *(pag. 6)*

Constantin Popes

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

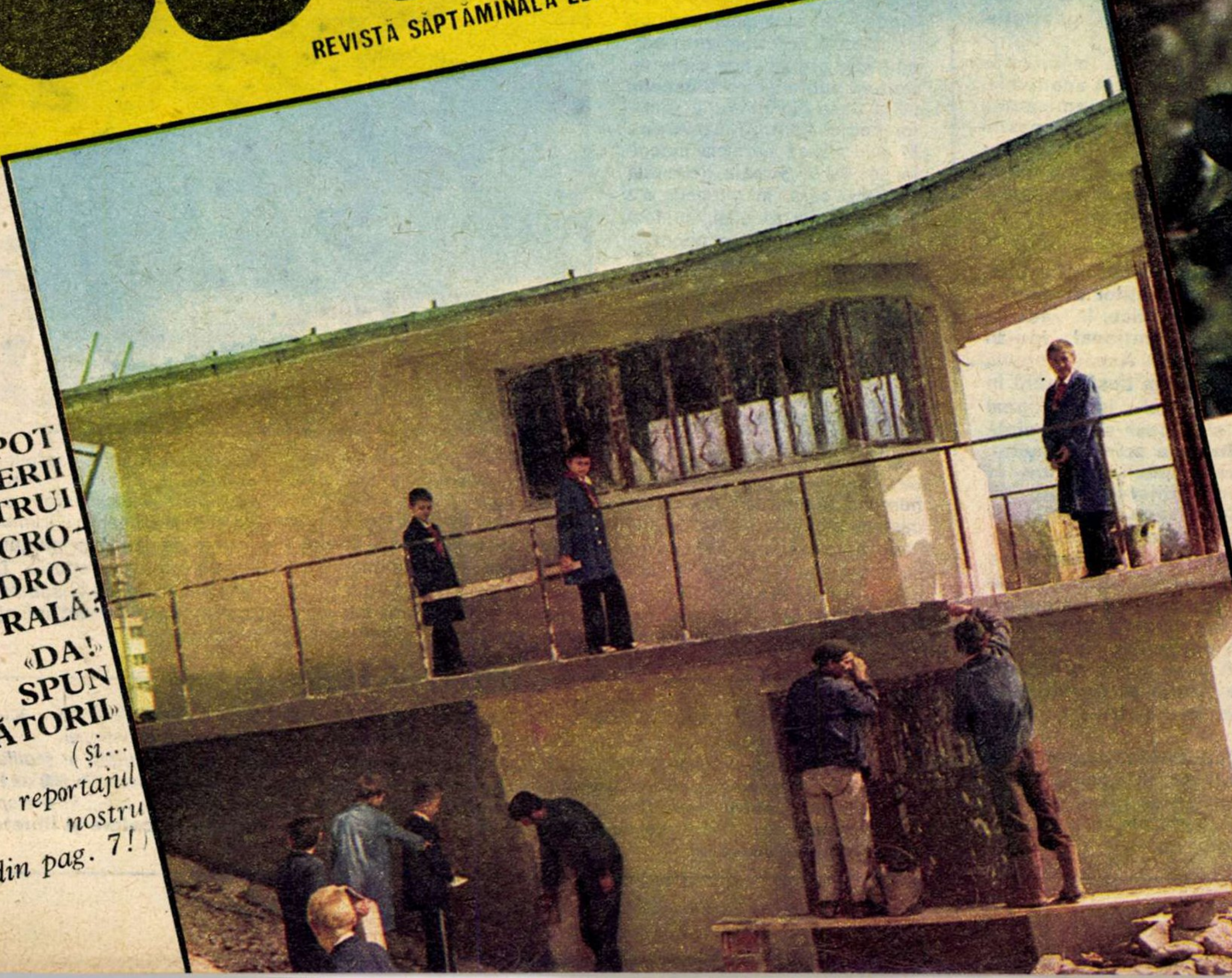

POT PIONIERII CONSTRUI O MICROHIDROCENTRALĂ? «DA!» SPUN CUTEZĂTORII»

(și... reportajul nostru din pag. 7!)

43

JOI, 22 OCTOMBRIE 19
ANUL XV (NR. 734)

CADRAN POLITIC

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, a inaugurat, joi, 15 octombrie, cea de-a VII-a ediție a Tîrgului internațional București, prestigioasă manifestare ilustrînd potențialul, în continuă creștere, al economiei noastre naționale, contribuția ei tot mai activă la schimbul mondial de valori.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu a fost întîmpinat cu multă căldură, cu sentimente de aleasă stimă de mii de bucureșteni prezenți la complexul expozițional din Piața Scînteii. Ei și-au exprimat și cu acest prilej dragostea față de conducătorul iubit al partidului și statului nostru, adînca prețuire pentru activitatea sa pusă în slujba prosperității patriei, bunăstării și fericirii poporului, creșterii prestigiului României socialiste în lume.

La tîrg expun toate centralele industriale și întreprinderile de comerț exterior, numeroase institute de cercetări și de învățămînt superior din România. De asemenea, participă peste 800 de firme străine din 42 de țări, precum și o reprezentanță a Organizației pentru Eliberarea Palestinei.

Noua ediție a tîrgului oferă o imagine concludentă a puterii creatoare a economiei noastre socialiste, a forței și dinamismului său. Ea relevă, totodată, voința țării noastre de a participa tot mai activ la diviziunea internațională a muncii, de a asigura noi și ample dimensiuni colaborării și cooperării economice cu toate statele lumii.

Pretutindeni în țară s-au desfășurat adunările generale ale reprezentanților oamenilor muncii din instituțiile științifice, în vederea constituirii Comitetului național român «Oamenii de știință și pacea». Această nobilă inițiativă s-a născut în urma desfășurării în Capitală a simpozionului internațional «Oamenii de știință și pacea» și reprezintă o formă de materializare a spiritului activ, militant pentru apărarea păcii, pe care, în Mesajul adresat participanților la simpozion, tovarășul Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România, l-a recomandat savanților de pretutindeni. Constituirea Comitetului național român «Oamenii de știință și pacea» va reprezenta un pas important spre formarea unui Comitet internațional de inițiativă al oamenilor de știință. Scopul acestuia va fi de a milita pentru ca pe toate meridianele știința să fie utilizată exclusiv în scopuri pașnice, potrivit vocației sale umaniste.

Prin constituirea Comitetului național român «Oamenii de știință și pacea», țara noastră își reafirmă poziția de pace, colaborare și prietenie cu toate statele lumii.

CHENAR DE ONOARE

Redacția transmite calde felicitări tuturor cutezătorilor satelor, care în această perioadă participă alături de părinți la recoltatul roadelor toamnei, pentru ca acestea să ajungă în hambare și în silozuri în timp optim.

Astăzi îi aplaudăm pe:

...pionierii din județul **Brăila**, care, participînd la depănușatul porumbului, la culesul strugurilor și al legumelor, au efectuat lucrări în valoare de 500 000 lei.

...cei 5 000 de pionieri din municipiul **Deva**, județul **Hunedoara**, care au colectat 15 000 kg fructe de pădure, 10 000 kg maculatură și 10 000 de borcane.

...pionierii din **Botoș, Reghin, Deda, Grebenișu de Cîmpie, Miercurea Niraj, Gurghiu** ș.a., județul **Mureș**, care au recoltat peste plan 18 000 kg de mere și au cules porumbul de pe o suprafață de 18 ha.

...cei peste 8 000 de pionieri și școlari din localitățile **Drăgășani, Sutești, Ștefănești, Glavile, Mădulari, Amărăști** și **Voicești**, județul **Vîlcea**, care lucrează cu spor la recoltatul strugurilor, culegînd zilnic peste 1 000 de tone.

...pionierii din **Stiubieni, Plopenii Mari** și **Hănești**, județul **Botoșani**, care au recoltat sfecla de pe 5, 10 și respectiv 3 hectare.

NICULAE STOIAN

Abecedarul cîmpului

Abecedarul cîmpului, în toamnă,
E-o carte-a roadelor, de căpătîi,
Pe care Țara însăși te îndeamnă,
Copile, s-o deschizi întîi și-ntîi.

Și cugetînd frumos, pionierește,
Cu-atît mai mult cînd rod culegi, să-ți spui:
Mănîncă numai cel care muncește—
O-nvățătură mai înaltă nu-i.

Cu mîini ce nu în pagini doar arată
Un fruct c-un nume-abia silabisit,
Să rupi din vrej o fragedă tomată
Și-un gogoșar de soare înroșit.

Nepregetînd, din zori și pînă-n seară,
S-aduni ciorchinii unei vii întregi
Și-a unei tinere livezi povară
Cu degete dibace s-o culegi.

Sub ochii tăi hambarele se-ncarcă
De rod din cîmp și fructe din livezi
Și ca pe tabla înmulțirii parcă
Un gînd și tu în minte îți fixezi:

Cînd una-s ale-nvățăturii roade
Cu-a țării avuție, de ce dar
Să nu te-apleci cu sîrg, cum se și cade,
Pe-al cîmpului imens abecedar?

PIONIERPRES TRANSMITE:

● Despre participarea pionierilor la campania agricolă de toamnă ne informează succint, dar grăitor prin cifre, reporterii subredacției **Muscelul** de la Casa pionierilor și șoimilor patriei **Cîmpulung-Argeș**. Ei evidențiază hărnicia colegilor lor de la **Școala generală Lerești**, care, în ultimele zile ale strînsului recoltei, au fost alături de părinți pe ogoarele C.A.P.-ului. Ei au cules din livezile comunei 600 kg fructe și au strîns fînul de pe o suprafață de 22 ha. La rodul hărniciei lor se adaugă și cele 240 kg fructe de pădure colectate în tabăra de muncă patriotică organizată în timpul vacanței de vară.

● Rîndurile de mai jos vorbesc despre o altă secvență a hărniciei pionierești. Roșcatele castane s-au adunat într-o cantitate apreciabilă — 620 kg —, iar acum sînt încărcate în saci pentru a fi expediate Întreprinderii **Plafar** din Timișoara. La strînsul fructelor de pădure și al plantelor medicinale — numai măcieșele sînt în cantitate de 320 kg — s-au evidențiat școlarii din clasa a V-a de la **Școala generală nr. 1 Oțelul Roșu.** Colegii lor mai mari din clasele a VII-a și a VIII-a i-au ajutat pe cooperatorii din comuna învecinată, Glimbocea, la culesul roșiilor, ardeilor și vinetelor. Firește, hărnicia exemplară a pionierilor i-a făcut să mai culeagă și frumoase cuvinte de laudă și mulțumiri, încheie pioniera-reporter Diana Semenescu de la subredacția **Năzuințe,** recent înființată în școala lor.

SEMNAL

Perioada 25—31 octombrie este consacrată în fiecare an economisirii prin serviciile C.E.C., acțiune la care vă invităm să participați cu toții. De altfel, 31 octombrie este Ziua mondială a economiei.

În vederea dezvoltării și în rîndul vostru, al copiilor, a ideii de economie, au fost înființate în școlile generale noi case de economii școlare, care au emis, numai de la începutul acestui an școlar, peste **25 000 de librete de economii pentru elevi.** *La dispoziția voastră stau, de altfel, numeroase forme de economisire specifice vîrstei școlare, cum sînt:* **foile de economii și timbre, cecurile de economii școlare și libretele de economii pentru elevi.**

LUMINA DIN DRAPELELE OŞTIRII

Ostaşii se numără printre cei mai apropiaţi prieteni ai pionierilor. Întîlnirile lor sînt întotdeauna pline de căldură, de voioşie, de învăţăminte.

«Pentru patria noastră, Republica Socialistă România!» Înscrisul cu litere de aur de pe mătasea tricoloră a tuturor drapelelor oştirii semnifică deopotrivă misiunea nobilă a armatei noastre şi datoria ei sacră.

Pentru patria noastră! Patria cu trecutul său glorios, purtînd nume de neuitat. Posada. Şi Rovine. Şi Podul Înalt. Şi Călugăreni. Şi Mărăşeşti. Şi Carei. Înspre nemurirea fiecăruia dintre aceste nume şi a altora cu o rezonanţă asemănătoare în inima şi în gîndurile noastre, au semnat, cu braţul îngemănat cu oţelul armei, filele din Cartea istoriei româneşti, un Basarab, un Mircea, apoi un Ştefan şi un Mihai... Şi, alături de ei, nenumăraţii bărbaţi, viteji între viteji, care au pus temeliile neatîrnării fiinţei noastre naţionale şi au coborît apoi în glia străbună pentru a înălţa mereu mai sus seva stejarilor şi a împrumuta culoare macilor răsăriţi în drumul Eroului necunoscut. Tuturor acestor viteji între viteji, noi, urmaşii lor, cu prilejul Zilei armatei noastre, zi ce ne aduce în memorie evenimentul epocal al eliberării, în octombrie 1945, a ultimei brazde din pămîntul românesc, noi, soldaţii celei mai frumoase Românii, le prezentăm cu gîndul, cu inima şi cu fapta noastră ostăşească, onorul! Lîngă noi, în frontul sărbătorii, se află copiii noştri, purtătorii cravatelor roşii cu tricolor, generaţia celui mai înfloritor timp al României socialiste, continuatoarea bogatelor tradiţii ale unui popor care trece prin istoria acestui ev cu fruntea înălţată, demnă, cutezătoare.

Pentru patria noastră! Patria, cu prezentul său scăldat în lumina marilor împliniri dobîndite sub conducerea gloriosului Partid Comunist Român, avîndu-l în frunte pe cel mai iubit fiu al naţiunii noastre socialiste, tovarăşul **Nicolae Ceauşescu.** Pentru acest prezent năzuit de-a lungul secolelor de toţi apărătorii gliei strămoşeşti. Prezent în care flăcările vetrei multimilenare au strălucit inegalabile. Le întîlnim aşternute pe chipurile făuritorilor tuturor bunurilor patriei, ca şi în amfiteatrele învăţămîntului, ştiinţei şi culturii, de unde se lansează continuu zborul înnobilat spre epopeea înfăptuirilor. Pentru acordurile cristaline ale copilăriei care visează şi trăieşte pe un meleag de pace şi linişte constructivă, unde învaţă să crească şi creşte pentru a învăţa să pună temelii de aur viitorului său comunist.

Pentru patria noastră! Patria pe care fiii poporului, încolonaţi sub drapele, o iubesc ca pe lumina ochilor. Pentru apărarea cuceririlor revoluţionare, a libertăţii, independenţei şi suveranităţii, a fiinţei noastre naţionale, braţul de tărie al patriei, ostaşii săi — de la soldat la general — sînt gata oricînd să lupte cu abnegaţie, competenţă, cu sacrificiul propriei vieţi dacă va fi nevoie. Pentru îndeplinirea exemplară a ordinelor Comandantului Suprem, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, ostaşii României socialiste îşi consolidează şi îşi desăvîrşesc cunoştinţele şi deprinderile militare. Pe terenurile de instrucţie şi aplicaţii tactice, în poligoane şi săli de specialitate utilate modern, la bordul navelor fluviale şi maritime, al aeronavelor de luptă se formează zi de zi temerarii străjuitori de ţară. Grijii permanente pe care partidul, secretarul său general, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, o manifestă pentru întărirea capacităţii de apărare a patriei, faţă de oştirea ţării, întreaga armată îi răspunde prin rezultatele deosebite obţinute în pregătirea de luptă şi politică, prin numărul tot mai sporit al subunităţilor de frunte, prin îndeplinirea ireproşabilă a tuturor misiunilor încredinţate. Faptele lor de arme, succesele dobîndite în instruire, precum şi cele obţinute pe şantierele economiei naţionale se constituie în cel mai convingător raport solemn pe care, de Ziua sa, armata română îl prezintă patriei, poporului, partidului; sînt luminile noi pe mătasea tricoloră a drapelelor, însemne ale mîndriei şi onoarei ostăşeşti.

Colonel **ADRIAN MIERLUŞCĂ**

COPII DE...NOTA 10!

Să înveţi **de nota 10** este cu totul altceva decît să înveţi numai... **pentru nota 10!** Pioniera pe care v-o prezentăm în imaginea de faţă a ales prima alternativă. Adică studiul ei la orice materie este întotdeauna temeinic; nu lasă nimic neînţeles sau rezolvat de mîntuială. Argumentul că lucrurile stau aşa este unul singur: **Ştefania Popescu** din clasa a VII-a — Fănuţa, cum îi spun prietenii — a luat în întreaga ei carieră de elevă doar trei note de 9. Încolo, numai 10! Înseamnă oare că Fănuţa învaţă «zi şi noapte»? Nicidecum. Mama sa este foarte mulţumită de felul cum se descurcă fetiţa în gospodărie, unde îi dă un serios ajutor, iar prietenii se bucură ori de cîte ori o au în mijlocul lor, datorită bunei ei dispoziţii, ca şi felului său camaraderesc de a se purta.

Am surprins-o (foto 1) pe Fănuţa «discutînd» cu cel mai tînăr membru al echipajului de expediţionari din şcoala sa (Şcoala generală nr. 6, Ploieşti). La sfîrşitul vacanţei, întorşi din Munţii Bucegi, expediţionarii au organizat o frumoasă expoziţie cu materiale documentare, ierbare, insectare, fotografii şi diapozitive (foto 2).

Pionierpres
TRANSMITE:
CONSTELAȚIA „PIONIERII“

1

2

3

4

ASTĂZI, ACEASTĂ RUBRICĂ ESTE REALIZATĂ ÎN ÎNTREGIME DE SUBREDACȚIA PIONIEREASCĂ «TOT ÎNAINTE» DIN HUNEDOARA.

* * *

Mobilizați de ideile Forumului Național de la Brașov, pionierii municipiului Hunedoara răspund mereu «prezent», acționînd cu hotărîre, în spirit revoluționar, pentru îndeplinirea sarcinilor ce le revin în ridicarea întregii lor activități pe o nouă treaptă calitativă.

- *Sub genericul* **Urmînd exemplul comuniștilor, tot înainte!**, *pionierii detașamentului clasei a VIII-a B de la* **Școala generală nr. 2** *s-au întîlnit zilele acestea cu maistrul principal* **Constantin Diaconescu,** *Erou al Muncii Socialiste (foto 1). A avut loc, cu acest prilej, un pasionant dialog pe tema muncii, a orientării profesionale.*
- *Colegii lor din clasa a VIII-a F au participat cu bune rezultate la acțiunea de înfrumusețare a școlii, a grădinii ce o înconjoară (foto 2). Pionierii celorlalte clase au efectuat pînă acum aproape 1 000 de ore muncă patriotică pentru întreținerea zonelor verzi ale microraionului 4, încheind și lucrările de amenajare a cabinetului de gramatică. S-au remarcat prin hărnicie și pricepere detașamentele claselor a V-a B, a VI-a A și a VIII-a.*
- *Iată-i la lucru și pe pionierii de la* **Școala generală nr. 1.** *Alături de prof. Ioan Zăvoianu, directorul școlii, ei au amenajat un original punct muzeistic școlar, ce cuprinde aproape o sută de exponate din domeniul siderurgiei, mineritului, biologiei, ca și material folcloric (foto 3).*
- *În noul laborator școlar, prietenii biologiei au amenajat un «Colț viu», cu numeroase specii de flori pe care le vor studia în cursul anului (foto 4).*
- *Solarul școlii trăiește în aceste zile «febra» recoltării ultimelor tomate (foto 5).*
- *Iată și un instantaneu de la festivitatea de înmînare a documentului ce atestă trecerea unui grup de elevi hunedoreni pe o nouă treaptă spre maturitate: primirea Buletinului de identitate. (foto 6).*

Fotoreportaj realizat de pionierii
Emil Petroiescu, cl. a IV-a;
Dan Barbir, cl. a V-a;
Marcela Brustur, cl. a VII-a.

5

6

Atelier „Pionierpres"

SUBREDACȚIILE PIONIEREȘTI – DIN NOU LA START!

Încă din timpul pregătirilor pentru deschiderea noului an școlar, pe adresa **«Cutezătorilor»** au și început să sosească corespondențe speciale dedicate rubricii **«Pionierpres».** Cei ce ne trimiteau veștile erau mai vechii și statornicii noștri prieteni, membri ai subredacțiilor pionierești din **Costești-Argeș,** cei din municipiul **Buzău**, pionierii reporteri de la subredacția **«Tot înainte»,** Hunedoara. Apoi, în primele zile de școală au poposit la redacție și plicurile subredacției **«Ecouri pionierești ieșene».** Pionierii-reporteri ai subredacțiilor amintite, cu ochiul mereu treaz, s-au documentat și au semnalat redacției, prin știri și imagini, numeroase fapte frumoase ale colegilor lor, cu o operativitate pentru care le transmitem felicitări. Veștile lor au și fost găzduite în paginile revistei. Sîntem încunoștințați că și forțele reporterești de la subredacțiile **«Trivale»-Pitești, «Danubius»-Zimnicea** și **«Năzuințe»-Oțelu Roșu** se află în plină acțiune de documentare pentru a ne ține și ele la curent cu «pulsul» activităților pionierești din școlile și localitățile lor.

INVITAȚIE LA... INIȚIATIVĂ!

Din dorința de a face cunoscute cît mai repede succesele obținute de pionieri în cele mai diferite domenii ale activității lor, precum și din aceea de a stimula munca reportericească a pionierilor din școli și case ale pionierilor și șoimilor patriei, redacția vă invită, dragi prieteni, să organizați subredacții pionierești în cît mai multe localități din țară, astfel ca în fiecare județ să existe colective de pionieri-reporteri. Întrucît și la sate activitatea pionierească este deosebit de bogată și de interesantă, pionierii din mediul rural sînt invitați insistent să înființeze și ei, în unitățile lor, subredacții pionierești.

Vom saluta cu căldură fiecare nouă subredacție pionierească, rubrica «Pionierpres» fiind deschisă tuturora.

Cel mai tînăr reporter

Pionierii subredacției hunedorene «Tot înainte» ne semnalează cu bucurie că printre ei a sosit recent un nou reporter: Ionela Vlad, **cea mai tînără membră a colectivului,** care odată cu începutul anului școlar și-a început **și ucenicia în munca de reporter. Ionela este o talentată desenatoare, iar în prezent caută să pătrundă și tainele artei fotografice.**

Îi urăm succes Ionelei Vlad în noua ei activitate și... cît mai multe știri și fotografii interesante publicate în «Cutezătorii»!

CE PUTEȚI TRIMITE PE ADRESA RUBRICII «PIONIERPRES»?

- *Redacția așteaptă de la subredacții articole și fotografii reflectînd cele mai diferite aspecte ale activității pionierești. Este firesc ca, de fiecare dată, să vă ocupați și de modul în care colegii voștri își îndeplinesc principala îndatorire — aceea de a învăța.*
- *În redactarea articolelor voastre folosiți îndrumările ce au fost oferite pionierilor reporteri la rubrica «Atelier de presă» apărute în revista «Cutezătorii» numerele 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20. Astfel, veți afla sau veți revedea cum se redactează informația, reportajul, interviul, portretul, ancheta, foiletonul etc.*
- *Căutați ca în timpul redactării să găsiți limbajul și stilul adecvate pentru a reda cît mai viu și atmosfera în care s-a petrecut fapta, întîmplarea sau acțiunea pe care o prezentați.*
- *Vă invităm ca, pe cît este posibil, să vă însoțiți articolele și cu imagini. În acest sens puteți colabora cu pionierii fotoreporteri ai subredacției sau cu membrii cercurilor foto din școală.*
- *Este de dorit ca fiecare subredacție să aibă cel puțin un pionier-fotoreporter. Acesta ne poate trimite și fotoreportaje pe o singură temă, precum:* **participarea la înfrumusețarea localității, vizite la locurile de muncă ale părinților, aspecte ale petrecerii timpului liber, participarea pionierilor la «Cîntarea României» și «Daciada», activitățile tehnice pionierești etc.**

NU UITAȚI!

Din articolul pe care-l trimiteți la **«Cutezătorii»** pe adresa rubricii **«Pionierpres»** să nu lipsească:

- **Locul în care s-a desfășurat întîmplarea relatată.**
- **Cine au fost eroii ei.**
- **Ce rezultate au fost obținute.**

Semnalați redacției orice inițiativă care a dat rezultate frumoase.

Important!

Vă rugăm ca, atunci cînd în școala sau localitatea voastră a luat ființă o nouă subredacție, să ne anunțați de urgență.

Lunar vor fi evidențiate, prin revistă, cele mai active subredacții pionierești. Acestora li se va atribui **Diploma «Cutezătorii».**

Subredacțiile pionierești își vor trimite materialele de presă pe adresa: **REVISTA «CUTEZĂTORII» — BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII, NR. 1. PE PLIC SE VA MENȚIONA «PIONIERPRES».**

Succes tuturor!

Pe adresa comandamentelor pionierești

NOI ȘI ÎNVĂȚĂTURA (I)

Într-o recentă «Tribună a învățăturii» ne-am referit la necesitatea de-a face totul ca încă din primele săptămîni ale noului an școlar să înregistrăm rezultate frumoase. Vom prelungi dezbaterea amintită adăugîndu-i întrebarea: cum anume trebuie să procedăm?

Mai întîi, enumerarea celor mai cunoscute mijloace prin care grupele, detașamentele și unitățile de pionieri pot și trebuie să contribuie la îmbunătățirea calității învățăturii. Pionierii **trebuie** să facă aceasta deoarece astăzi, în societatea noastră, învățătura este atît de importantă încît se cere folosit orice mijloc care poate contribui la sprijinirea ei; pionierii **pot** să facă aceasta deoarece învățătura nu ține doar de raportul școlarului cu profesorul și manualul, ci și de relațiile sale cu cei din jur, copii sau adulți. Fiind unul din principalele criterii prin care societatea noastră apreciază valoarea generațiilor tinere învățătura nu este doar o problemă personală, ci o problemă a tuturora.

Aflat în miezul primului trimestru, acest an școlar se desfășoară sub semnul marilor avînturi ale noului cincinal al patriei. Învățătura, ca și munca, este tot mai mult o activitate ce tinde spre noi cote ale calității.

De aceea, **activitatea politico-ideologică,** cu marea ei diversitate de forme — întîlniri cu eroi ai muncii socialiste, cu fruntași în producție, vizite în întreprinderi și instituții — trebuie să ducă la cultivarea dragostei și răspunderii față de muncă și învățătură a pionierilor și școlarilor.

Dintre modalitățile concrete de acțiune în sprijinul învățăturii ne vom opri la cîteva, și anume: intrajutorarea (de diferite tipuri); acțiunea prin intermediul «Semaforului»; diferite forme de stimulare (laudă, distincții); diferite forme de critică; mobilizarea pentru meditații.

ÎNTRAJUTORAREA

Este cel mai frecvent folosită. Atît de frecvent încît, din chiar acest motiv, se poate vorbi despre un exces în utilizarea acestei metode. Ceea ce face ca efectele să nu fie întotdeauna cele scontate.

Există un gen de «întrajutorare» care constă în copierea temelor (chiar și în recreație)! Trebuie să fim foarte atenți ca și alte forme pe care le practicăm — formele adevărate, eficiente — să nu preia ceva din practicile comode ale copiatului din caietul celuilalt.

Și acum, despre întrajutorarea propriu-zisă.

a) **Întrajutorarea în doi** este de departe cea mai răspîndită formă — pe alocuri ea domină în exclusivitate. Procedeul este cel mai adesea simplu: «se ia» un școlar cu rezultate slabe și «se dă în grija» unuia cu rezultate foarte bune. Uneori inițiativa aparține cadrelor didactice, comandanților-instructori — dar și în aceste situații, voi, care îi cunoașteți cel mai bine pe colegii voștri, vă puteți spune părerea asupra oportunității, a temeiniciei cuplului respectiv.

Deseori revista noastră a luat atitudine împotriva unora dintre aceste cupluri create prin decizii venite din afara celor în cauză. Cu foarte rare excepții, rezultatele sînt neînsemnate pe linia strictă a învățăturii și uneori negative din punct de vedere educativ. Cam două sînt consecințele fundamentale; în cazul în care școlarul bun e și un coleg foarte bun, se ajunge ca școlarul slab să trăiască — cum se spune — «pe spinarea altuia»; în cazul în care fruntașul e un personaj orgolios, chiar infatuat, se creează stări de tensiune între cei doi, relații deosebit de păgubitoare.

Voi cunoașteți din practică și alte consecințe ale unei astfel de formule: unele pozitive, altele negative. Esențial ni se pare să înțelegem faptul că metoda întrajutorării în doi își poate dovedi frumoasele ei calități **numai dacă este îndeplinită condiția următoare: cei doi să fie prieteni sau în măsură să devină prieteni!**

Unii s-ar putea să înțeleagă astfel această condiție: «Păi, dacă îi lăsăm pe ei să se grupeze singuri, își vor alege tot un corigent». Nu este așa! Adesea școlarii slabi se asociază nu pentru că ei s-ar potrivi neapărat unii cu alții, ci pentru că ceilalți colegi îi ocolesc. Odată îndeplinită cerința de mai sus — liberul consimțămînt, afecțiunea reciprocă — se creează condiții pentru o adevărată întrajutorare, care presupune ca **fiecare partener** să **aibă un folos din relația cu celălalt.**

b) **Întrajutorarea în grup** este mai rar folosită, din păcate. Spunem din păcate fiindcă specialiștii — și practica însăși — au demonstrat că așa-zisa învățare în grup e foarte rodnică. Are mai ales avantajul că elevul mai slab, aflîndu-se într-un grup cu performanțe școlare diferite, nu se mai simte complexat. Se înțelege deci că e bine ca grupul să fie eterogen, adică să cuprindă școlari cu rezultate diferite. E foarte pozitiv faptul că în astfel de grupuri fiecare poate veni cu partea sa de contribuție — unii sînt mai buni la un obiect, alții la altul — și se creează mai greu situația ca unul să devină un fel de locțiitor al profesorului.

E adevărat că întrajutorarea în grup prezintă unele dificultăți de desfășurare în raport cu întrajutorarea în doi (de pildă, e mai greu accesibilă la domiciliu), dar merită să apelați cu multă încredere la această metodă.

Vom continua această dezbatere în mai multe numere. Ar fi deosebit de util pentru reușita ei dacă ne-ați scrie ce opinii aveți atît despre cele discutate mai sus cît și despre orice alt aspect al diferitelor modalități prin care grupa și detașamentul se ocupă de ceea ce ne interesează pe toți, și anume să învățăm din ce în ce mai bine.

Ilie Traian

Întîrzierea

(foileton)

Pe tot drumul pînă la școală, Vasile V. Vasilescu a fost frămîntat de un gînd: ce va spune din nou tovarășului diriginte? Cum își va motiva iarăși întîrzierea de la ora întîi? Nu era prima dată cînd ajungea la școală după începerea orelor. Și de fiecare dată dădea cîte o explicație de... se prăpădea de rîs întreaga clasă. Acum s-a hotărît să găsească ceva «forte». Prin minte i se amestecau tot felul de... motive. Ar fi vrut să găsească unul cu care să-i uimească pe toți, o faptă deosebită al cărei erou să fie el, astfel încît, în momentul cînd va fi întrebat de ce a întîrziat, răspunsul său să-i facă pe toți să-l privească cu admirație, ca pe un băiat nemaipomenit.

Deodată îl străfulgeră gîndul că poate nici profesorul n-a intrat încă la clasă. Ce, nu poate întîrzia și el măcar o dată? Poate n-a prins tramvaiul sau autobuzul. Părăsi însă repede această ipoteză. De doi ani, de cînd predă biologia în școală și e dirigintele lor, profesorul n-a întîrziat niciodată. Știe precis asta, pentru că la clasa lor, de pildă, biologia e întotdeauna la prima oră a zilei. De ce ar întîrzia profesorul tocmai acum? Pentru că a întîrziat, iarăși, el, Vasile V. Vasilescu, elevul din banca a treia de lîngă ușă?

Uraaa... A găsit! Ce-ar fi să spună că, în vecini, cineva a lăsat apa deschisă și s-a inundat apartamentul, iar el, Vasile C. Vasilescu, a ajutat la salvarea lucrurilor cuprinse de apă? E minunat, nu? Gata! Asta e motivul!

Și uite așa, fericit că de data asta va fi admirat de toți, intră în curtea școlii. Peste tot, liniște. În școală, la fel. Văzîndu-l că a întîrziat, elevul de serviciu nu-i adresă nici un cuvînt. Îl privi doar cu nedumerire. Vasilică urcă tiptil scările și parcurse cu pași ușori cei cîțiva metri pînă la ușa clasei. Din spatele ușii nu se auzea nici un zgomot. Poate că dau lucrare de control, își zise. Inima începu să-i bată năvalnic. E mult pînă va da cu ochii de tovarășul profesor... dar cînd va spune motivul întîrzierii... Cu siguranță că va primi și felicitări.

Vasile V. Vasilescu apăsă pe clanță și, ușurel, deschise ușa. Dar ce, ce s-a întîmplat? Chipul lui Vasilică se lungi dintr-o dată. Băncile sînt goale toate. Catedra e și ea... pustie. Și, în timp ce stătea încremenit în pragul clasei, din spatele lui se auzi o voce:

— Ce-i cu tine, Vasilescule? Tu n-ai plecat cu clasa în parc?

Consternat, eroul nostru își aminti abia acum că profesorul îi anunțase din vreme că ora de biologie se va desfășura de data aceasta în mijlocul naturii. Vor traversa lacul cu vaporașul, vor poposi în mica insulă din parcul apropiat și vor studia ritmurile biologice ale copacilor...

Dezamăgit se așeză în bancă. Scuza ticluită de el, pe care o credea nemaipomenită, i se păru acum de-a dreptul caraghioasă.

Ecaterina Roșca

ÎN ACTUALITATE - ALEGERILE PIONIEREȘTI

21+20= întotdeauna 41!

În detașamentul lor — al clasei a VII-a C de la Școala generală nr. 2 din Piatra Neamț — nu prea se mai punea întrebarea «pe cine să alegem comandantul detașamentului». Aceasta, pentru că atît fetele cît și băieții apreciau calitățile deosebite pe care Ana Maria Chertic le dovedise în anii trecuți în funcția de comandant. Era inimoasă, prietenoasă, energică și deosebit de inventivă. Făcea ce făcea și acțiunile lor păreau mereu deosebite, inedite. Organizase foarte judicios atît activitățile de muncă patriotică cît și pe cele din timpul liber, mai ales de duminică. Într-adevăr, nu aveau ce să-i reproșeze. «Va fi tot atît de bună și anul acesta, în plus are și experiență», își spuneau cu toții.

...Dar iată o surpriză! Însăși Ana Maria, la adunarea de alegeri, a spus:

— Eu propun în funcția de comandant un băiat. Sînt de părere că băieții pot fi și mai activi. Mă gîndesc la Duduș. Adică, la Vasile Calancea.

Băieții se priviră unii pe alții, apoi își întoarseră capul spre Vasile. Colega lor glumea? Vasile era, poate, cel mai bun la carte dintre băieți, dar nu și cel mai bun din întreaga clasă. Se uitară apoi atent și la fete. Nu păreau deloc surprinse. Parcă se așteptaseră ca fosta comandantă să gîndească într-un mod deosebit.

— Vă aduceți aminte cînd, din greșeală, o fată a spart tabla? continuă Ana Maria. Urma ca ea să plătească cîteva sute de lei. Era foarte necăjită, nici nu știa cum să spună acasă. Și-atunci Vasile a venit cu ideea: «S-o ajutăm, să plătim cu toții, dar nu cerînd bani de acasă, ci valorificînd niște borcane». Mie mi-a plăcut spiritul lui de solidaritate ca și soluția practică. La fel, și în cazul noului nostru coleg, Baciu Valentin. Știu că discută mereu cu el din dorința de a-l ajuta să depășească frămîntările prin care acesta trece. S-a întîmplat să piardă anul. Vasile este de părere că nu mai trebuie să-l sîcîim amintindu-i la nesfîrșit lucrul acesta, ci să-i redăm încrederea în propriile forțe, să-l ajutăm. Eu zic că este dovada unui caracter frumos, sensibil pe care, poate, n-am știut să-l observăm pînă acum la Vasile. Să ne aducem aminte și de...

Cu toții o ascultau atenți, într-un fel mirați, pe Ana Maria. Cum de nu le-o fi dat prin cap și lor toate acestea? Că doar nimeni altcineva decît ei nu-l știu mai bine decît ei pe Duduș. Cît de convingător își susținea el ideile, cît de serios vorbea despre pasiunile lui, matematica și... fotbalul, cît de gospodar era acasă! Cînd vine mama de la Fabrica de mobilă, unde este muncitoare, casa este «lună» și adesea nici nu mai trebuie să pregătească prînzul deoarece l-a pregătit băiatul. Și-apoi, în activitatea pionierească, cît de prompt era el cu îndeplinirea sarcinilor, cît de serios și hotărît acționase atunci cînd băieții din grupa lui începuseră să cam întîrzie la ore!

Atît fetele cît și băieții au cuvinte de laudă pentru Vasile.

— Cine este pentru?

41 de mîini stau ridicate cît mai sus pentru a fi bine văzute. În unanimitate, cele 21 de fete și cei 20 de băieți sînt de acord ca noul lor comandant de detașament să fie Vasile Calancea.

Urmează propuneri pentru programul de activități al detașamentului. Multe, interesante. Anton Pavel le împărtășește o știre de ultimă oră.

— Pionierii din Bicaz vor inaugura, în curînd, microhidrocentrala construită de ei. Propun să fim și noi de față. Nu numai ca să-i felicităm, dar, cine știe, poate ne mai vine și nouă o idee!

...Reporterul își notează degrabă informația. Deci, stimați cititori, să pornim și noi spre pionierii din Bicaz!

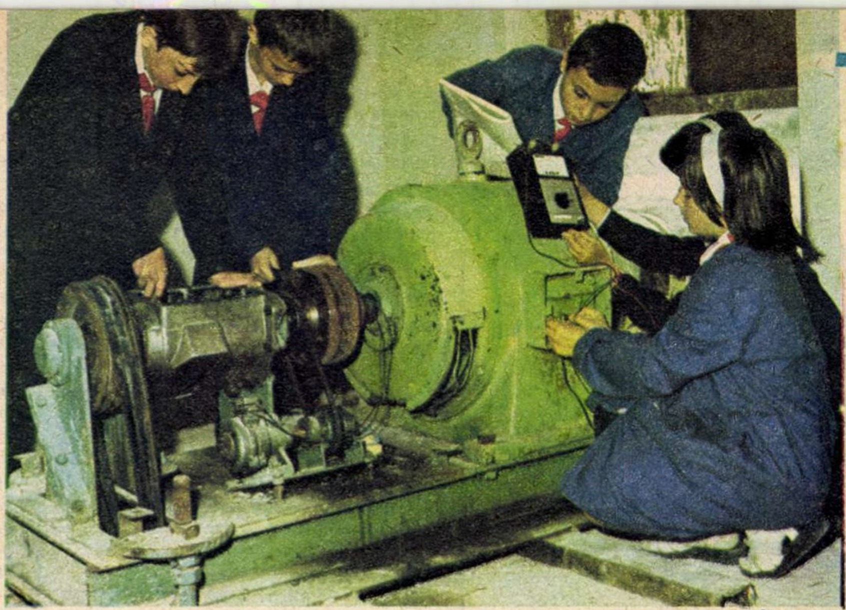

CUTEZĂTORI LA ȘCOALA MUNCII

LA VÎRSTA CRAVATELOR ROȘII CU TRICOLOR SE POATE NU NUMAI SĂ VISEZI LA O HIDROCENTRALĂ, CI CHIAR S-O CONSTRUIEȘTI!

Iată-ne deci la Bicaz, unde se găsește microhidrocentrala construită de pionieri. La început ne-am închipuit că-i vorba despre o machetă. Desigur, una mai mare, mai impunătoare, care, eventual, aprindea și un bec; totuși, o machetă.

— Da' de unde! ni s-a spus. Este chiar o hidrocentrală adevărată. Mică, dar adevărată!

Iată-ne, deci, în fața construcției. Este cea pe care o puteți vedea și voi pe coperta revistei. De fapt, imaginea nu poate reda în întregime clădirea. Aceasta pentru că este vorba, de fapt, despre două încăperi: una sub nivelul solului, iar cealaltă la suprafață. Coborîm mai multe trepte săpate în stîncă și iată-ne în «sala turbinei». Aflăm că aici s-a săpat mult, că au fost probleme cu infiltrațiile de apă, dar pînă la urmă s-a turnat o fundație solidă, în stare să susțină construcția superioară. Urmărim «pasul» vioi al șuvoaielor de apă care împing cu putere în paletele turbinei. Mergem și sus, în sala generatorului și a aparatelor de comandă și control. Primim explicații amănunțite, competente. Fiecare buton își are rostul său, fiecare culoare a firelor electrice spune ceva anume. «Trebuie să le cunoști pe toate cu ochii închiși, altfel nu poți fi în stare să pornești un asemenea angrenaj», ne atrage atenția un băiat subțirel, cu ochi vioi.

— Și tu ești în stare? îl întrebăm.

Băiatul ne privește cu mirare. După o mică pauză ne răspunde:

— Desigur, dar nu numai eu. Și ceilalți pionieri care au lucrat la hidrocentrală știu.

— De unde ați învățat? vrem noi să aflăm.

Corneliu Popa (cum ni s-a recomandat într-un tîrziu) rămîne pe gînduri. Întrebarea pare să-l surprindă, îl găsește nepregătit.

— Cum, de unde am învățat? Păi nu noi am făcut toate acestea? Cu tovarășul profesor, bineînțeles; dar am lucrat aproape zilnic aici. Deși venim tocmai de la Mărceni. La început numai noi, cei de la cerc. Dar ceilalți pionieri din școală cînd au auzit despre ce este vorba, au dat, pur și simplu, buzna peste noi. Se-nțelege, ne-am bucurat.

— Totuși, cum ați început, cui i-a venit mai întîi ideea? insistăm noi.

În jurul nostru sînt mulți băieți și fete. Băieții par mai mulți, dar tot fetele sînt cele dispuse să povestească faptele.

Pur și simplu nu se mai știe de la cine a pornit ideea! Pionierii zic că nici nu are importanță. Că realizarea acesteia este totul. Nu le împărtășim întrutotul părerea, dar dacă nimeni nu-și revendică «brevetul de idee» înseamnă că nu-i motiv de supărare. Deci, ideea a apărut cîndva, mai mult ca sigur, în timp ce se făceau plimbări de agrement organizate pe Lacul pionierilor, aflat chiar în fața Casei pionierilor și șoimilor patriei. Se organizase și un Port al pionierilor dotat cu bărci, hidrobiciclete, colaci de salvare etc. O fi fost el bun pentru odihnă și distracție — că era mare de peste 40 de mii de metri pătrați — dar numai pentru atît? Fiii constructorilor primei mari hidrocentrale din țară, aceea de la Bicaz, au mers cu gîndul și mai departe: lacul format din apele aduse de barajul de la Bicaz și cele două izvoare mici, Cojușna și Izvorul Muntelui, putea fi mult mai de folos. Pusă la treabă, apa putea «fabrica» energie. Ce ar fi trebuit pentru aceasta? Mai întîi, de construit un canal de aducțiune prin care apa să vină în cădere și astfel să fie în stare să învîrtească o turbină. Turbina să acționeze un generator care să furnizeze electricitate, iar electricitatea să fie îndrumată spre Casa pionierilor și șoimilor patriei pentru a aprinde toate becurile din sălile de lucru, ca și pentru a acționa strungurile, ciocanele de lipit, polizoarele, aparatele de sudură etc. Toate funcționînd fără nici o cheltuială. Gratuit! Numai datorită acțiunii apei. Simplu, nu?

De acord, pare simplu. Să facem, totuși, cîteva socoteli care nu au pretenția exactității: **pionierii au săpat în jur de 150 mc de pămînt, au cărat toată cărămida necesară construcției, au adus nisip și ciment, amestecînd sute de găleți de mortar,** *ajutîndu-i pe muncitori, ei* **au tăiat și îndoit mii de kilograme de fier beton** *pentru planșeu și întreaga construcție,* **au realizat nenumărate lipituri și îmbinări de corniere, au participat la turnarea asfaltului** *pentru șoseaua din fața Casei pionierilor și șoimilor patriei și a microhidrocentralei. Sigur, lista poate fi foarte mult lungită socotind și numeroasele* ore de studiu și de **încercări, de proiectare și de adaptare la posibilitățile existente.** *Pentru că piesele mari — turbina și generatorul — au fost obținute din fondul materialelor casate, adică nefolosibile.* Și totuși, pionierii, împreună cu inimosul lor profesor, tovarășul Vasile Suciu, cu nesfîrșită migală și ambiție, au reușit să le pună la punct. Mai mult decît atît, s-au aflat în fața unor greutăți de ordin tehnic, ca, de pildă, necesitatea multiplicării turației turbinei de la 80 la 800 de turații pe minut, confecționarea paletelor la dimensiunea cea mai potrivită. Le-au rezolvat și pe acestea. Dar nu cît ai bate din palme, ci prin multe căutări, consultări cu specialiștii, cu muncitori. «Sînt părinți de-ai pionierilor care, de multe ori, veneau de la muncă direct aici, să vadă ce-am mai făcut. Și nu ne dădeau numai sfaturi, ci și o mînă de ajutor», ne spune profesorul Suciu. «Mă gîndesc la maiștrii Cornel Neagu, Dumitru Zola și I. Zota, la inginerii Dumitru Surdu și Miron Tiriplică, la muncitorul Vasile Calistru (care a lucrat zilnic), la tehnicianul Eugen Haucă. Am fost sprijiniți tot timpul de comitetul orășenesc de partid. Preocupați ca întotdeauna de sprijinirea atentă, a pionierilor în dezvoltarea spiritului de creativitate, a dragostei pentru muncă și pentru cunoașterea a cît mai multor meserii specifice economiei județului nostru, activiștii comitetului orășenesc de partid ne-au încurajat și ne-au ajutat cu tot ce am avut nevoie pentru ca ideea noastră să se materializeze.

Iată, deci, o idee îndrăzneață pentru vîrsta cravatelor roșii cu tricolor, dar care poate prinde viață datorită dragostei pentru muncă, dîrzeniei, entuziasmului și încrederii în propriile forțe.

— Planuri de viitor? i-am întrebat.

— Ne preocupă aceeași idee de economisire a energiei, problemă atît de importantă pentru întreaga noastră economie. Ne-am convins că și noi, pionierii, putem contribui la această acțiune, ne răspunde Corneliu Popa. De data aceasta am folosit apa, urmează acum... Soarele. Chiar pe acoperișul microhidrocentralei vom face o instalație de încălzire solară. Apoi, ne gîndim și la un bazin care... Dar, mai bine să lăsăm faptele să vorbească.

Ne-am convins, așa obișnuiesc pionierii din Bicaz: să vorbească prin fapte! Ca și părinții lor, constructorii primei hidrocentrale din țară.

Elena Mănescu

STELE PRIETENOASE

SCHIŢA DE Mihaela Monoranu

Persoanele prea sensibile mai bine să nu urmărească aceste rînduri! Mai ales fetele, bineînţeles, care, într-o zi cînd a pătruns la noi în clasă o viespe şi s-a dat cu capul de pereţi, de lampă şi de tablă, s-au strîns lîngă sobă şi au ţipat. În cele din urmă viespea a găsit ce căuta, un ciorchine de strugure pe o bancă, şi a aterizat pe el. Într-o tăcere totală, Titel Moraru a început să se apropie încetişor de bancă şi, cu toate că, în timp ce se înfrupta cu lăcomie, viespea urmărea cu un ochi şi mişcările viclene ale lui Titel, a fost prea hapsînă şi prea proastă ca să se desprindă la vreme de ciorchine şi s-a lăsat prinsă. Toţi au început să strige s-o arunce pe fereastră, zvîrle-o pe fereastră, zvîrle-o afară, iar Titel a ţinut-o strîns în pumn pînă l-a înţepat, iar palma a început să i se umfle şi să se înroşească văzînd cu ochii. Lucru de care el era cît se poate de mîndru şi de bucuros!

Într-o amiază cînd mă duceam la şcoală, Titel stătea în drum cu servieta rezemată de gleznă şi eu m-am grăbit crezînd că aşteaptă să-l ajung din urmă. Dar eu l-am şi depăşit, şi el tot acolo a rămas.

— Hei! Nu vii la şcoală pe ziua de azi? l-am întrebat, şi Titel mi-a răspuns că-şi ţine respiraţia.

— Îmi ţin respiraţia ca să văd cît pot să-mi ţin respiraţia, a zis.

În afară de faptul că exprimarea mi s-a părut săracă şi lipsită de duh, nici experienţa nu era mai inteligentă. Probă de voinţă fără noimă. Mai bine s-ar abţine să le spună alor mei acasă tot ce fac şi ce nu fac eu la şcoală. Ce-i drept, pălăvrăgeşte fără nici o răutate, numai aşa, că nu este în stare să tacă.

— Mai bine ţi-ai ţine gura, ca să vezi cît poţi să-ţi ţii gura, i-am spus, şi mi-am văzut de drum.

Nu că ar spune doar lucrurile neplăcute care mi se întîmplă, cum n-am ştiut să răspund la vreo lecţie şi aşa mai departe. Cu toate că nu scapă nici măcar un prilej. Dar, de exemplu, tovarăşul diriginte s-a uitat într-o zi prin desenele mele, a răsfoit ce-a răsfoit blocul, l-a luat apoi de la capăt, a apropiat şi a depărtat de ochi planşele, după care mi-a spus să las totul la dînsul «pînă mîine». Lasă-le la mine pînă mîine la amiază, a zis, gînditor. Lucru despre care, din mai multe motive, printre care şi modestia, am păstrat tăcere acasă, numai că s-a înfiinţat repede Titel şi a spus tot! Şi de obicei o găseşte pe bunica, iar ea nu este, cum s-ar zice, realistă ca tata şi ca mama. Ea începe imediat să-şi facă visuri şi idei despre ce am să ajung şi ce am să fiu, şi cine ştie, poate o să mă dea la televizor. Visul bunicii este să apar la televizor.

Aşa că eram cam pe la mijlocul primei ore cînd a deschis şi Titel uşa şi a intrat în clasă. Cunosc persoane care, dacă întîrzie şi numai un singur minut, n-ar mai intra nici în ruptul capului. Stau undeva printr-un ungher şi aşteaptă cu inima bătînd tare să sune de recreaţie, şi în tot acest timp se jură că nu li se va mai întîmpla una ca asta cît or fi şi-or trăi. Titel, însă, parcă şi-o caută cu luminarea. Parcă nu e mulţumit dacă nu trece în fiecare zi printr-o încercare de acest fel, ca să fie văzut şi luat în seamă. Cu toate acestea eu ţin la el ca la nimeni altul. Nu pentru că ţine el la mine şi fără să-l roage nimeni; s-a făcut, de bună voie, supraveghetorul, scutierul şi purtătorul meu de cuvînt. Mi-e drag deoarece nimic din ceea ce face nu se potriveşte cu înfăţişarea lui. Să zicem, bunăoară, că în ziua cînd i-a venit ideea să se ascundă — înaintea intrării profesorului — după hainele din cuier la ora de muzică, ar fi fost în clasă cineva care nu-l cunoştea. Văzîndu-i numai picioarele de la genunchi în jos, ivindu-se de după scurta albastră a nu ştiu cui, s-ar fi putut aştepta ca de acolo să apară un băiat cu un rînjet răutăcios, nepieptănat şi dezordonat. Or, după ce s-a distrat destul cîntînd şi el odată cu noi în gura mare «Dealul, dealul însorit», cu glasul înăbuşit de mesada care-i acoperea faţa, a ieşit la iveală cu figura lui nevinovată, cu felul acela de a privi prietenos şi «blînduţ», cum spune bunica despre el. Ce băiat drăguţ şi blînduţ e colegul tău, zice ea.

Din păcate, sînt lucruri pe lume la care unii nici nu se mai gîndesc, ca şi cum aşa trebuie să rămînă pentru totdeauna, de parcă au căzut din cer. Că aşa e dat să fie, ca Titel Moraru să se ascundă după hainele din cuier şi să ne facă să rîdem, după cum Dan e cel care joacă întotdeauna rolul principal în piese. Orice rol principal, în orice scenetă, este al lui, încă înainte ca sceneta să fie scrisă ori măcar autorul să se fi gîndit să o scrie! Tot aşa după cum Luminiţa e întotdeauna prezentatoarea spectacolului şi nimănui nu i-a trecut prin minte măcar vreodată că ar putea fi şi altcineva; iar eu sînt «poetul clasei». Nu sînt poetul clasei, n-am scris niciodată nici măcar o strofă, numele îmi vine de acolo că, după cum se zice, mă plimb gînditor, şi nu ştiu în ce fel îmi stă părul pe frunte, ca şi cum asta... N-am băgat de seamă, dar dacă e aşa, nu văd de ce nu s-ar zice despre cineva care se «plimbă gînditor» că este electronistul clasei, biologul clasei şi aşa mai departe. La asemenea lucruri mă gîndesc eu uneori şi de aceea mă mir cînd tanti Greta spune cîte odată că, ehei, să fie ea din nou copil ca mine, cu mintea ei de acum!... Nu ştiu de ce mintea mea de acum n-ar fi ceva la fel de extraordinar.

Aşa că, în ziua cînd, la sfîrşitul orelor, s-a mai spus una şi alta despre pregătirea serbării, şi despre cine să rostească monologul, şi cine să mai recite o poezie, şi cine...m-am trezit şi eu vorbind şi am spus că Titel.

— Ce să facă Titel?

— Orice, am zis.

— Titel Moraru? s-au auzit nişte voci aproape îngrozite şi s-au văzut nişte ochi daţi foarte tare peste cap. Cîteva mîini s-au aşezat repede în dreptul inimilor ca să mai domolească zbaterile de emoţie (am atras atenţia, cum poate vă mai amintiţi, ca persoanele prea sensibile etc...). Se mai spuseră următoarele: Lasă că a glumit, gata-gata să cred, hai acasă că mi-e foame, dă-mi să muşc şi eu din măr. Şi ca şi cum nu se mirau destul alţii, se apucă şi Titel să se mire el de el însuşi, arătîndu-se cu degetul:

— Să spun eu monologul?

— Sigur, am zis.

— Eu?

— Da. Ori poţi să reciţi poezia. Poţi să joci în piesă. Poţi să prezinţi spectacolul, împreună cu Luminiţa ori singur. Poţi şi tu, şi oricare dintre noi. In clasa noastră nu există stele fixe. Stele fixe există numai în univers. Şi bănuiesc că-s cam triste.

Bineînţeles, că imediat mi-au spus «poetul clasei», m-au tras de păr şi m-au admirat pur şi simplu numai că pomenisem de stele.

Era marţi, ora şase şi jumătate seara, la geam se întrezăreau crengile golaşe ale arţarului, iar în clasa noastră nu ştiu de ce lumina strălucea fermecător. Parcă n-am mai fi vrut să plecăm acasă. De obicei, la o asemenea oră, Titel Moraru simţea nevoia să se urce pe o bancă şi să spună cine ştie de ce «unu zero pentru noi». Acum stătea în banca lui şi pe cuvîntul meu că-i tremura un pic bărbia. Făcea el mari eforturi să nu-i tremure, dar tot se observa. Pînă la urmă, mai în glumă, mai în serios, după fel de fel de strigăte, contraziceri, ţipete şi aprobări, a rămas că va prezenta el spectacolul împreună cu Luminiţa, care se rugă numai atît: să n-o facă să rîdă. Şi ce dacă? Rîzi, ce, că doar nu-i de plîns! strigară care mai de care. la auziţi, se teme să nu rîdă!

Aşa că se făcuse şapte şi ceva cînd cîţiva părinţi întredeschiseră de cîteva ori uşa şi ne-am ridicat şi noi să plecăm. Ei, acum ce-ai vrea, Titele? m-am uitat eu la el cu coada ochiului în timp ce ne luam scurtele din cuier. Să dau fuga la tine acasă şi să vestesc despre cum ai să străluceşti la serbare? Ei bine, nu mă duc. Dacă vrei spune tu singur, ori nu spune, fă cum ştii. Dar gîndeşte-te cu «mintea ta de acum», cum ar zice tanti Greta, în ce clasă extraordinară îţi duci viaţa şi activitatea.

SĂNĂTOŞI, VIOI, PUTERNICI!

2

CONTINUĂM CURSUL NOSTRU DE CULTURISM, PREZENTÎNDU-VĂ CEA DE-A DOUA «LECŢIE» (PRIMA A FOST PUBLICATĂ ÎN NR. 42 AL REVISTEI NOASTRE).

PROCURAREA SAU CONFECŢIONAREA GANTERELOR

Pentru practicarea culturismului vă sînt necesare gantere în greutate de 2—4 kg (fig. 1). Dacă acestea nu se găsesc în comerţ, ele pot fi confecţionate din cutii de conserve goale, care se vor umple cu beton (ciment+pietriş) la greutatea de 2—4 kg, legătura între cele două cutii fiind făcută de o ţeavă, o bucată de fier sau de lemn lungă de 30 cm şi cu diametrul de 15—25 mm (fig. 2). De asemenea, ganterele pot fi înlocuite cu succes şi de doi săculeţi de pînză (fig. 3) sau de două butelii din material plastic (dintre cele în care se vinde în comerţ detergentul lichid «Deval», fig. 4) umplute cu nisip la greutatea mai sus amintită.

CÎTEVA INDICAŢII METODICE

Înainte de începerea exerciţiilor de culturism (pe care vi le vom prezenta în «lecţiile» viitoare) este necesar să reţineţi următoarele indicaţii:

— fiecare cursant trebuie să obţină în prealabil avizul medical favorabil pentru practicarea culturismului (o vizită

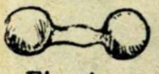

Fig. 1

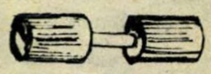

Fig. 2

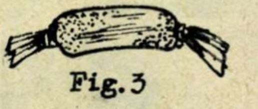

Fig. 3

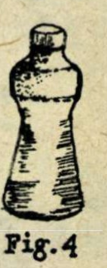

Fig. 4

ROMAN FOILETON

TEMERARUL

18

de **HARALAMB ZINCĂ**

«E timpul să acționați!» rostise solemn generalul Gerstenberg și, precum se știe, nu există armată-n lume unde ordinul mai întîi se discută și pe urmă se execută. Așa se face că, nici măcar după o oră, din uniforma locotenentului Kurt Grollmann răsărea un civil, cu haine cam largi și cam demodate, dar **tare** în tot felul de acte și permise. Înainte de a mă urca în mașina trasă la «scara» barăcii, colonelul Wili m-a pus să mai repet încă o dată, ca pe o poezie, parola, după care mi-a urat succes.

Puțin mai tîrziu, **Buick-**ul lui Gheorghe Bragă ieșea încet și greoi pe una din porțile **Waldlager**-ului.

— Mama lor de bandiți, îl aud pe șofer șuierînd printre dinți, după ce s-a văzut din nou pe șosea, cu direcția București.

— Nea Gheorghiță, încerc eu să-l potolesc... E aproape două... avem un munte de treabă...

— Dumitale ce-ți pasă? Îți schimbi uniformele precum regina-mamă rochiile de seară!

— Mergi, deocamdată, încet, îl ghidez eu. Probabil, pînă aproape de pod, o să fim urmăriți.

E întuneric, dar și în mașină, pe șosea, așa că nu pot să-l văd ceva mai bine la față. Nervos, da, e, îl simt... Zic:

— Nea Gheorghiță, dacă-i așa, dă-i drumu', descarcă-te!

— Trei hitleriști, izbucnește el, trei, dom'le, au stat cu pistoalele vîrîte în coastele mele, în timp ce un al patrulea mă tot chestiona. De vreo zece ori— să mă ia toți dracii dacă te mint— m-au obligat să le răspund mereu la aceleași întrebări. Că să le zic de cînd te cunosc? Din ce loc te-am luat? De ce am acceptat cursa? Cu cît m-ai plătit? Cînd terminau cu întrebările, o luau da' **capo...** Pînă mi-a sărit muștarul... Am început să înjur... Da' să-njur, nu glumă... Dom'le, ce fel de ființe sînt astea? Le-am cerut o cană cu apă, că muream de sete. Crezi că mi-au dat-o? Că mai întîi să răspund la întrebări... Blestemații!

— Nea Gheorghiță, noi doi avem un război al nostru... Îi vorbesc cald, prietenește, ca unui vechi camarad de tranșee. Și trebuie să-l cîștigăm. Ți-o fi sete și acum?

— Acu' nu... că după ce ai venit cu ofițerul ăla să mă iei mi-au dat apă. Auzi, să le cerșesc eu apă din fîntîna casei noastre!...

— Nea Gheorghiță, vezi și mata ce văd și eu?

— Trupe... nemți... și de-o parte și de cealaltă a șoselei... Uite și tunuri...

— Antiaeriană grea... trei piese, îl completez eu. Sînt pregătite de marș spre București.

Depășim coloana, fără să întîmpinăm vreo greutate. În partea dreaptă a șoselei zăresc acum în depărtare becurile roșii de pe pilonii postului de radio Băneasa, al cărui «inginer» sînt... Da, da, inginer Vasile Chelaru. Cine știe de cîte ori o fi pătruns spionajul german printre noi cu identitatea asta!

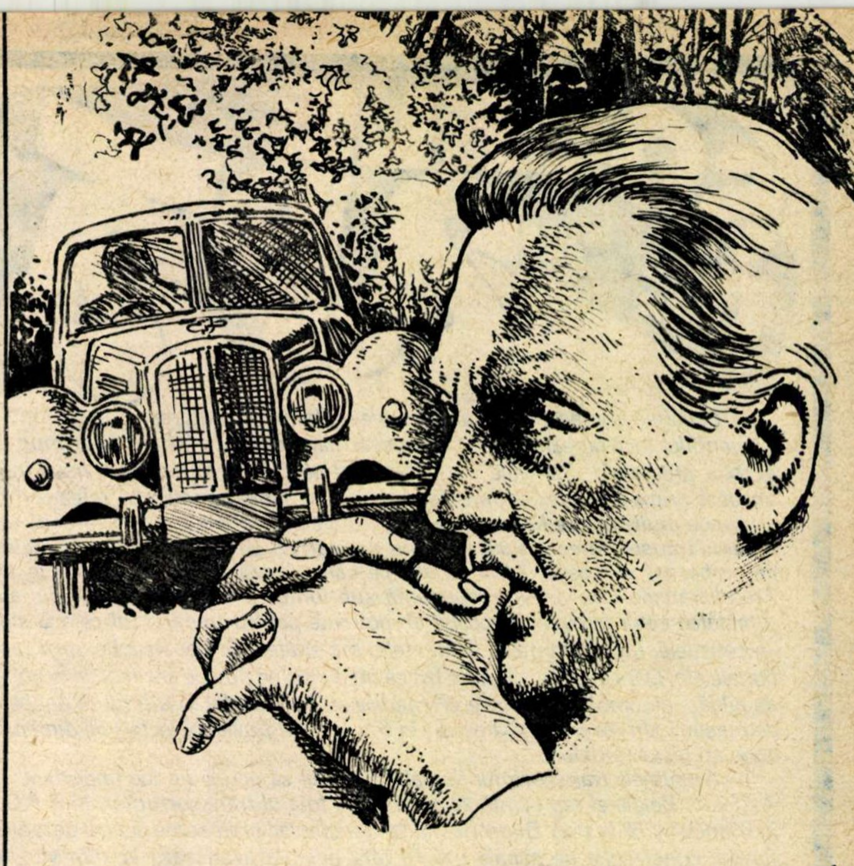

— Nea Gheorghiță, oprește la aerogară... Eu o să cobor... cobori și dumneata, rămîi însă lîngă mașină și observi terenul... reții orice mișcare.

Înainte de a-mi răspunde, aud cum îi ghioràie mațele de foame.

— Al naibii, ce zici de asta? Am și eu un război al meu, nu-i așa? face șoferul haz de necaz.

— Lasă, că acuș ajungem noi **acasă** și-i tragem un chef, mamă, mamă!

Nu cred o iotă din pălăvrăgeala mea cu privirire la marele nostru chef. Însă șoferul mă ia în serios sau, cine știe, se preface, ca să poată să-mi spună cam ce ar dori să înfulece.

— O fleică în sînge... cu o grămadă de mujdei...

— Pînă la mujdei fă bine și oprește la aeroport!

Mă ascultă, manevrează mașina și oprește în dreptul ușii batante păzită de doi militari români — pază dublă. Coborîm. Ne pomenim somați.

— Stați! Cine sînteți?

Cel care ne-a somat are un ZB. L-a îndreptat spre noi. Celălalt ostaș pare a fi ceva mai puțin amenințător.

— Vreau să vorbesc cu domnul comandor Șandru.

— Cine sînteți?

Cît p-aci să-mi scape din gură «locotenent Kurt Grollmann...», mă opresc însă la vreme și, amintindu-mi de noua mea identitate, răspund:

— Inginerul Vasile Chelaru, de la postul de radio Băneasa.

— Aaa! Vecin de-al nostru! se bucură santinela. Mă Nae, cît îi controlez eu actele, aleargă tu și anunță-l pe domnu' comandor Șandru Mihai.

— 'nțeles, don' caporal! explodează ironic celălalt militar, ca în clipa următoare să dispară în întunericul aerogării.

Întind actele. Le controlează fără prea mult entuziasm. Nu mi le înapoiază. Se uită la mine parcă altfel decît înainte, mai neîncrezător.

— Ce-i pe la dumneavoastră, pe la post?

— Nimic nou!

— Nemții nu v-au dat tîrcoale?

— Nu!

Nu prea acord atenție interesului ce-l manifestă ostașul. Gîndul mi-e la comandorul Șandru Mihai. Dacă nu e? Cineva totuși...

— Întăriri ați primit?

— N-avem nevoie de întăriri...

Deodată, în ușa batantă se ivește comandorul Șandru. O fi alergat pînă aici, că respiră anevoie.

— Cine întreabă de mine?

— Am onoarea, domnule comandor, sînt locotenentul Banu...

— Să nu-l credeți, domnule comandor, sare pe neașteptate caporalul care-mi controlase legitimațiile... Iată actele lui! Susține că-i de la postul de radio și habar n-are ce s-a petrecut acolo... Poftim, acum a devenit și locotenent.

Caporalul a raportat dintr-o suflare, precipitat, chiar emoționat, ai zice. Comandorul însă mă cunoaște; izbucnește în rîs, dizolvînd brusc starea de încordare creată de vigilența caporalului; ia actele și mi le înapoiază:

— Mă bucur că m-ați recunoscut, răsuflu eu cu bucurie. Domnule comandor, trebuie să telefonez urgent la Comandament.

Mă ia prietenește de braț și mă introduce în clădirea puternic luminată, însă camuflată perfect pe dinafară. Zăresc un grup de parașutiști aliniați în vederea primirii unei misiuni de luptă.

După cîteva minute, în receptor răsună glasul căpitanului Pan Demetriad.
— Tu ești, Costele? De unde-mi vorbești, băiete, de unde?

(Va urma)

---

medicală obișnuită, care poate fi făcută la orice policlinică sau dispensar);

— exercițiile pot fi practicate atît în camera de locuit, cît și în săli de sport sau în aer liber; în cazul practicării acestora în încăperi, li se vor asocia, de fiecare dată, exerciții în aer liber — turism, ciclism, jocuri de mișcare etc.;

— cea mai indicată perioadă pentru efectuarea exercițiilor este la 1,30—2 ore după micul dejun pentru cei care au cursurile după-amiază și la 2—3 ore după masa de prînz pentru cei care învață dimineața;

— exercițiile, care vor fi împărțite pe reprize, pe serii și pe cicluri, urmărindu-se realizarea unei intensități progresive (indicații precise în acest sens veți primi în «lecțiile» următoare) vor fi efectuate zilnic, pînă la încheierea unui ciclu;

— încălzirea înainte de începerea exercițiilor de culturism este absolut necesară; în ce constă ea, veți afla din «lecția» următoare;

— este contraindicată oprirea respirației în timpul practicării exercițiilor de culturism;

— pe tot parcursul practicării culturismului se va respecta un program rational de viață — mese luate la timp, somn suficient etc., excesele de orice fel fiind dăunătoare;

— după terminarea fiecărui antrenament de culturism, vor fi efectuate exerciții de relaxare: respirație, extensii ale corpului, duș cu apă caldă, automasaj etc.;

— fiecare cursant își va pregăti un **caiet de culturism** în care, printre altele, își va nota, înainte de începerea antrenamentelor, următoarele date antropometrice: greutatea, înălțimea, circumferința gîtului, perimetrul brațului în contracție și în relaxare, perimetrul antebrațului în contracție și în relaxare; perimetrul toracic în inspirație și în expirație, perimetrul coapsei în contracție și în relaxare; perimetrul gambei în contracție și în relaxare; perimetrul abdominal.

Greutatea exactă va fi luată în slip de baie sau în chiloți de sport, folosindu-vă în acest scop de un cîntar medical (îl găsiți la școală, la policlinică sau la dispensar), iar înălțimea se va măsura la perete în cazul în care nu dispuneți de un dispozitiv special. Celelalte măsurători se vor face cu ajutorul unui metru de croitorie.

DUMITRU HÎTRU,
lector univ. I.E.F.S.

(VA URMA)

ȘOSELE DE ... APĂ

Ecuațiile contemporane ale energiei determină căutarea de soluții atît în lumea mirifică a invențiilor încă nerealizate, cît și în aceea, mai prozaică, a tehnicilor de mult știute. Sub semnul acestor preocupări, canalele navigabile sînt pe cale să cunoască o nouă înflorire. La 3 300 de ani de la prima atestare documentară a unei asemenea construcții, rețeaua mondială a canalelor cuprinde multe mii de kilometri, asigurînd o bună parte a transportului de mărfuri. Nu este de mirare: transportarea a 5 000 de tone de mărfuri pe 100 de kilometri reclamă 25 000 de litri de carburant pe șosea, 7 500 de litri pe calea ferată, dar numai 5 000 în transportul fluvial. Prețul transportului pe apă reprezintă sub jumătate din al transportului auto și puțin peste jumătatea celui feroviar. Deosebit de potrivite pentru transportul pe apă sînt produsele grele — cerealele, îngrășămintele, alimentele, materialele de construcție, produsele petroliere, cărbunele etc. Dar ecuațiile amintite fac ca nu o dată pe fluviile și canalele Europei să călătorească, de pildă, automobile (Uzinele «Renault» au transportat în ultimii 14 ani pe Sena 4,5 milioane de mașini). Un loc de seamă ocupă în transportul fluvial obiectele de dimensiuni excepționale, care ar bloca șoselele.

Avantajele transportului fluvial l-au făcut să ocupe un loc important în economia lumii. Astfel, în Belgia el reprezintă 20 la sută din totalul transporturilor, în R.F.G. — 25 la sută, iar în Olanda — 50 la sută. Bugetele multor țări prevăd mari sume pentru dezvoltarea transportului fluvial, construcția de canale ș.a. În țara noastră avansează în ritm viu lucrările Canalului Dunăre—Marea Neagră, lucrare de înaltă tehnicitate.

Noua tinerețe a transportului fluvial, dezvoltarea rețelei de canale navigabile oferă noi căi de economisire la scară mare a energiei, reprezentînd un exemplu de exploatare rațională a tehnicilor mai vechi ori mai recente, de îmbinare a vechiului cu noul în folosul omului, al vieții.

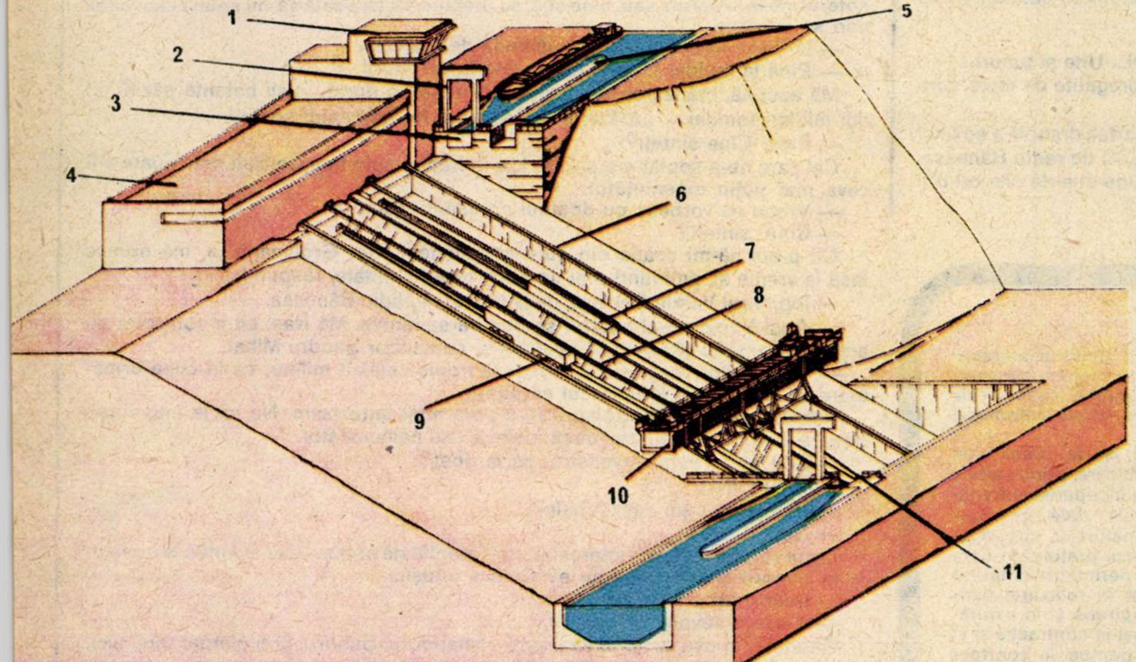

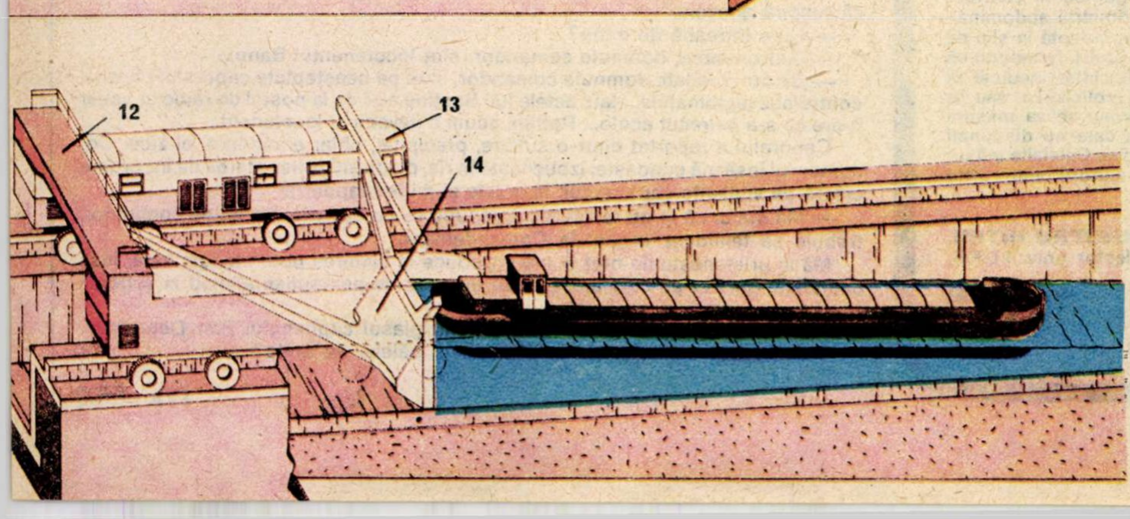

CLUBUL Logicienilor

RĂSPUNS LA PROBLEM DIN NUMĂRU TRECUT.

Deși formularea este clară, problema nu are un singur răspuns. În astfel de probleme trebuie să știm în raport cu cine facem determinarea: cu vagonul, cu strada sau dacă măsurăm lungimea totală parcursă de școlar.

Să admitem că el a urcat pe ușa din urmă și a coborît prin cea din față. În raport cu vagonul, a parcurs întreaga lungime, deci 30 m. Dar în raport cu strada, el a parcurs 60 m, deoarece vagonul s-a deplasat și el cu 30 m. Iar lungimea totală parcursă de școlar poate fi oricît de mare dacă nu se specifică ce timp a avut el la dispoziție, timp în care putea parcurge vagonul de multe ori...

ȘTIAȚI CĂ...

...prima ecluză pe un canal navigabil este atestată în 1180, în Flandra (Belgia de astăzi), pe canalul maritim care lega orașul Bruges de portul său, Zeebruges, la Marea Nordului?

...prima ecluză cu sas a funcționat la Spaarndam (Olanda) în 1285? După 1325 numărul acestor ecluze cunoaște o creștere marcată.

...prima ecluză de culme a fost construită pe Loara (Franța), în 1642? Este ecluza de pe canalul Briare.

...în vederea construirii ecluzei românești, de proporții gigantice, de la sistemul hidroenergetic și de navigație Porțile de Fier II, au fost excavați 400 000 mc pămînt și rocă?

Planul înclinat reprezintă o invenție milenară. Aplicarea lui în navigația fluvială are menirea să evite, acolo unde este cu putință, construirea unei lungi serii de ecluze. Desenul de sus reprezintă o instalație de pe canalul de la Marne-au-Rhin (Franța), care a înlocuit, începînd din 1969, un număr de 17 ecluze ce asigurau parcurgerea unei denivelări de 44,5 m. Lucrarea permite străbaterea lor în 25 de minute în loc de aproape o zi.

Principiul este simplu. Pe planul înclinat urcă și coboară, cu ajutorul motoarelor și al contragreutăților, un bazin prelung în care bacul plutește așa cum a plutit pe canal. La extremitățile bazinului, două porți etanșe permit intrarea și ieșirea bacului.

În imagine: **1** — Cabină de comandă; **2** — Poartă amonte; **3** — Poartă elevatoare; **4** — Sala mașinilor; **5** — Spațiu de așteptare pentru bacul următor; **6** — Șinele căii de rulare a bazinului mobil; **7** — Contragreutate; **8** — Cabluri; **9** — Șinele căii de rulare a contragreutății; **10** — Bazin mobil; **11** — Poartă aval.

●

Desenul al doilea reprezintă instalația de la Montech, din aceeași țară. Aici o «pantă de apă» a înlocuit începînd cu 1973, cinci ecluze care asigurau trecerea unui prag de 13,3 m. Bazinul este fix, îngust și are pereții foarte netezi. O caracteristică surprinzătoare: bacul intră etanș în bazin. Etanșeitatea este asigurată cu ajutorul unor rulouri de material plastic. Un scut transversal pus în acțiune de două locomotive de putere împinge masa de apă, creînd o ridicare artificială a nivelului acesteia. Apa crește, ridicînd și bacul. Nu rămîne decît să se asigure în spatele scutului mobil nivelul de apă dorit. Scutul se ridică iar. Bacul poate trece.

În imagine: **12** — traversă; **13** — locomotivă; **14** — scut etanș putînd să se ridice și să coboare.

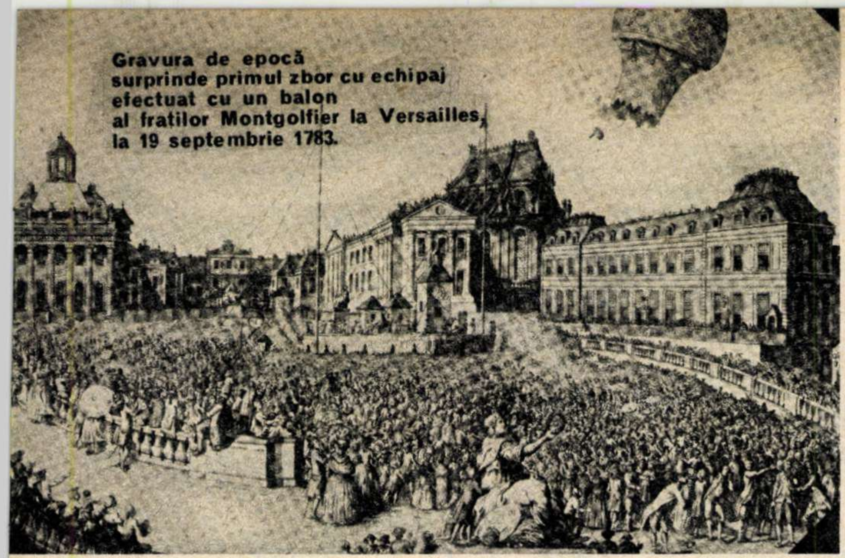

Gravura de epocă surprinde primul zbor cu echipaj efectuat cu un balon al fratilor Montgolfier la Versailles, la 19 septembrie 1783.

DRUMUL SPRE AȘTRI

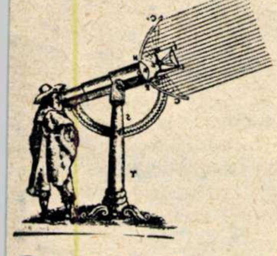

De la legendele cutezătorilor din antichitate la cutezătorii din zilele noastre

2

Pe la 1500, Leonardo da Vinci scrie «Codice sul volo degli uccelli» (Codice asupra zborului păsărilor); în cărțile lor apărute în secolul al XVII-lea, englezii Godwin și Wilkins «trimit» oameni spre Lună în căruțe trase de lebede; într-o scriere chineză, personajul călător zboară «spre ceruri» pe un scaun propulsat de 47 de rachete.

Astronomul Kepler a descris, în cartea sa «Somnium», o călătorie imaginară spre alte sfere. El spunea: «Cartea mea va fi un ghid pentru călători». Spre sfîrșitul secolului al XIX-lea și începutul celui de-al XX-lea apar o serie de lucrări de anticipație, printre care «Cinci săptămîni în balon» și mai ales «De la Pămînt la Lună» de Jules Verne, «Primii oameni pe Lună» de H.G. Wells, «O femeie în Lună» de Thea von Harbou și «Un român în Lună» de H. Stahl. În decursul timpului a apărut și ideea sosirii pe Pămînt a unor extratereștri. Astfel de scrieri a semnat încă Voltaire în secolul al XVIII-lea. Ulterior, numeroși scriitori au preluat această temă.

Dacă în legende și povestiri înfrîngerea rezistenței aerului și a gravitației pentru a zbura se făcea cu ajutorul păsărilor sau al unor aripi improvizate, mai tîrziu zborul cu nave aeriene «mai ușoare ca aerul» (balonul) și mai grele decît aerul (planorul, avionul, elicopterul) a început să-i preocupe atît pe teoreticieni cît și pe tehnicieni. Preluînd ideea lui Arhimede privind plutirea corpurilor, frații Montgolfier, apoi alții, pînă la contele Zeppelin și la Nobile, au lansat baloane pentru cercetări atmosferice, expediții polare, transporturi. În anii noștri a avut loc traversarea Atlanticului cu balonul, se pregătește călătoria cu balonul în jurul globului și se construiesc dirijabile uriașe pentru transporturi grele. Planoarele, mai ales cele destinate antrenamentelor, au înscris și ele o pagină importantă pentru istoria zborului aerian, începînd cu cele concepute de Lielenthal și mergînd pînă la «Rîndunica» românească, cu performanțe continentale și intercontinentale.

Prof. dr. STELIAN STREJA

(Va urma)

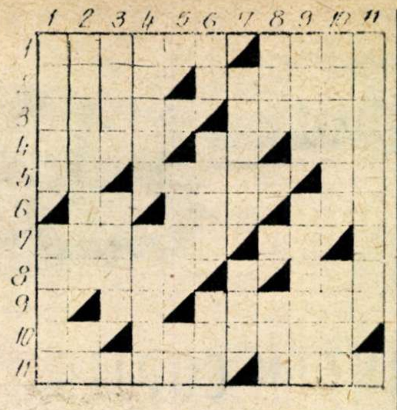

FRUMUSEȚE

ORIZONTAL: 1) Oraș din Grecia antică unde se afla un templu al zeiței Afrodita. Păstorul îndrăgit de frumoasa Galateea. 2) A imortalizat pe pînză o «Frumoasă țărancă». Autorul compoziției corale «Țară bogată-n frumuseți». 3) Sporește frumusețea ochilor. Centrul administrativ al statului Oregon (S.U.A.) 4) Sculptor antic grec (sec. V î.e.n.). Frumoase cămăși cu rîuri și arnice. Poet englez din secolul al XII-lea. 5) Jumătate de ceas. Zeița înțelepciunii, protectoare a artelor și meșteșugurilor, căreia i s-a ridicat un templu magnific: Parthenonul. Notă muzicală. 6) Încălecată la sfîrșitul basmului. Două localități în U.R.S.S. Cadru de... vis. 7) Pun în lumină stele. O silabă scumpă. 8) Compozitor austriac, autorul operetei «Frumoasa Galateea». Băutură răcoritoare. 9) Frumoasa admirată de Zeus și transformată într-o constelație după moarte. Eufrosina, Aglaia și Talia, care personificau frumusețea și gingășia feminină (mit. gr.). 10) Nimfă metamorfozată într-o insulă de către Phasis, zeul apei din Colhida. Eroină a operei «Trubadurul» de G. Verdi, care, în așteptarea lui Manrico, cîntă cavatina «Tăcea frumoasa noapte». 11) Mare scriitor indian, autor al lucrării dramatice «Oleandrii roșii». Scumpă.

VERTICAL: 1) Țară nord-africană al cărei nume provine de la cuvîntul arab **marracus,** care înseamnă frumos. Admirator al frumosului. 2) Autorul basmului «Făt-Frumos din lacrimă». Asia. 3) Culori dispuse într-o grație armonioasă. Oraș antic. 4) Tînără de o frumusețe răpitoare din nuvela «Fericire» de Ion Istrati. Înfățișat ca un tînăr frumos și impunător, era socotit de vechii greci zeu al muzicii, al poeziei, al artelor frumoase și adesea identificat cu Soarele. 5) A avea o afecțiune pentru cineva. Din fericire! 6) În cap! Zîne rele numite și «frumoasele». «Puișorul» prost crescut dintr-o schiță de I.L. Caragiale. 7) Animal din familia calului (pl.). Abreviație uzuală pentru ornament. 8) Acela. Nobil prin excelență (pop.). 9) Frumos, vorbind despre timp. A-și menține frumusețea. 10) O frumusețe care atinge perfecțiunea. Oraș în U.R.S.S. 11) Plăcut, agreabil (pl.).

DICȚIONAR: ONAT, MAP, ILI, ARPI, UIAM.

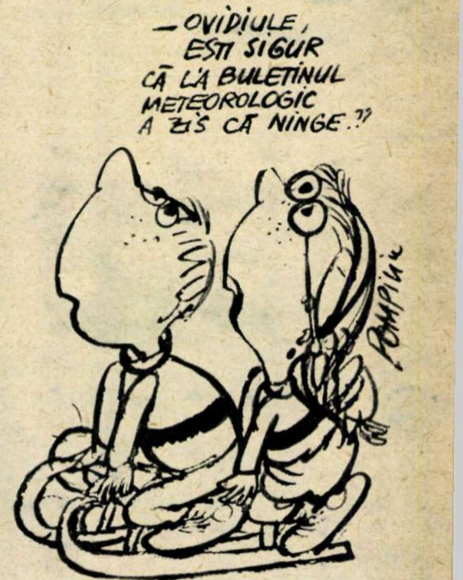

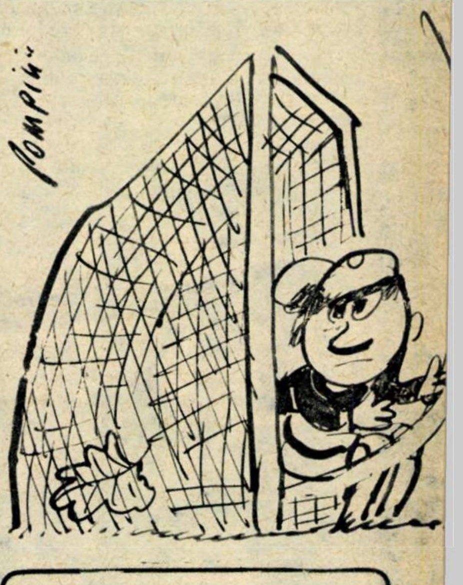

• COPIII VĂZUȚI DE COPII • COPIII VĂZUȚI DE COPII • COPIII

Acuma, trebuie să vă spunem un secret: iepurașii au fost dăruiți copiilor de bunicuța Mirelei. La rugămintile nepoatei — se-nțelege. Dar, ideea, propunerea ca pionierii dintr-a V-a B (Școala generală nr. 1, Costești-Argeș) să crească iepuri a venit din partea Gabrielei. Colega Carmen a susținut-o cu înflăcărare.

Însă imaginea de față ne mai furnizează o informație! Fundalul... cu pavilionul porumbeilor... apare el doar așa, de dragul decorului?! Aflați că, la «semnalul» lui Viorel, cei nouă țanțoși zburători s-au aliniat pe micul acoperiș pentru a fi neapărat imortalizați și ei pe peliculă. De fapt «escadronul» lui Viorel numără vreo 30 de porumbei — însă ceilalți 21 au «scăpat» momentul fotografierii, fiind plecați într-o mică recunoaștere prin împrejurimi. Colegul Marius pretinde că el are acasă mai mulți, însă important este că amîndoi s-au oferit să dăruiască și altora din clasă cîteva perechi de pui.

Apreciem imaginii de față calitățile unei reușite fotocompoziții, însă trebuie să recunoaștem că autorul ei — pionierul-fotoreporter Richard Țușcă **— a beneficiat și de un subiect interesant, sugestiv pentru una dintre frumoasele inițiative ale acestor copii.**

• COPIII VĂZUȚI DE COPII • COPIII VĂZUȚI DE COPII • COPIII

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Redactor responsabil de număr:
HORIA ARAMĂ

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

Index 41633

12 PAGINI, 1 LEU

SÎNTEM COPIII ACESTUI PĂMÎNT

EXPEDIȚIILE «CUTEZĂTORII»

„12 zile - cei mai bogați oameni de pe pămînt“

FILE DIN JURNALELE DE BORD

În contextul Expedițiilor «Cutezătorii», faptul despre care va fi vorba mai jos nu iese prin nimic în evidență, nu se detașează din mulțimea altora de același fel: două echipaje reunite — «**Mara**» și «**Iza**», de la Casa de copii școlari și de la Școala generală nr. 7 din Baia Mare — și-au ales ca itinerar al expediției lor din vara anului trecut drumul «pe Mara în jos și pe Iza în sus», iar ca obiectiv principal, studierea din punct de vedere etnografic a acestei zone.

Acasă la trîmbițașii din Strîmtura.

✽

«Legende în lemn» sau «Arcurile de triumf ale Maramureșului», așa au denumit expediționarii renumitele porți de lemn de pe Mara și Iza.

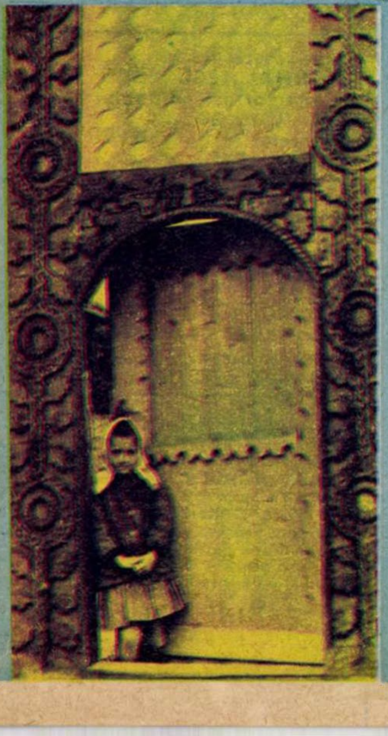

S-ar părea — nu-i așa? — c-a fost o expediție obișnuită, cum în istoria de 13 ani a acestei mari acțiuni pionierești au fost multe altele, unele dintre ele desfășurate chiar pe același itinerar și urmărind același obiectiv. Dar nu-i deloc așa! Și asta, datorită convingerii adînc înrădăcinate în conștiința și-n inimile celor 23 de expediționari (dintre care 20 pionieri, iar 3, cadre didactice — profesorii Petru Damșa, Mariana Boțoc și Zoia Babici) că tot ceea ce descoperă și văd prin această «țară veche, cu oameni fără pereche» sînt comori de inestimabilă valoare ale poporului nostru, comori care merită nu numai să fie cunoscute și admirate «din mers» pentru exotismul lor, ci mai ales păstrate și, pe cît posibil, cultivate în continuare. Așa se și explică faptul că acești copii-expediționari și comandanții lor zăbovesc cu răbdare și, totodată, cu încîntare, asupra tuturor porților sculptate întîlnite în drum și «țipuriturilor» auzite întîmplător, asupra tuturor legendelor și obiceiurilor locale, asupra uneltelor și obiectelor de uz casnic și a chipului și sufletului oamenilor de pe aceste meleaguri. Și nici o grabă, de nici un fel — nici ploaia, nici setea, nici oboseala pricinuită de drumul pe jos — nu-i determină să se desprindă de niciunde pînă nu văd, nu află și nu înțeleg tot ceea se se poate vedea, afla și înțelege. Vi-i prezentăm în cîteva asemenea ipostaze dintre multe altele asemănătoare pe care ni le oferă jurnalul lor de bord.

După cîteva ore de urcuș, în dimineața uneia dintre primele zile, iată-i ajunși în fața Cheilor Tătarului. «...**E ora 11 și un sfert. Suflăm din greu sub povara rucsacurilor grele. Intrăm în chei. În fața ochilor noștri — o priveliște impresionantă: stîncile, care odinioară formau un singur trup, s-au despărțit pentru totdeauna, rămînînd de o parte și de alta a apei, ca niște ziduri uriașe, cenușii și verzi, care se termină sus cu turnuri și creneluri sculptate în piatră de «imaginația» naturii. Se spune că aici a avut loc bătălia cu tătarii. Aceștia au năvălit pe neașteptate și au pustiit satele, luînd cu ei multe bunuri și mulți oameni în robie. Dar toți voinicii s-au strîns și i-au zdrobit aici. Împreună cu ei a fost și Mara, o fată frumoasă care-l iubea pe Ștefan. Ea s-a cățărat pe creasta acestor stînci, de unde a urnit și a prăvălit peste tătari Țancul Dracului. Odată cu stînca a căzut și ea... De atunci apa poartă numele ei, iar cîmpia, numele voinicului și iubitului ei... Așa să se fi petrecut oare lucrurile? Noi credem că da, că orice legendă ascunde și-un sîmbure de adevăr...**»

Ajunși la Hărnicești, localitatea de pe valea Marei, iscoditorii expediționari au bucuria să afle de la săteni amănunte despre unul dintre cele mai interesante obiceiuri de muncă și de primăvară din Maramureș pe care, încîntați fiind, îl descriu pe larg: «...A**ici, la Hărnicești, precum și la Hoteni și la Sat Șugatag se păstrează de milenii — credem că de pe timpul dacilor, dacă nu și mai de mult —, ca simbol al prețuirii muncii și hărniciei țăranului, un obicei care se numește Tînjaua și la care participă întreaga obște a satului. Sfatul bătrînilor urmărește mersul arăturilor de primăvară pentru a alege pe cel mai harnic dintre plugari care, în plus, îndeplinește și condiția de a fi om de omenie, cinstit și corect. Cel ales este purtat prin sat pînă pe cîmp pe tînjaua plugului prinsă în douăsprezece juguri și trasă de douăzeci și patru de feciori, pe tot parcursul adresîndu-i-se acestuia frumoase versuri prin care-l cinstesc: «Bună ziua, om de cinste! Ce-ai mers cu plugu-nainte...» Ajuns în cîmp, alaiul înconjoară țarina de trei ori, în sensul rotirii soarelui, apoi se opresc în semicerc cu toții, sărbătoritul se dă jos de pe tînjală, iar mulțimea se descoperă în fața lui, în timp ce acesta se adresează soarelui: «Mîndru soare călător/ Apleacă-te pe ogor/ Și-ncălze semințele/ Să rodească holdele...» După această ceremonie solemnă, alaiul se îndreaptă spre rîul Mara, unde sărbătoritul este udat cu apă, apoi toți se spală pe față unii pe alții, în timp ce rostesc: «Mară, Mară, rîu frumos/ Spală toate relele/ Și ne dă binele/ Pace-n lume/ Roade bune...» E un gest care simbolizează dorința lor de-a avea roade bogate, precum și purificarea în noul anotimp și prietenia dintre toți membrii obștii...**»

Cei 23 de expediționari au, totodată, și prilejul să treacă deseori pe sub «arcurile de triumf ale Maramureșului» — cum le spun ei renumitelor porți sculptate în lemn: «...**Ne oprim cînd la o poartă, cînd la alta, cercetîndu-le și admirîndu-le... Și, privind, înțelegem. Lemnul a jucat un rol esențial în existența oamenilor de pe aceste meleaguri. Aflat la îndemînă și fiind docil, dar și rezistent, lesne de lucrat, el se lasă în voia imaginației meșterilor. Cînd îi vezi pe aceștia cioplind în carnea trunchiurilor cu securea și cu dălți de diferite mărimi, împletind în fibrele lemnului — prin simbolurile funiei, soarelui, al frunzei de stejar — gîndurile, sentimentele și amintirile lor păstrate din moși-strămoși — îți dai seama că aceasta e mai mult decît o meserie, e o artă**».

Și tot așa mai departe, cei 23 expediționari au prilejul să descopere și să cunoască în amănunțime și în toată frumusețea lor cum se desfășoară o nuntă în Sighet, cum se lucrează un «grănat» (o salbă de mărgele pe împletitură de ață de trei culori — negru, roșu și verde) sau «turgălăii» (zurgălăi din lemn), cum lucrează cioplitorul în lemn Toader Bîrsan din Bîrsana și olarul Tănase Ciocan, din Săcel, doi renumiți meșteri ai Maramureșului.

Dar cel mai mult i-au impresionat și i-au încîntat pe expediționarii celor două echipaje reunite oamenii Maramureșului. «**De-o ospitalitate fără egal — n-a existat poartă sau ușă la care să batem și să nu se deschidă în fața noastră —, blînzi și darnici cu noi, harnici și pricepuți în toate — și la lucratul pămîntului, și la sculptatul lemnului, și la țesutul cergilor și covoarelor, și la dansuri, și la cîntece din gură, din fluier sau din țiteră —, oamenii aceștia sînt cu adevărat fără pereche. Cunoscîndu-i la ei acasă și văzîndu-i cum trăiesc, cum gîndesc și cum se poartă, ai impresia că te afli printre dacii de pe timpul lui Burebista și-al lui Decebal...**»

Cu asemenea descoperiri și cunoștințe și-au «umplut» membrii echipajelor reunite «**Mara**» și «**Iza**» cele 12 zile ale expediției lor din vara anului trecut. Și așa se face că-n fiecare dintre clipele petrecute în această aventură prin acest fascinant univers, dotat din belșug cu neasemuite comori, ei se simt — după cum mărturisesc în jurnalul de bord — «**cei mai bogați oameni de pe pămînt**».

C. Diaconu

Ascultîndu-l la vioară pe Gheorghe Covaci Cioată, interpret al folclorului maramureșean, conducătorul unui renumit taraf.

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

44

JOI, 29 OCTOMBRIE 1981,
ANUL XV (NR. 735)

Matematica 5
LIMBA FRANCEZĂ

„Banca de onoare" vă așteaptă pe toți (Dar ca să ajungeți mai repede, citiți reportajele noastre din paginile 4-5!)

o: GRIGORE PREPELIȚĂ

AFIȘ «CUTEZĂTORII»

- **Ce acțiuni pionierești se vor organiza în anul școlar 1981—1982?**
- **La ce concursuri veți participa?**
- **Care sînt posibilitățile deschise fiecăruia dintre voi de a-și manifesta aptitudinile în orice domeniu?**
- **Răspunsul amănunțit la aceste întrebări îl găsiți în paginile 6—7 și 12 din acest număr!**

CADRAN POLITIC

Sub președinția tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, marți, 20 octombrie a avut loc ședința Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., cu participarea primilor secretari ai Comitetelor județene de partid, precum și a miniștrilor și altor conducători de instituții centrale.

Comitetul Politic Executiv a analizat stadiul desfășurării campaniei agricole de toamnă. Au fost evidențiate rezultatele obținute pînă în prezent în activitatea de strîngere la timp și fără pierdere a recoltei, pentru eliberarea terenurilor, executarea arăturilor și însămînțarea culturilor, pentru pregătirea corespunzătoare a anului agricol viitor.

Subliniind strînsa legătură între realizarea unei bune aprovizionări a populației cu produse animaliere și asigurarea unei balanțe furajere echilibrate, Comitetul Politic Executiv a indicat să se folosească condițiile favorabile ale acestei toamne atît pentru prelungirea perioadei de pășunat, cît și pentru strîngerea și depozitarea tuturor furajelor.

Comitetul Politic Executiv a subliniat că recentele măsuri adoptate prin Decretele Consiliului de Stat sînt menite să asigure o aprovizionare bună și stabilă a populației, satisfacerea cerințelor raționale de consum, în conformitate cu principiile eticii și echității socialiste, și, totodată, să ducă la înlăturarea tuturor formelor de risipă, a tendințelor de supraaprovizionare, stocare și speculă, a degradării sub orice formă a produselor agroalimentare.

Pentru a se asigura, în următorii ani, o bună bază pentru aprovizionarea populației, Comitetul Politic Executiv a hotărît să se treacă în toate localitățile la elaborarea de programe concrete de creștere a producției agricole, vegetale și animale, atît pentru satisfacerea nevoilor proprii de consum, cît și pentru creșterea contribuției lor la aprovizionarea generală a populației.

Comitetul Politic Executiv a analizat, de asemenea, modul de îndeplinire a prevederilor planului național unic de dezvoltare economico-socială pe primele nouă luni ale anului 1981.

*

Primind cu deosebită satisfacție importantele măsuri cuprinse în Decretul Consiliului de Stat, opinia publică din țara noastră și-a exprimat unanima aprobare și sprijinul deplin pentru a acționa cu pricepere și răspundere la înfăptuirea acestora. Pe adresa C.C. al P.C.R., a tovarășului Nicolae Ceaușescu sosesc zilnic telegrame, scrisori în care comitetele de partid municipale, orășenești și comunale, oameni ai muncii din întreaga țară își exprimă hotărîrea de a-și mobiliza toate energiile pentru transpunerea în viață a importantelor măsuri.

CHENAR DE ONOARE

Pentru frumoasele lor fapte de hărnicie îi felicităm de această dată pe

...pionierii Școlii generale nr. 3 din **Cisnădie — Sibiu** care, participînd la recoltarea sfeclei de zahăr de pe terenurile I.A.S. Seviș, în numai trei zile au trimis spre centrele de prelucrare 150 000 kg sfeclă de zahăr.

...pe cei **22 700** pionieri din județul **Buzău** care, în perioada 3—13 octombrie au participat la recoltarea a 2 960 tone fructe, 5 300 tone struguri, 2 400 tone legume, 2 300 tone sfeclă de zahăr și furajeră și au depănușat 4 000 tone porumb. S-au evidențiat în mod deosebit unitățile de pionieri din localitățile **Lipia, Merei, Poșta Cîlnău, Glodeanu Sărat, Vadu Pașii, Gherăseni, Zărnești, Costești, Smeeni, Padina** și pionierii Școlilor generale nr. 1, 5, 6, 10, 11, 14, 15, 16 — Buzău. Tot pionierii buzoieni, au colectat și valorificat 26 700 bucăți borcane.

● Membrii cenaclului literar al **Casei pionierilor și șoimilor patriei Vaslui** au avut frumoasa inițiativă de a prezenta, în cadrul secției pentru copii a Bibliotecii județene, un frumos medalion-omagiu dedicat poetului George Bacovia. Cu acest prilej au citit din creațiile lor și tinerii condeieri vasluieni (îi vedeți și în imagine) printre care: Ioana Bena, Jan Jitaru, Catrinel Trofin, Iulia Vintilă, Corina Baban. De altfel, întreaga activitate a pionierilor poeți și prozatori s-a bucurat de unanime aprecieri din partea participanților. Rod al trudei lor literare, revista «Năzuințe» — aflată la primul număr — a prilejuit surpriza acestei întîlniri a tinerilor iubitori ai literaturii.

Țara copii
fericiți

Aici, în țara
copiilor fericiți,
în România,
stejarii
poartă-n vîrfuri
numai note de zece
și izvoarele
sînt hărți curgătoare.

Aici, în țara
copiilor fericiți,
în România,
soarele răsare
ca un foc de tabără
și prin holde
copiii patriei
trec cu privighetori
pe buze
cîntînd
cîntecul muncii
și al libertății.

DAN MUTAȘCU

COLEGII NOȘTRI, ALEȘII NOȘTRI

Detașamentul clasei a VIII-a A de la Liceul «I.L. Caragiale» din Capitală și-a ales de curînd noul comandament. Cu toții au ridicat mîna pentru Maria Vlad, Cătălina Măgureanu, Corina Florea, Gabriela Achimescu, iar în funcția de comandant de detașament au ales-o pe Isabela Codescu.

SEMNAL

În acest număr, în paginile 6, 7 și 12, publicăm **PROGRAMUL UNITAR AL ACȚIUNILOR POLITICO-IDEOLOGICE, TEHNICO-ȘTIINȚIFICE, CULTURAL-ARTISTICE ȘI SPORTIVE ORGANIZATE CU PREȘCOLARII ȘI ELEVII ÎN ANUL DE ÎNVĂȚĂMÎNT 1981—1982.**

Este un generos program de viitor în care trebuie să se încadreze toate programele de activități ale detașamentelor și unităților. De aceea, vă invităm să-l studiați cu atenție, să-l dezbateți în adunările voastre, astfel încît să-l cunoașteți cît mai bine, să-l aplicați cît mai eficient.

Comandamentele unităților și detașamentelor vor detașa din acest număr al revistei paginile 6, 7 și 12, expunîndu-le, alăturate, în cîteva din cele mai vizibile locuri din fiecare școală și la Camera pionierilor. La fel se va proceda la toate Casele pionierilor și șoimilor patriei.

A fost o adunare de care-și reamintesc toți cu plăcere. De ce? Pentru că în cadrul ei au luat cuvîntul foarte mulți pionieri. Au rememorat împreună cele mai frumoase activități la care au participat, dar, mai ales, au hotărît asupra celor ce au de întreprins în viitor. Și, pentru că în acest an școlar vor fi absolvenți, un punct important al dezbaterilor l-a constituit orientarea școlară și profesională. Cu toții au hotărît să cunoască noi și noi meserii, noi întreprinderi industriale, să revadă locurile de muncă ale părinților. Primele vizite le vor face la «Grivița Roșie», la o întreprindere poligrafică și la platforma industrială Pipera.

NICOLAE CEAUȘESCU

TINEREȚE EROICĂ

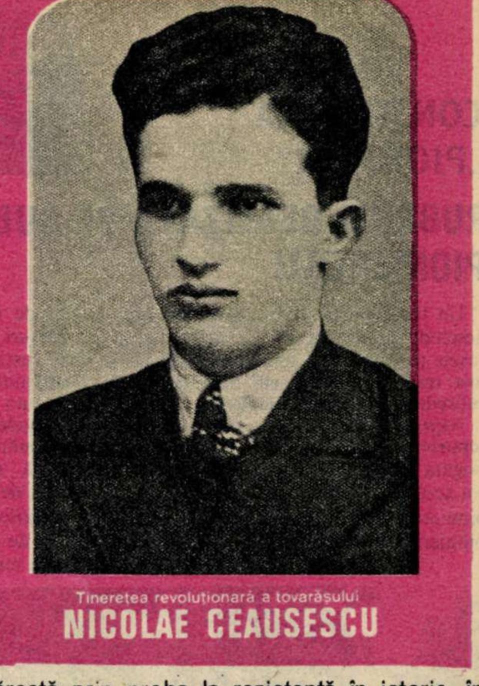

Vorbim despre caracter ca despre suma și sinteza virtuților morale ale unui om. Și cine oare dacă nu luptătorul pentru libertate națională și dreptate socială, tribunul patriot și umanist poate întrupa mai deplin și mai la zenit integritatea unui caracter uman? Iată, o carte alcătuită dintr-o suită de articole publicate în «Scînteia tineretului» istorisește viața și activitatea revoluționară a tovarășului Nicolae Ceaușescu în anii tinereții sale și, deci, în contextul anilor de asuprire burghezo-moșierească, de cumplită teroare fascistă pînă în limanul eliberării și al triumfului politico-social realizat de partidul nostru comunist.

Angajarea în luptă încă din anii copilăriei, prilej de călire a unui caracter moștenit și făurit în condițiile luptei pentru existență, — primele baricade și contactul cu aerul tare al revoluției, arestările, ținuta excepțională a utecistului Nicolae Ceaușescu în perioada anchetelor, demascarea judecătorilor în cadrul procesului înscenat, comportamentul în detenție, angajarea în lupta pentru cucerirea puterii sînt etapele care probează o tărie de caracter cu totul excepțională al unui «comunist notoriu» cum îl denumea comisarul regal. Sînt relatate cursiv, ca într-un scenariu de film, evenimentele de la demonstrația din 1 Mai 1939 a tineretului muncitor din București în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu, pe atunci, Elena Petrescu. Apoi, activitatea din primii ani de după eliberare, a actualului secretar general al partidului și președinte al țării, în fruntea tineretului comunist din România. Sînt fapte pe care, îndeobște, le cunoaștem dar care sînt istorisite în cartea de față, cu artă gazetărească și literară, cu o caldă pasiune pentru omul și opera sa, de către doctorul în istorie Olimpiu Matichescu. De la descrierea mediilor în care a crescut și a activat tînărul revoluționar la însemnarea mărturiilor celor ce l-au cunoscut și au luptat alături de marele ctitor al României de azi, de la extrasele din presa vremii la cele din documente de arhivă inedite, se urmărește constant și cu rezultate înalt pilduitoare drumul prin viață și istorie al unui tînăr luptător comunist în înțelesul tulburător de frumos al cuvîntului. Nu o biografie romanțată, cum sîntem obișnuiți să citim despre multe din marile personalități, ci una adevărată, simplu și omenesc de adevărată, măreață prin proba la rezistență în istorie, în spațiul și timpul românesc.

Tînărul de astăzi, patriot și umanist, săvîrșind fapte mari pentru a da țării tot ce are mai bun în calitățile și aspirațiile lui, va găsi în această carte un izvor, un îndreptar, o școală a caracterului, un înalt exemplu de urmat spre fireasca și nobila tendință spre desăvîrșire.

AL. ANDRIȚOIU

De astăzi sînt pionier

A intrat în tradiție ca locurile de adîncă rezonanță istorică, locurile ce păstrează nepieritoare pagini-mărturii despre lupta poporului nostru, a comuniștilor pentru dreptate și libertate, pentru înflorirea necontenită a patriei să devină cadrul emoționant în care mii și mii de școlari sînt primiți în Organizația Pionierilor. De curînd, la **Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România** — locul unde multe promoții de pionieri au simțit pentru întîia oară căldura cravatei roșii cu tricolor — cei mai buni școlari din clasa a II-a B, de la Școala generală nr. 173 din Capitală (îi vedeți în imagine) au trăit și ei emoționantul moment al intrării în Organizația Pionierilor.

Mircea nu putea s-adoarmă nici în ruptul capului. Nu, nu era chip să-și desprindă ochii de pe bluza cea nouă așezată pe spătarul scaunului. În întunericul camerei doar ea se zărea ca o pată mare, albă, luminoasă. La un moment dat i se păru că sub epoleții cămășii (cu toate că nu-i distingea clar conturul) stă prinsă o cravată de pionier. A, nu, nu se poate, cravata o va primi abia mîine, odată cu ceilalți nouă școlari din clasa lui (a II-a B, **Școala generală nr. 173** *din* **Capitală).** *Dar ce mult mai e pînă mîine! Bine de Nati, ea are numai trei ani, nu știe ce înseamnă emoțiile celor «mari»! Surioara lui, căci despre ea e vorba, asistase cu uimire la pregătirile întregii familii pentru evenimentul de a doua zi. Nici nu observase că mamei și bunicii li se înrouraseră ochii cînd, înainte de culcare, tata îi urase «bărbătește» fratelui ei: «Pe mîine, băiete! Și fii mai curajos, că de-acum te-ai făcut băiat mare!» Amintindu-și îndemnul tatălui, își spuse că așa și e: s-a făcut băiat mare, dar asta nu-l împiedică să aibă emoții. De fapt și anul trecut, la concursul acela de recitări cînd luase locul I pe municipiu, avusese... Asta însă pînă să intre în scenă. Căci apoi ce mîndru recitase el poezia «Eu și tata». Mîine, după ce va primi cravata roșie cu tricolor, va recita pentru întîia oară — dar perfect îndreptățit — poezia «Sînt pionier». «Da' ia s-o mai repet nițel»... Cuvintele se înlănțuiau atît de frumos, prefigurînd nu numai marele eveniment pe care băiatul avea să-l trăiască în ziua următoare, ci înșiși cutezătorii ani ai pionieriei.*

*

Pentru **Simona Dobrotă,** *ca dealtfel pentru toți colegii săi din clasa a IV-a, săptămînile ce se scurseseră de la începutul anului școlar fuseseră pline de pregătiri febrile pentru primirea în detașamentul lor a noii promoții de pionieri din clasa a II-a B. Ei înșiși deveniseră mai conștiincioși la învățătură, mai harnici și întreprinzători, se simțeau acum mai mari, pionieri cu mai multă răspundere decît în anii trecuți. Zilnic se ocupau de prietenii lor mai mici. Inimoasa Simona propusese să meargă împreună cu cei dintr-a II-a la strînsul castanelor și curățirea frunzelor din parcul «Cireșarii», și aici cu toți se dovediseră la fel de harnici. Tot împreună au pregătit apoi montajul muzical-literar pentru festivitatea primirii în Organizația Pionierilor a celor mai merituoși școlari din clasa a II-a B.*

Dar iată că ziua mult așteptată a sosit. Emoțiile sînt mari, deopotrivă pentru toți cei zece șoimi ai patriei, care vor păși în rîndurile pionierilor. Și este cu atît mai impresionant acest moment ce se va întipări adînc în inima fiecărui proaspăt pionier, cu cît el are loc într-un cadru de profundă semnificație revoluționară, patriotică: **Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România.** *Aici, în sala congreselor, unde se află emoționante imagini-mărturii despre acest drum de înflăcărată luptă a comuniștilor pentru necontenitul progres și prosperitate a patriei noastre — cei zece școlari au rostit solemn angajamentul lor fierbinte* **de a iubi patria, de a învăța, de a fi disciplinați, de a cinsti cravata roșie cu tricolor.**

Numele lor? **Nadina Andrei, Mircea Badea** *(eroul nostru),* **Justin Baroncea** *(pasionat al penelului, a participat și la expoziții),* **Raluca Cojanu, Adina Constantinescu, Cristina Florea, Daniel Mitea, Valentin Podgorețchi, Rodica Pîslaru, Ionuț Stafi.** *Cu toții fruntași la învățătură, harnici, ordonați, disciplinați, buni colegi — sînt calitățile enumerate de prietenii lor mai mari din clasa a IV-a.*

*

Proaspătul pionier Mircea Badea își privește mîndru cravata strălucind pe albul imaculat al bluzei, cravata lui, pe care și-o dorise atît de mult. Dar iată că o fetiță de-o șchioapă îl trage ușurel de mînecă ridicînd spre el un buchețel de garoafe. E chiar Nati, surioara lui. «Mulțumesc, Nati, rosti el emoționat. Și nu peste prea mulți ani va fi rîndul meu să-ți dăruiesc flori...»

Ileana Pița